

JERTFA

Fanii seriei „Amurg“
vor iubi această carte

HOLLY BLACK

Prolog

„Iar malțul poate mai mult decât Milton Sa justifice căile Domnului.“
A. E. Housman, Terence, astea-s nebunii

Kaye mai trase un fum, după care lăsă țigara să cadă în sticla de bere a mamei ei. Se gândi că era un test bun să verifice cam cât de beată era Ellen - să vadă dacă avea să înghită un muc de țigară.

Ellen, Lloyd și restul formației Stepping Razor se aflau încă pe scenă. Cântaseră prost, iar după felul cum strângeau echipamentul îți dădeai seama că știau asta. De fapt, nu prea conta, pen tru că sistemul audio era zgomotos și disonant, iar toată lumea băuse, fumase și țipase, așa că probabil asta nu-1 deranjase pe director. Ba unii chiar dansaseră.

Barmanul rânji la ea din nou și îi oferi ceva de băut „din partea casei“.

— Lapte, spuse Kaye, zâmbind cu superioritate, aranjându-și părul blond și încâlcit și băgând în buzunar vreo două cutii de chibrituri când acesta se întoarse cu spatele.

Apoi mama ei veni lângă ea și trase o dușcă mare de bere pe care o scuipea toată pe teighea.

Kaye nu se putu abține să nu izbucnească într-un râs răutăcios. Mama ei se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

— Du-te și ajută-i să încarce mașina, spuse Ellen cu vocea răgușită de la cântat.

Își dădu părul ud de pe față. Rujul i se ștersese de pe buze, dar nu și din colțurile gurii, puțin mânjit. Arăta obosita.

Kaye alunecă de pe teighea și sări pe scenă dintr-o simpla mișcare. Lloyd o măsură cu privirea în timp ce ea începu să strângă lucruri la întâmplare, așa că se limită la ce aparținea mamei ei. Ochii bărbatului luceau.

— Hei, puștoaico, ai ceva bani la tine?

Kaye ridică din umeri și scoase o bancnotă de zece dolari. Avea și mai mult, iar el probabil că știa - venise direct de la localul lui Chow Fat. Poate că se câștiga prost din livrarea mâncării chinezești, dar mai bine decât din muzică, în orice caz.

El luă banii și se îndrepta agale spre bar, probabil ca să cum pere niște bere pentru drum.

Kaye ridică lucrurile lui Ellen și începu să le târască prin mulțime. Oamenii se dădeau în mare parte din calea ei. Aerul rece de toamnă de afară era ca o binecuvântare, chiar dacă putea a fier, a gaze de eșapament și a metrou. Lui Kaye i se părea ca orașul mirosea mereu a metal.

Îi luă doar câteva minute să încarce mașina. Se întoarse în bar să o ia pe mama ei înainte ca cineva să spargă geamul și să fure echipamentul. Nu era chip să lași ceva într-o mașină în Philadelphia. Ultima oară când le fusese spartă mașina, rămăseseră fără o haină la mână a doua și o geantă cu prosoape.

Fata de la intrare care verifica actele de identitate se uită lung la ea de data aceasta, dar nu spuse nimic. Oricum era târziu, aproape ultima strigare. Ellen era încă la bar, fumând o țigară și bând ceva mai tare decât berea. Lloyd vorbea cu un tip brunet cu părul lung. Bărbatul părea nelalocul lui în bar, poate pentru că era prea bine îmbrăcat, dar Lloyd îl cuprinsese pe după umăr cu brațul. Kaye reuși să vadă pentru o clipă ochii bărbatului. Erau galbeni ca de pisică, reflectându-se în barul întunecat. Kaye se cutremura.

Dar Kaye vedea chestii ciudate uneori. Învățase să le ignore.

— Am dus lucrurile la mașină, îi spuse ea mamei ei.

Ellen dădu absentă din cap.

— Îmi mai dai o țigară, scumpo?

Kaye pescui pachetul din rucsacul ei milităresc, scoase două țigări, întinse una mamei sale, iar pe cealaltă și-o aprinse.

Mama ei se aplecă spre ea, mirosul de whisky, bere și trans pirație fiindu-i mai familiare lui Kaye decât orice alt parfum.

— Sărutul țigărilor, spuse mama ei în felul acela prostesc care era jenant și drăguț deopotrivă, atingând vârful țigării ei de vârful roșu al țigării lui Kaye și trăgând adânc în piept. După două fu muri aprinse țigara la viață.

— Sunteți gata să mergem acasă? întreba Lloyd, iar Kaye aproa pe că tresări.

Nu din cauză că n-ar fi știut că era acolo; era din cauza vocii lui. Suna mieroasă, cu o nuanță de prefăcătorie. Nu era deloc vocea normală a ticălosului de Lloyd. Chiar deloc. Ellen nu păru să observe ceva. Înghiți ce mai rămăsese din băutura ei.

— Sigur.

O clipă mai târziu, Lloyd își ridică brațul ca și cum ar fi avut de gând s-o lovească pe Ellen în spate. Kaye reacționa instinctiv și-l împinse. Numai pentru că era el beat fu de ajuns greutatea ei înfima pentru a-1 face să-și piardă echilibrul. Ea văzu cuțitul zdrăn gânde de podea.

Fața lui Lloyd era perfect ștearsă, golită de orice sentiment. Ochii îi erau măriți, iar pupilele dilatate.

Frank, toboșarul formației Stepping Razor, îl apucă pe Lloyd de braț. Lloyd avu suficient timp să-l pocnească pe Frank în față înainte ca alți clienți să-l altoiască, iar cineva să cheme poliția.

Când poliția ajunse, Lloyd nu-și mai amintea nimic. Era furios ca naiba și o înjura pe Ellen cât îl ținea gura. Polițiștii le conduseră pe Kaye și pe mama ei până la apartamentul lui Lloyd și așteptară cât Kaye împacheta hainele și alte lucruri în pungi de gunoi. Ellen vorbea la telefon, încercând să găsească un loc unde să se adăpostească.

— Scumpo, spuse Ellen într-un final, va trebui să mergem la bunica.

— Ai sunat-o? întrebă Kaye în timp ce pune discurile cu Grace Slick unul peste altul într-o ladă goală de la portocale.

O vizitaseră o singură dată în șase ani, de când se mutaseră din New Jersey. Ellen abia dacă vorbea cu mama ei de sărbători înainte să-i paseze telefonul lui Kaye.

— Da, tocmai am trezit-o din somn. Kaye nu-și amintea să o fi văzut pe mama ei vreodată atât de obosită. Nu stăm mult. Poți să o vizitezi pe prietena aceea a ta.

— Janet, spuse Kaye.

Spera că la ea se referise Ellen. Spera că mama ei n-o tachina iar cu porcăriile alea cu zâne. Dacă mai auzea încă o poveste despre Kaye și drăgălașii ei prieteni imaginari...

— Cea căreia îi trimiți e-mail-uri de la bibliotecă. Mai adu-mi o țigară, scumpo, da? adăuga Ellen, aruncând niște CD-uri în ladă.

Kaye ridică o haină de piele de-a lui Lloyd care îi plăcuse întotdeauna, după care aprinse o țigară pentru mama ei de la aragaz. Nu avea rost să irosească chibriturile.

Fiecare corpuscul al nostru să se facă zână.“

Mina Lov, Mai presus de toate, Luna Lunarul Baedeker pierdut

Kaye făcu o piruetă pe scândurile gri și uzate ale trotuarului. Aerul era greu și mirosea a midii uscate și a crustă de sare de pe dig. Valurile se izbeau de mal și târau în ghearele lor pietriș și nisip când se retrăgeau ușor înapoi în mare.

Luna era palidă sus pe cer, dar soarele abia apunea.

„Ce senzație minunată să poți să respiri“, își spuse Kaye. Iubea sălbăticia calma a oceanului, iubea puterea electrizantă pe care o simțea de câte ori inspira aerul ud și sărat. Mai făcu o piruetă amețitoare fără să-i pese că fusta i se ridica deasupra ciorapilor înalți până la coapse.

— Hai odată! strigă Janet. Calcă peste noroiul gros și plin de frunze, de pe strada paralelă cu trotuarul, clătinându-se ușor pe pantofii cu platformă și toc gros. Machiajul ei cu sclipici strălucea sub lumina felinarelor stradale. Janet expira fantome de fum albastru și trase încă un fum din țigară. Ai să cazi! adăugă ea.

Kaye și mama ei stăteau deja de o săptămână la bunica ei și, chiar dacă Ellen tot spunea că sunt pe picior de plecare, Kaye știa că de fapt nu aveau unde să se ducă. Ea una se bucura. Iubea casa aceea mare și veche, plină de praf și de naftalină. Îi plăcea că marea era atât de aproape și că aerul nu-i înțepa gâtul.

Hotelurile ieftine pe lângă care treceau erau de mult închise și ferecate, iar piscinele erau uscate și crăpate. Până și arcadele erau închise, iar premiile din aparatele de jocuri încă se vedeau prin ferestrele înceteșate. Urmele de rugină de pe fațada unui magazin abandonat scoteau în evidență cuvintele SARE APĂ TĂMÂIE.

Janet scotoci prin poșeta ei minusculă și scoase un luciu de buze cu aromă de căpșuni. Kaye se învârti până la ea, cu haina de imitație de piele de leopard deschisă, cu un fir dus la ciorap. Cizmele îi erau pline de nisip.

— Hai să înotăm, spuse Kaye.

Era amețită de aerul nopții, arzând ca luna de un alb aprins. Totul mirosea a ud și a sălbatic, ca înainte de furtună, iar ea voia să alerge, repede și nerăbdătoare, dincolo de limita a ceea ce putea să vadă.

— Apa e foarte rece, spuse Janet oftând, și părul tău arată ca naiba. Kaye, când ajungem acolo, trebuie să fii în regula. Să nu pari așa de ciudată. Băieților nu le plac ciudatele.

Kaye se opri și păru că o ascultă cu atenție, iar ochii ei ridicați și machiați cu tuș negru o priviră pe Janet la fel de precauți ca ai unei pisici.

— Cum ar trebui să fiu?

— Nu-i vorba că eu vreau să fii într-un fel sau altul

- tu nu vrei un iubit? — De ce mi-aș bate capul cu asta? Hai să căutăm spirite rele.

— Spirite rele?

— Demoni. Și avem mai multe șanse decât oriunde să-i găsim - coborî tonul conspirativ - dacă înotăm goale în Atlantic cu o săptămână înainte de Halloween.

Jane își dădu ochii peste cap.

— Știi cum arată soarele? întreba Kaye.

Mai rămăsese doar ceva mai mult decât o felie de roșu acolo unde marea se unea cu cerul.

— Nu, cum? spuse Janet, întinzându-i luciul de buze lui Kaye.

— Ca și cum și-ar fi tăiat venele în cada și sângele se împrăștie în apă.

— Ce scârbos, Kaye.

— Și luna e un simplu spectator. Îl privește cum moare. Probabil că ea l-a împins să facă una ca asta.

— Kaye...

Kaye mai făcu o pirueta, râzând.

— De ce trebuie să inventezi mereu rahaturi din astea? Exact la asta mă refeream când ți-am zis să nu te porți ciudat.

Janet vorbea tare, dar Kaye abia dacă o auzea din cauza vântului și a zgomotului provocat de propriul râs.

— Zău așa, Kaye. Îți aduci aminte de spiridușul despre care spuneai povești? Cum îl chema?

— Care din ei? Spike sau Gristle?

— Exact. I-ai inventat! spuse Janet. Mereu inventezi lucruri. Kaye se opri din învârtit înclinându-și capul într-o parte, iar degetele îi alunecară în buzunare.

— Nu am spus niciodată că nu le-aș inventa.

Clădirea veche cu caruselul era semi-abandonată de ani buni. Figurine angelice de plumb, înconjurate de șuvițe de păr, despărțeau geamurile sparte. Toată fațada era de sticla, dezvăluind podeaua de pământ și sticla care strălucea deasupra mizeriei. În interior, o rampă de skateboard din placaj nefinisată era singura rămășiță din încercarea de a folosi clădirea în scop comercial în ultimii zece ani.

Kaye auzea voci răsunând în aerul nemișcat, tocmai până în stradă.

Janet aruncă țigara în noroi.

Mucul sfârâi și fu purtat mai departe, plutind pe apă ca un păianjen.

Kaye se cațără pe pervaz și își bălângăni picioarele peste el. Acolo nu mai era de multă vreme geam, dar piciorul i se agăță de cioburile rămase când alunecă înăuntru. Firele de la ciorap i se duseră și mai tare.

Straturi groase de vopsea acopereau formele cândva com plicate din interiorul clădirii. Rampa din mijlocul încăperii era desenată de artiștii locali de graffiti și era acoperită cu abțibilduri și mâzgălituri făcute cu pixul. Și acolo se aflau băieții.

— Kaye Fierch, mă mai ții minte, nu? chicoti Doughboy.

Era mic de statură și slăbănog.

— Cred că mi-ai aruncat cu o sticlă în cap când eram prin clasa a șasea.

El râse din nou.

— Exact. Exact. Uitasem de asta. Nu mai ții supărare, nu?

— Nu, spuse ea, dar buna dispoziție îi pieri, lăsând-o epuizată și neliniștită.

Janet se câțără în vârful rampei de skateboard unde stătea Kenny, ca un rege în jacheta lui argintie de aviator, urmărind con versațiile. Arata bine, avea părul negru și ochii și mai negri. Ridică o sticla aproape plină de tequila în semn de salut.

Marcus îi dădu lui Kaye sticla din care băuse, prefacându-se că i-o aruncă. Se stropi puțin pe manșeta cămășii sale de flanel.

— Bourbon. Scumpă drăcia!

Ea zâmbi forțat în timp ce lua sticla. Marcus începu iar să tragă dintr-o țigară. Chiar și așa cocoșat cum stătea, tot era un tip solid. Pielea ciocolatie a feței îi strălucea, iar Kaye observă locurile unde probabil se tăiasse la ras.

— Ți-am adus niște bomboane, îi spuse Janet lui Kenny.

Avea la ea jeleuri în forma de boabe de porumb și de alune.

— Ți-am adus niște bomboane, repeta Doughboy în batjocura pe un ton pițigăiat, sărind pe rampă.

Dâ-le încoace, spuse el.

Kaye se plimba în jurul camerei rotunde. Aceasta era veche și dârâpanată, dar frumoasa. Senzația de arsura ușoară pe care Bourbonul i-o lăsase în gât era perfectă pentru locul acesta, genul de chestie pe care un bărbat în costum de vară care poarta mereu pălărie ar bea-o.

— Ce fel de asiatică ești? întreba Marcus.

Kaye umpluse țigara cu iarbă și acum trăgea în piept de la un capăt. Mirosul dulce și gros aproape ca o îneca.

Mai trase o dușcă din sticla și încerca să-l ignore.

— Kaye? M-auzi?

— Sunt pe jumătate japoneză.

Kaye își atinse părul, blond ca al mamei sale. Părul era cel care îi inducea pe oameni în eroare.

— Frate, ai văzut vreodată desenele animate de acolo? Sunt cu niște fete miciute de tot cu codițe și chestii de genul, îmbrăcate cu uniforme foarte scurte. Ar trebui să avem și aici uniforme din alea. Tu porți vreodată așa ceva?

— Ia mai taci, nătărăule! spuse Janet râzând. A fost colegă cu mine și cu Doughboy.

Kenny își strecură un deget prin cheutorile de la cureaua blugilor lui Janet și o trase spre el să o sărute.

— Da, în fine, la naiba! Marcus râse. Nu vrei să-ți legi parul în codița din aia un pic? Haide!

Kaye dădu din cap. Nu, nu avea sâ facă așa ceva.

Marcus și Doughboy începură să joace fotbal cu o sticla goală de bere. Aceasta nu se spărgea în timp ce o loveau din gheată în gheata, dar scotea un zgomot strident. Kaye mai luă încă o înghițitura zdravănă de Bourbon. Capul i se învârtea deja într-un mod plăcut; începu să fredoneze muzica imaginară de carusel, așa cum era pe vremuri. Înaintă în camera întunecoasă unde pancarte vechi anunțau că pungile de floricele de porumb și alunele costau cinci cenți bucata.

Pe peretele cel mai îndepărtat întrezări o ușă neagră și veche. Aceasta se deschise cu o smucitură când Kaye o împinse. Lumina lunii care pătrundea prin ferestrele încăperii principale dezvăluia doar un birou cu o masă veche și o tablă de plută cu meniuri galbene încă prinse cu ace de ea. Păși înăuntru, chiar dacă întrerupătorul nu funcționa. Găsi un mâner, pipăind prin întuneric. Ușa ducea spre casa scării. O rază slabă de lumină se revărsa de undeva de sus. Kaye înainta pe scări bâjbâind. Palmele i se acoperiră de praf în timp ce alunecau pe balustradă. Strănută zgomotos și apoi mai strănută încă o dată.

În vârf se afla o fereastră micuța, luminată de luna criminala, plină și imensă de pe cer. În colțuri erau depozitate niște cutii interesante. Apoi ochii îi căzură pe cal, și uită de toate celelalte. Era măreț de un alb sidefat, acoperit cu cioburi minuscule de oglinda lipite pe el. Fața îi era pictată cu roșu, mov și auriu, avea chiar și o dunga de dinți albi și o limba roz, cu suficient spațiu cât să încapă un cubuleț de zahăr. Era evident de ce fusese părăsit - picioarele îi erau zdrobite pe toate cele patru părți și la fel și o parte din coadă. Acolo unde îi fuseseră cândva picioarele îi atârnav numai așchii.

„Lui Gristle i-ar fi plăcut.“ Asta gândise de multe ori de când plecase din Shore, în urmă cu șase ani. „Prietenilor mei imaginari le-ar fi plăcut.“ Asta își spusese când văzuse pentru prima oară orașul, luminat în fiecare zi ca și cum ar fi fost Crăciunul. Dar ei nu veniră niciodată cât ea fusese în Philadelphia. Iar acum avea șaisprezece ani și simțea că nu mai are nimic din imaginația de altădată.

Încerca să ridice calul în picioare așezându-1 pe cioturile distruse. Acesta se bălăngăni instabil, dar nu cazu. Kaye se dezbrăca de haina și o lăsa să cada pe podeaua prăfuită, punând sticla de Bourbon lângă ea. Își arunca un picior peste animalul de lemn, se așază în șa și își folosi picioarele să-1 împiedice să cadă. Își trecu mâinile pe coama lui, sculptata în zulufi aurii. Îi atinse ochii negri vopsiți și urechile ciobite. În mintea ei, calul alb se ridică pe picioarele lui instabile. Zulufii lungi ai coamei aurii erau reci în mâinile ei, iar corpul animalului era adevărat și cald sub ea. Își înfipse mâinile în coa mă și trase cu putere, resimțind furnicături în mâini și

în picioare. Calul necheza ușor sub ea, gata să sară în apa rece și neagră. Ea își dadu capul pe spate.

— Kaye? o trezi din reverie o voce blândă.

Kenny stătea în dreptul scărilor, uitându-se la ea inexpressiv. Pentru o clipă fu încă neînfricată. Apoi își simți obrajii arzând. În semiîntuneric îl vedea mai bine decât îl văzuse la parter. Două verigi grele de argint îi atârnavă

din lobii urechilor. Părul lui scurt, cafeniu-deschis, era dat cu gel și era puțin ondulat, asortându-se cu începutul de cioc din bărbie. Sub jacheta de aviator, tricoul mult prea mulat îi dezvăluia mușchii.

Băiatul se îndreptă spre ea, îi întinse mâna și apoi o privi ciudat, ca și cum nu și-ar fi amintit când anume se hotărâse să facă asta. Mângâie în schimb capul calului, încet, aproape hipnotic. — Te-am văzut, spuse el. Am văzut ce-ai făcut.

— Unde-i Janet?

Kaye nu prea știa la ce se referea el. Dacă nu ar fi avut fața așa serioasă și nu ar fi vorbit așa de rar, ar fi crezut că o tachina.

Mângâia coama animalului acum.

— Își făcea griji pentru tine. Mâna lui o fascina fără voia ei. Părea că și-o împletește în părul imaginar. Cum l-ai făcut să facă asta?

— Ce să facă?

Îi era teamă acum, dar se simțea și flatată în același timp. Nu era nici urmă de tachinare sau de bătaie de joc pe chipul lui. O privea cu atâta intensitate, încât părea secăt de expresie.

— L-am văzut ridicându-se în picioare.

Vorbea atât de încet, încât aproape că se putea preface că nu-1 auzise bine. Mâna lui căzu pe șoldul ei și alunecă în sus spre îmbinarea de bumbac a chiloților ei.

Atingerea o făcu să tresară, chiar dacă văzuse mișcarea înceată a mâinii lui. Fu paralizată pentru un moment, înainte să sară în picioare, lăsând calul să cadă odată cu ea. Calul căzu grămadă peste sticla de Bourbon, iar lichidul închis la culoare se revărsă peste haina ei și udă cutiile prăfuite de pe jos ca marea venind în noapte.

El se întinse spre ea înainte ca ea să-și dea seama, mâna lui căutându-i gulerul cămășii. Ea făcu un pas în spate, se dezzechilibra și căzu, iar cămașa i se rupse chiar deasupra sutienului când el îi dădu drumul.

Pe scări se auziră pași.

— Ce naiba?

Marcus era în capul scărilor cu Doughboy și încerca să-și facă loc ca să vadă.

Kenny scutură din cap și se uită amețit în jur, în timp ce Kaye bâjbâia după haina ei udă de Bourbon.

Băieții se dadurâ din cale, iar Janet era și ea acolo, holbându-se.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Janet uitându-se printre ei nedumerită.

Kaye o împinse și trecu pe lângă ea, îmbracându-se din mers cu haina.

— Kaye! strigă Janet după ea.

Kaye o ignoră, coborând câte doua trepte deodată, în întune ric. Nu avea cum să explice ceea ce tocmai se întâmplase.

O auzea pe Janet țipând.

— Ce i-ai făcut? Ce naiba i-ai făcut?

Kaye alergă de-a lungul coridorului caruselului și își aruncă piciorul peste pervaz. Ciobul pe care îl evitase cu grija ceva mai devreme îi trasă o linie subțire pe partea exterioară a coapsei, în timp ce ateriza pe pământul nisipos, printre buruieni.

Vântul rece pe fața fierbinte îi provoca o senzație plăcută.

Cornelius Stone ridică noua cutie cu resturi de calculatoare și o duse în camera lui pentru a o lăsa lângă celelalte. De fiecare dată când mama lui venea de la piața de vechituri cu un monitor stricat, o tastatură lipicioasă sau pur și simplu tone de cabluri, avea privirea aceea plină de speranță din cauza căreia lui Corny îi venea s-o pocnească. Pur și simplu nu înțelegea diferența dintre un calculator 286 și unul cuantic. Nu înțelegea că epoca ingineriei de gherilă era pe sfârșite și că să fii un nenorocit de geniu nu mai era de ajuns. Trebuia să fii un nenorocit de geniu bogat.

Lăsă cutia jos, îi dădu trei șuturi zdravene, își luă geaca de blugi cu capul de diavol pe spate și se îndreptă spre ușă.

— Îți folosesc la ceva chestiile pe care le-am adus, dragul meu? Mama lui era în camera lui Janet, împăturind o pereche nouă de blugi la mâna a doua. Ridică un tricou cu pisici din ștrasuri pe el. Crezi că surorii tale o să-i placa?

— Mulțumesc, mamă, spuse el printre dinții încleștați. Trebuie să plec la muncă.

Trecu pe lângă Soțul, care stătea în drum în timp ce-și lua o bere din lada de sub masa din bucătărie. Pisica albă se bălângănea pe un raft, cu burta atârnându-i cu o nouă sarcină, mieunând după mâncare din conservă sau murături, sau înghețată, sau ceva de genul ăsta. El o mângâie pe cap în silă, dar înainte ca animalul să apuce să se frece de mâna lui de plăcere, băiatul deschise ușa paravanului și ieși afară în curte.

Aerul rece de octombrie era o ușurare după fumul îmbâcsit de li gară.

Corny își iubea mașina. Era un Chevy vopsit manual, înflorind de pete de rugină și cu o căptușeală interioară care atârna din lavan ca pielea îmbătrânită. Știa cum arata el. Ca o prăjină.

Slăbănog și înalt, cu părul urât și pielea și mai urâtă. Se ridica la înălțimea numelui său. Cornelius.

Corny. Com-dog. Dar nu și în mașina lui. Înăuntrul ei era anonim.

În fiecare zi în ultimele trei săptămâni plecase la serviciu puțin mai devreme. Se ducea la magazin și își cumpăra niște mâncare. Apoi conducea prin zonă și, trecând pe lângă toate cârciumile mizerabile, își imagina că are o pușcă semiautomată în mașină și număra câți ar fi doborât. „Poc“, spunea el ușor prin ferestrele deschise în timp ce un băiat șaten cu umeri lați și o șapcă de baseball pusă invers alerga spre fetele care se hlizeau din spatele ferestrei unei camionete roșii. „Poc, poc!“.

În seara asta își cumpără o cafea și un pachet de lemn dulce negru.

Stăruie cu privirea pe o carte de buzunar cu un dragon metalic în relief pe coperta și citi primele fraze, sperând că va găsi ceva interesant. Jocul devenea plictisitor. Ba chiar mai mult decât plictisitor, îl făcea să se simtă și mai patetic decât fusese. Cu aproape o săptămână înainte de toată povestea cu Halloween, era momentul potrivit pentru ca un maniac veritabil să-și achiziționeze o armă. Sorbi din cafea și aproape că o scuipă înapoi. Era prea dulce. Mai sorbi încă un pic pentru a se obișnui cu gustul. Dezgustător.

Corny coborî din mașină și vărsă cafeaua pe jos, în parcare. Lichidul se împrăștie în mod satisfăcător pe asfalt. Băiatul merse

înăuntru și își turna încă o ceașcă. Din spatele tejghelei, o femeie în toată firea, cu un par roșcat ondulat, îl măsurâ din priviri și arătă spre jacheta lui.

— Tu cine ar trebui să fii, diavolul?

— Aș vrea eu, spuse Corny lăsând pe tejghea un dolar și douăzeci și cinci de cenți. Aș vrea eu!

2

„Pietrele erau ascuțite, vântul îmi batea în spate hoinăream pe autostradă cu pas ușor de felină.“

Theodore Roethke, Laudă Sfârșitului

Vântul o biciuia pe Kaye pe față cu picături minuscule de ploaie. Stropii îi înghețau mâinile, făcând-o tremure, în timp ce îi alunecau de pe părul ud pe sub gulerul hainei. Mergea cu capul plecat, lovind cu piciorul gunoiul împrăștiat care se adunase pe marginile pline de buruieni ale autostrăzii. O cutie turtită de suc se rostogoli și se opri într-o coroană mortuară făcută din crizan teme înfipite în polistiren, care era pusă să marcheze locul unui accident de mașină. Nu erau case pe partea aceea de drum, doar un șir lung de copaci ce duceau spre o benzinărie. Trecuse de ju mătatea drumului spre casă.

Mașinile șuierau pe asfalt. Sunetul era reconfortant, ca un oftat lung.

„Te-am văzut. Am văzut ce-ai făcut.“

Amărăciunea îi întorcea stomacul pe dos, amărăciunea și furia, îi venea să spargă ceva, să lovească pe cineva.

Cum ar fi putut să facă ceva? Când încerca să facă o pagină de revistă sa se întoarcă singură sau un bănuț să cadă pe cant nu mergea niciodată. Cum ar fi putut să-l facă pe Kenny sa vadă un cal de carusel mișcându-se pe picioarele lui rupte?

Ca să nu mai punem la socoteală faptul că putea foarte bine să presupună că Spike și Lutie, și Gristle chiar fuseseră prieteni imaginari. Era acasă deja de două săptămâni și nici urma de ei, indiferent de cât de des îi chemase, indiferent de câte sticle de lapte lăsase afară, indiferent de câte ori mersese la vechiul pârâu.

Trase adânc aer în piept, inhalând pe nas picături de ploaie. Asta îi amintea de senzația de plâns.

Copacii arătau ca niște panouri plate de plumb cărora le lipsea sticla vopsită dintre crengi. Știa ce avea să zică bunica ei când se va întoarce acasă duhnind a băutură și cu cămașa rupta. Și avea dreptate.

Aceleași lucruri pe care le va spune și Janet a doua zi. Nu era nici o cale de a explica ce se întâmplase fără a recunoaște ceva. Janet avea să se lege numai de amănuntul cu mâna lui pe piciorul ei și de faptul că ea îi îngăduise asta, chiar dacă numai pentru o clipă. Și își putea imagina ce îi spunea el în acest moment lui Janet - nervos, furios și beat - dar până și o minciună prost fabri cată ar suna mai bine decât adevărul.

„L-am văzut ridicându-se. “

Dar chiar și dacă n-ar merge așa departe, cine ar crede că a atins-o între picioare intenționat, dar că i-a rupt bluza din greșeală? Nu, probabil că a spus alta poveste. Și atunci Kaye ce avea să-i zică lui Janet când o va întreba ce s-a întâmplat? Janet deja o credea o mincinoasă. Încă mai simțea fierbințeala atingerii mâinii lui Kenny, ca o flacăra de-a lungul coapsei în contrast

cu pielea udă de la ploaie. Încă o rafala de stropi îi înțepa obrajii, aceasta aducând cu ea și un strigăt dinspre pădure. Sunetul fu scurt, dar plin de durere.

Kaye se opri brusc. Nu se mai auzea altceva decât ploaia, ca fâ săitul unui aparat de radio.

Apoi, chiar când un camion trecu în viteză pe lângă ea, ridi când un nor de apă, Kaye mai auzi un sunet. De data aceasta era unul mai moale, poate un geamăt înghițit spre final. Se auzea chiar din dumbrava.

Kaye cobori pe panta ușoară și intra în pădure. Se apleca să evite crengile ude ale unui ulm, călcând pe smocuri de ferigi scurte și măceș. Buruienile i se frecau de picioare, lăsând urme de ploaie. Cerul aprins de furtună lumina pădurea în culori argintii. Un miros dulce-pământiu de putreziciune se ridica atunci când deranja covorul de frunze.

Nu era nimeni acolo.

Se întoarse spre autostradă. Încă mai vedea drumul din locul în care stătea. Ce făcea? Sunetul probabil că răsunase dinspre casele de dincolo de râul subțire ce curgea prin spatele pădurii. Nimeni

altcineva n-ar fi atât de prost să hoinărească prin pădurile ude și ploioase în mijlocul nopții.

Kaye se întoarse înspre șosea, mergând prin locuri ce păreau ceva mai uscate decât altele. I se prinseseră scaieți de ciorap și se aplecă să îi îndepărteze.

— Rămâi acolo unde ești!

Tresări la auzul vocii. Accentul era puternic, deși cuvintele erau pronunțate cu precizie.

Un bărbat se afla întins în noroi la numai câțiva pași de ea, cu o sabie curbată în mână. Arma strălucea ca o semilună în întunericul înnorat. Părul ca de cositor al bărbatului, ud și lipit de gât, încadra o față lungă și plină de unghiuri ascuțite. Șiroaie de ploaie îi curgeau pe armura neagră din bucăți pe care o purta. Cealaltă mână și-o ținea în dreptul inimii, încleștata pe o creanga care îi ieșea din piept. În locul acela ploaia era roz de la sânge.

— Tu ai fost, fetițo?

Bărbatul respira neregulat.

Kaye nu știa exact la ce se referea, dar dădu din cap în semn ca nu. Nu părea mult mai mare decât ea. În mod sigur, nu îndeajuns de mare ca să o numească „fetițo“.

— Deci n-ai venit aici să termini cu mine?

Ea dadu din nou din cap în semn ca nu. El avea picioare lungi - ar fi fost înalt dacă ar fi stat în picioare. Mai înalt decât majoritatea oamenilor, mai înalt decât orice elf pe care îl văzuse ea vreodată - și totuși Kaye nu avea nici o îndoială că era elf, în primul rând din cauza urechilor cu vârf ascuțit spintecându-i părul ud și pentru că era frumos într-un fel care îi tăia respirația.

Își linse buzele. Avea sânge pe ele.

— Ce păcat, spuse el încet.

Ea făcu un pas înainte, iar el se ghemui într-o poziție defensivă. Chiar și așa rănit tot era ager în mișcați. Părul îi acoperea fața, dar ochii, strălucind ca mercurul, o studiau intens.

— Ești un elf, nu-i așa? spuse ea blând, ținându-și mâinile la vedere.

Auzise povești despre curtea magică — nobilimea - de la Lutie-loo dar nu văzuse niciodată vreun membru. Poate că era ceva de genul ăsta.

El stătea nemișcat, iar Kaye mai făcu jumătate de pas în direcția lui, ridicând o mână să-1 îmblânzească, de parcă ar fi fost vreun animal periculos și fascinant deopotrivă.

— Lasă-mă să te ajut!

Trupul îi tremura de la efort. Nu-și lua ochii de la ea. Ținea mânerul săbiei în mână atât de strâns, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

Ea nu îndrăzni să mai facă vreun pas.

— Ai să sângerezi până ai să mori.

Mai statură așa câteva minute înainte ca el să cadă într-un genunchi în noroi. Se aplecă în față cu mâinile înfipite în frunze și scuipa roșu. Genele ude ale ochilor pe jumătate închise erau la fel de argintii ca un ac de siguranță.

Ea făcu doi pași și îngenunche lângă el, pregătindu-se să-l ajute, cu mâinile tremurând. De aproape, își dădu seama că armura lui era din piele rigidă, sculptată să arate ca niște pene.

— Nu pot să scot singur săgeata, spuse el ușor. Mă așteaptă să mai sângerez încă puțin înainte să îmi vină de hac.

— Cine te așteaptă?

Era greu de crezut că cineva îl săgetase cu o ramură, dar asta părea să spună el.

— Dacă vrei să mă ajuți, scoate-mi săgeata. Ochii i se îngustară și scutură din cap. Dacă nu, atunci împinge-o cât de adânc poți, nu-mi rămâne decât să sper că mă va ucide.

— O să sângerezi și mai mult, spuse Kaye.

El râse amar la auzul vorbelor ei.

— În ambele cazuri, fără îndoială.

Se citea disperarea pe fața lui. În mod evident el credea că ea l'acea parte din vreun plan de anihilare a lui. Și totuși, alunecă înapoi până când se putu sprijini de trunchiul unui stejar. Era încordat, așteptând reacția ei.

Kaye se gândi la elfii pe care-i cunoscuse când era copil - arătări agere și neastâmpărate. Nici unul nu-i vorbise despre războaie, săgeți magice sau dușmani, și cu siguranța nici unul nu pomenise de minciuni sau dezamăgiri. Bărbatul care sângera în noroi lângă ea îi arăta cât de greșită fusese percepția ei asupra elfilor.

Degetele ei se îndepărtară brusc de rana din pieptul lui. I se întoarse stomacul pe dos când se uită la rana sinistră.

— Nu pot s-o fac.

Vocea lui își păstră tonul suav.

— Cum îți spune?

— Kaye, răspunse ea.

Timp de o clipă fu liniște, iar ea observa norul rece al respirației ei ridicându-se cu fiecare cuvânt.

— Eu sunt Roiben.

Elfii nu-și spuneau numele așa, cu una cu doua, nici chiar parțial, deși ea habar nu avea de ce. El voia probabil să-i arate că avea încredere în ea, poate încercând să se revanșeze pentru presupunerea pe care o făcuse inițial despre ea.

— Dă-mi mâna.

Ea îl lăsă să-i apuce mâna într-a lui și să o ghideze către creangă. Mâna i se închise peste a ei, ambele reci și ude, degetele lui fiind neomenesc de lungi și aspre de la bătăături.

— Tu doar o apuci cu mâna și mă lași pe mine să trag, spuse el. Nici măcar nu trebuie să te uiți.

Atât timp cât nu pun mâna pe ea, s-ar putea să-mi fac curaj să trag.

Ea se simți rușinată. Îi spusese că avea nevoie de ajutor pentru că avea dureri mari și nu era momentul să facă nazuri.

— O fac eu, spuse ea.

Roiben îi dădu drumul la mână, iar ea trase cu putere. Deși fața bărbatului se strâmba de durere, creanga ieși doar puțin.

Oare mai erau cu adevărat și alți elfi prin copaci, așteptând ca el să fie îndeajuns de slăbit pentru a-l învinge? Kaye gândi că dacă era așa, atunci acum era un moment bun să coboare să-și facă treaba.

— Încă o dată, Kaye.

De data aceasta ținu cont de unghiul armurii și-și schimbă poziția în așa fel încât creanga să nu se mai prindă într-una dintre plăci. Se ridica într-un genunchi, apucă ramura, după care se ridica în picioare trăgând în sus cât de tare putu.

Roiben scoase un țipăt aspru când creanga aluneca afară din pieptul lui, cu vârful de fier negru de sânge. Atinse rana cu degetele, după care le ridică, pline de sânge, ca și cum brusc nu i-ar mai fi venit să creadă că fusese împușcat.

— Ai fost foarte curajoasa, spuse el atingându-i piciorul cu degetul ud.

Kaye aruncă bățul departe. Tremura și simțea gust de sânge în gura.

— Trebuie să oprim sângerarea. Cum se scoate armura ta?

La început, el păru să nu înțeleagă la ce se referea. Se uita pur și simplu la ea cu un fel de îndoială pe chip. Apoi se aplecă în față gemând.

— Curele, reuși el să rostească.

Ea veni și se așeză în spatele lui, pipăind armura fină în călărașul unor catarame.

Un vânt brusc scutură crengile de deasupra, revărsând asupra lor un duș puternic de picături grele, lucru care o făcu pe Kaye să se întrebe din nou dacă erau elfi în copaci. Degetele ei băjbâiau în grabă. Dacă elfii aceia încă se mai temeau de Roiben, nu mai aveau să se îngrijoreze prea mult timp - paria că mai era o problemă de doar câteva minute până ca el să-și piardă complet cunoștința.

Pentru a-i scoate platoșa din față nu fu îndeajuns să o detașeze de cea din spate la umeri și pe părți - mai erau niște curele care o legau de cele de pe umeri și de cele de la picioare. Reuși într-un final să o dezlipească de pe pieptul lui. Dedesubt, pielea goală era murdară de sânge.

El își dădu capul pe spate și închise ochii.

— Lasă ploaia s-o spele.

Kaye își dădu haina jos și o agăță de una dintre crengile copacului. Cămașa ei era deja ruptă, își aminti ea în timp ce o dădea jos. O rupse în fâșii lungi și începu să le înfășoare în jurul pieptului și brațelor lui Roiben. El deschise ochii la atingerea ei. Ochii i se îngustară, iar apoi se făcură mari. Aveau o culoare fascinanta.

El se îndrepta, îngrozit.

— Nici măcar n-am auzit când ai rupt cămașa.

— Trebuie să încerci să rămâi treaz. Obrajii lui Kaye erau atât de calzi, încât ploaia rece chiar îi făcea bine. Există vreun loc în care putem merge?

El dădu din cap. Băjbâi cu mâna pe lângă el, ridică o frunză și o șterse de partea interioară a platoșei de piele din față. Frunza deveni de un roșu strălucitor.

— Dă-i drumul în apă. Este un kelpie acolo. Nu sunt sigur că-1 pot controla pe vremea asta, dar tot e mai bun decât nimic.

Kaye dădu repede din cap, deși habar nu avea ce era acela un kelpie, și se întinse să ia frunza.

El nu-i dădu drumul imediat.

— Îți sunt dator. Nu îmi place că nu știu cum va trebui să mă răscumpăr.

— Am niște întrebări...

O lăsă să ia frunza.

— O să-ți răspund la trei dintre ele, atât cât îmi va sta în puteri. Ea dădu din cap. Trei întrebări, exact ca într-un basm. Bine, oricum nu era ca și cum ea ar fi vrut ceva în schimb.

— Când dai drumul frunzei în apă spui Roiben din Curtea Malefică îți cere ajutorul.

— Cui să-i spun asta?

— Spune-o cu voce tare pur și simplu.

Ea dadu din nou din cap și alergă în direcția apei. Malul abrupt al râului era înecat de buruieni și sticlă spartă. Rădăcinile, smulse din noroiul care ar fi trebuit să le înconjoare, stăteau arun cate pe mal ca niște coșuri răsturnate sau erau întinse pe pământ ca brațele palide ale unor cadavre pe jumătate îngropate. Kaye își interzise să se mai gândească la așa ceva.

Se așeză pe vine și puse frunza în apă, cu partea murdară de sânge în jos. Aceasta pluti, învârtinduse puțin. Se întreba dacă nu cumva era prea aproape de mal și încercă să sufle ca s-o miște mai departe.

— Roiben din Curtea Malefică îți cere ajutorul, spuse ea, sperând că o nimerise bine. Nu se întâmplă nimic. Mai spuse încă o dată, simțindu-se caraghioasă și înspăimântată în același timp:

Roiben din Curtea Malefică îți cere ajutorul.

O broască scoase capul din apă și începu să înoate în direcția ei. Oare avea vreo legătura cu un kelpie? Ce fel de ajutor se presupunea că aveau să primească dintr-un râu nu prea adânc și poluat?

Mai apoi văzu că se înșelase. Ceea ce crezuse ea că erau ochi de broască erau de fapt găuri adânci care vibrau ca și cum ceva înota prin apă spre ea. Ar fi vrut s-o rupa la fugă, dar fascinația combinată

cu obligația o țintuiră în loc. Găurile adânci deveniră niște nări largi pe botul unui cal negru care se ridică din apa neagră ca și cum ar fi fost creat de ea. Mușchi și noroi îi alunecau de pe părțile ude ale corpului, în timp ce arătarea întoarse capul să se uite la Kaye cu niște ochi albi și luminoși.

Nu putea face nici o mișcare. Oare câte minute trecuseră de când se uita la corpul acela de un gri murdar, fin ca pielea de focă, și în strălucirea imposibilă a acelor ochi? Creatura își înclină gâtul. Kaye făcu jumătate de pas înapoi și încercă să vorbească. Nu-i ieși nici un cuvânt.

Arătarea aceea ca un cal fomi mai aproape de ea, iar copitele i se cufundară în noroi, rupând crengi. Mirosea a apă sălcie. Ea mai făcu cu grijă încă un pas înapoi și se împiedică.

Trebuia să spună ceva.

— Pe aici, reuși ea să spună într-un final, arătând spre copaci, liste pe aici.

Calul se mișcă în direcția indicată de ea cu pași repezi, iar ea ramase în spate să îl urmeze, aproape tremurând de ușurare. Când ajunse în poiana, Roiben încăleca deja pe spatele creaturii. Își legase înapoi platoșa la întâmplare. Ea expiră ușurata fără să își dea seama că își ținuse respirația.

El o văzu ieșind de sub bolta de crengi și zâmbi. Ochii lui păreau mai întunecați în lumina lunii.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș feri din calea Poporului pe viitor. Suntem foarte capricioși și nu prea îi înghițim pe muritori.

Ea se uită din nou la el. Avea niște zgârieturi pe armura de care ea nu-și amintea. Oare fusese atacat? Mai devreme abia dacă putea ține capul sus - era imposibil de crezut ca s-ar fi putut lupta cu cineva.

— S-a întâmplat ceva?

Zâmbetul lui se mari, ștergându-i sfârșeala de pe chip. Ochii lui luciră.

— Nu-ți irosi întrebările.

Apoi calul porni la galop, mișcându-se ca nici o alta ființă, țâșnind printre copaci cu o viteză și o grație supranaturale. Frunzele foșneau de la loviturile primite de copitele lui. Luna strălucea pe corpul lui.

Înainte să se dezmeticească, Kaye rămase singură în pădure. Singura și tremurând, și mândră de ea. Se duse să-și recupereze

haina și o lucire îi atrase atenția. Săgeata. Îngenunche și luă creanga cu vârf de fier. Degetele ei pipăiră scoarța aspră și atinseră metalul mult

prea cald. O trecu un fior și o scăpă înapoi în noroi. Pădurile deveniră brusc amenințătoare, iar Kaye merse cât de repede putu ca să ajungă înapoi la șosea. Dacă ar fi început să alerge, nu credea că ar mai fi fost în stare să se oprească.

Kaye își adânci picioarele în panta noroioasă ce delimita marginea peluzei bunicii ei și apoi urcă. Alunecă pe lângă tomberonul ce dădea pe dinafară, pe lângă mașina Pinto defectă, pe lângă cutiile ruginite de la cafea legate între ele ca un gard pentru o grădină de plante aromatice ofilite.

Toate luminile din casă păreau să fie aprinse, scoțând în evidența perdelele murdare. În sufragerie, unde era televizorul, pâlpâiau lumini albastre.

Deschise ușa din spate și intra în bucătărie. În chiuveta erau claie peste grămadă oale și tigăi cu mâncare uscată pe ele. Ar fi trebuit să le spele. În loc să facă asta, merse la dulap, luă un cas tron, îl umplu cu lapte după care puse o bucată de pâine veche deasupra lui. „Ar trebui să fie suficient⁴¹, gândi ea în timp ce deschise cu grijă ușa și puse castronul pe prag - la urma urmei, probabil este ca aveau să-l mănânce pisicile din vecini.

Kaye se furișă în sufragerie.

De partea cealaltă a scărilor, Ellen stătea în fața televizorului și mânca una dintre ciocolatele Snickers micuțe pe care bunica le cumpărase pentru colindătorii de Halloween.

— Lasă-ma dracului în pace odată, mormăi ea cu băutura în față.

— Crezi că eu nu știu nimic. Bine, tu ești aia deșteaptă, corect? spuse bunica lui Kaye pe un ton mult prea dulce, care pe ea o scotea din sărite. Și dacă te crezi așa deșteaptă, cum se face că ești singura cuc? Cum se face că toți bărbații se folosesc de tine și apoi te părăsesc? Cum se face că singura persoană care te adăpostește este bătrâna ta mamă proastă?

— Te-am auzit, la naiba, și primele un milion de dați când mi-ai zis!

— Ei bine, ai să o mai auzi încă o dată, spuse bunica lui Kaye. Unde e fiică-ta în seara asta? E aproape dimineață! Măcar îți pasa ca e pe afară hălăduind pe cine știe unde făcând tot posibilul să ajungă exact ca...

— Nu te lua de ea! spuse mama lui Kaye surprinzător de vehementa. Se descurcă foarte bine.

Scutește-o de răutățile tale.

Kaye lăsă capul jos și încercă să urce scările cât de repede și de discret putu.

Se uită în oglinda din hol și văzu că rimelul și fardul cu sclipiri îi erau întinse pe obraz și pe sub ochi în dungii uscate și strălucitoare care arătau de parcă ar fi fost făcute de lacrimi. Rujul era întins și fad, făcând o dungă de-a lungul obrazului stâng, unde probabil câ-1 ștersese.

Kaye se întoarse să mai arunce o privire pe furiș în sufragerie. Mama ei o zări, își dădu ochii peste cap și-i făcu un semn discret cu mâna să urce.

— Cât locuiește în casa asta o să trăiască după regulile după care ai trăit și tu. Nu mă interesează cât a petrecut ultimii șase ani într-un apartament infestat de șoareci cu cine știe ce neisprăvit te mai încurcai tu. De acum înainte, fata asta o să primească o educație decentă.

Kaye urcă pe furiș restul scărilor și merse în camera ei. Închise ușa cât de încet putu.

Șifonierul alb minuscul și patul mult prea scurt păreau să aparțină altcuiva. Hamsterii ei, Isaac și Armageddon, foșneau în cușca lor de deasupra cutiei vechi de jucării.

Kaye se dezbracă de haina udă și plină de noroi, se bângă în patul mic, se înveli cu pătura și-și îndoi picioarele ca să poată încăpea. Kaye știa ce era aceea obsesie - vedea cum mama ei tânjea după faimă, se agăța de bărbați care o tratau ca pe un gunoi. Nu voia să-și dorească ceva ce nu putea avea niciodată.

Dar în seara aceea își permise să se gândească la el, la felul solemn și formal în care îi vorbise, atât de diferit de toți ceilalți, își permise să se gândească la ochii lui fulgerători și la zâmbetul strâmb.

Kaye se afundă în inconștiența ca și cum apa s-ar fi închis deasupra capului ei.

„O țigară este tipul perfect de plăcere perfectă. Este excelentă, dar lasă omul nesatisfăcut. Ce poți să ceri mai mult de la viață?“

Oscar Wilde, Portretul lui Dorian Gray

Kaye stătea cu picioarele într-un izvor și ținea păpușa Barbie de părul ei blond în timp ce apa rece îi gâdila degetele de la picioare.

Căldura soarelui îi bătea în spate și simțea miros de ver deață și de noroi bogat de vară. Avea nouă ani.

Era perfect logic în vis, chiar dacă știa că nu se întâmplase întocmai. Amintirea caldă și verde era mai tânără de nouă ani. Dar în această frântură de vis, Spike stătea pe covorul de mușchi de-a lungul malului. Cosea o rochiță pentru păpușă și o poșetă din frunze. Lutie stătea în poala unei păpuși Ken așezate, iar aripile ei iridiscente de fluture fâlfâiau ușor, în timp ce ea cânta melodii obscene care o făceau pe Kaye cea de nouă ani să chicotească și să roșească în același timp.

Aș putea să mă prefac că poate să se îndoie

Dar sunt condamnată să fiu tristă când e dezbrăcat

Un piept fin de plastic nu compensează pentru tot;

Chiar și un băiat de jucărie trebuie să facă o fată de jucărie să se pună pe oftat.

Gristle stătea tăcut lângă Kaye. Se întoarse spre el râzând, el dădu să vorbească, dar tot ce reuși să scoată pe gură fu o singură pietricica albă. Aceasta căzu pe fundul apei, lângă celelalte pietre, strălucind cu o lumină ciudată.

Un băiat lucios de plastic nu e o jucărie potrivită.

Fiecare fată are o perlă șlefuită.

Un croncănit o făcu pe Kaye să se uite brusc în sus. O cioară se oprise pe o creangă în copac, iar penele negre îi străluceau de culoare, ca benzina plutind pe suprafața apei. Când cioara își îndoii capul în jos spre ea, ochii ei se dovediră a fi la fel de palizi ca piatra. Nu-i bai dacă de chestie nu dai Nici el nu știe unde-i!

Cioara își mișcă ghearele de-a lungul crengii, după care își luă zborul. O clipă mai târziu, Kaye simți zgârietura ghearelor pe încheietura și ciupitura ciocului pe mâna ei, în timp ce păpușa îi era trasă în aer.

Kaye țipa strident, cu o isterie de copil, după care se aplecă să ia ceva să arunce în pasăre. Găsi o piatră și o aruncă fără să se gândească.

Cioara căzu în spirala pe iarba dintre copaci, iar Kaye alerga în direcția aceea. Padurea din jurul ei se încețoșa, iar ea se uită brusc la silueta neagra. Era nemișcată. În aer pluteau încă pene. Și păpușa ei era acolo, lângă pasărea moartă, iar între ele se afla piatra albă și netedă. Piatra pe care o vorbise Gristle.

Și apoi Kaye se trezi.

Mama ei stătea în ușa dormitorului cu un telefon fără fir în mână. — Te-am tot strigat de jos. Te caută Janet la telefon.

— Ce?

Kaye încercă să clipească, având pleoapele lipite de rimei; nu se demachiase înainte de culcare. Își întinse picioarele până se loviră de placa patului minuscul.

Soarele era din nou în viață, strălucind de furie în fața vicleșugurilor nopții mânuite de Stăpâna Lună. Raze de lumină ca de lămâie o amenințau cu o migrenă dacă avea să deschidă ochii.

— Ai avut o noapte grea? o întrebă mama, sprijinindu-se de locul ușii în timp ce trăgea un fum din țigară.

Kaye se frecă la ochi. Încheieturile degetelor deveniră negre și sclipicioase. E Janet la telefon! Femeia părea și enervată și amuzată pentru că fusese nevoita să repete. Vrei să-i spun că o suni tu mai încolo?

Kaye scutura din cap și lua telefonul.

— Alo?

Vocea îi era aspră și groasă.

Ellen plecă din prag, iar Kaye o auzi tropăind în jos pe scări.

— Ce s-a întâmplat aseară?

Lui Kaye îi luă ceva timp să înțeleagă întrebarea lui Janet.

— A, nimic. Kenny a încercat să mă prindă și mi s-a rupt cămașa.

— Kaye! Și atunci de ce ai fugit așa? Am crezut că ți-a făcut ceva îngrozitor! Ne-am certat toată noaptea pe tema asta.

— M-am gândit că n-ai să mă crezi, spuse Kaye plat.

Asta trebuie să fi sunat aproape de remușcarea pe care ar fi avut-o cea mai bună prietena, pentru că tonul lui Janet se înmuie.

— Hai, Kaye. Normal că te cred.

Kaye se chină să găsească ceva de zis ca răspuns la neașteptata iertare.

— Te simți bine? întreba Janet.

— M-am întâlnit cu cineva în drum spre casă aseară.

Kaye se ridică în pat și realizează că se culcase cu tot cu sutien, fustă și ciorapi. Nici nu era de mirare că se simțea așa de aiurea.

— Serios? Janet păru surprinsă și aproape sceptică. Cu un băiat?

— Mda, spuse Kaye. Voia sâ o spunâ cu voce tare, sâ se agațe de povestea asta. Amintirea lui Roiben fusese deja ștearsă de soare, așa cum un vis pălește dacă nu ți-1 notezi. Avea ochi gri și pâr lung.

— Ca un rocker?

— Mai lung, spuse Kaye.

Își înfășură cuvertura de un roz grețos mai strâns în jurul ei. Ca toate celelalte lucruri din dormitor, era ușor cam prea mică.

— Ciudat. Cum îl cheamă?

— Robin, spuse Kaye zâmbind.

Se bucura câ Janet nu o vedea în acel moment - era sigură că arăta prostesc de fericită.

— Ca Robin Hood? E pe bune treaba? S-a dat la tine?

— Am vorbit numai, spuse Kaye.

Janet oftă.

— Nu te-ai întâlnit cu nimeni, nu-i așa? Invenezi.

— E adevărat, spuse Kaye.

Era adevărat, cea mai adevărată persoană pe care o întâlnise de multă vreme. Hiper real.

— Oricum, petrecerea a fost groaznică, spuse Janet. Aproape câ am bătut-o pe una. Dough îmi tot spunea sâ mă calmez, dar eu eram prea obosită și supărată. Păi, hai pe la mine să-ți povestesc și restul.

— Bine, ok. Numai sâ mă îmbrac.

— Ok, pa.

Telefonul scoase un clic în timp ce Janet închise. Kaye îl opri și-l lăsă să cadă pe cuvertura.

Kaye aruncă o privire prin dormitor. Hainele ei zăceau mormane pe jos, majoritatea fiind încă în sacii negri de gunoi. Toată mobila era la fel ca atunci când avea patru ani - o mobilă albă pentru copii; pereții camerei erau roz și o armată rușinoasă de păpuși cu ochi de sticla stătea așezată pe rafturile de cărți.

Trebuia să-i găsească pe Gristle și pe Spike. Alte dați nici nu fusese nevoie sâ-i cheme. Întotdeauna erau prin preajmă când avea nevoie de ei. Dar asta se întâmpla când era mică, pe vremea când credea în tot, înainte ca picioarele să nu-i mai încapă în pat și înainte să fie nevoie să se aplece ca să se uite în oglinda șifonierului. Kaye oftă. Presupuse câ nu mai era la fel de inocentă ca atunci. Poate și chestia asta conta.

Kaye se dezbracă de hainele acelea și găsi o pereche de blugi uzați și un tricou albastru G-Force. Se studie în oglinda de la baie, după ce se spală cu apă rece pe față îndepărtând urmele de machiaj. Vopseaua mov pe care și-o pulverizase în păr se ștersese deja. Se uita la ochii ei îndreptați în sus și la obrajii subțiri. Pentru prima dată se întreba de la cine îi moștenise. Nu-1 văzuse bine pe Roiben în lumina lunii, dar cu ochii lui îndreptați în sus ar fi putut trece drept asiatic dacă nu ar fi avut un nas atât de ascuțit.

Oftă din nou și-și prinse părul sus într-o coadă zburlita de cal. Hei, poate dacă arăta ca la zece ani elfii care îi iubeau pe copii aveau să vină să vorbească cu ea.

Haina ei de leopard era prea udă ca s-o poată purta. Kaye își irase pe ea haina de piele a lui Lloyd și îi verifică buzunarele. Câteva chitanțe boțite, o pană de chitara din imitație de cochilie de broască țestoasă și niște bănuți. Kaye scoase mâna afară ca și cum ar fi înțepat-o ceva.

Și acolo, ieșind din buricul degetului ei, se afla un spin subțire și maro. Era normal ca Lloyd să aibă ceva enervant prin buzunare. Scoase spinul și supse punctul roșu micuț de pe degetul ei. Apoi aruncă spinul pe dulap și coborî la parter.

Mama ei stătea la masa din bucătărie răsfoind o revista. Un pahar de cincizeci de grame de gin stătea descoperit pe masă, iar o țigară aproape că arsese în întregime pe o farfurie lângă ea. — Te duci pe la Janet? întrebă Ellen.

— Mda.

— Nu vrei niște cafea înainte să pleci, iubita? Nu arăți prea trează.

— Sunt bine. Bunica o să-și iasă din minți când o sa vadă farfuria aia.

Kaye nici nu se mai obosi să menționeze și ginul.

Mama se lăsa pe spate în scaunul de lemn.

— Nu încerca tu să-ți dădăcești mămica, spuse Ellen.

Kaye nu mai auzise așa un ton mios la mama ei.

— Ai mai auzit ceva de nenorocitul ăla de Lloyd?

Ellen scutura din cap.

— Nu. Am sunat niște prieteni vechi de la Sweet Pussy, dar s-au făcut toți oameni serioși.

Kaye râse. Și-o aminti pe Liz sărind pe scenă în incredibilul ei costum mov de felină, ca fermecătoarea rockeriță Julie Newmar. Era greu de imaginat cum i-ar fi stat în postura de om serios.

— Vă vedeți?

— Poate, spuse Ellen nepăsătoare. Sue și Liz au o tarabă de CD-uri în Red Bank. — Mișto.

Ellen oftă.

— Mă rog. Mă întreb când a fost ultima oară când a pus vreuna mâna pe un nenorocit de instrument.

Kaye scutură capul. Era o prostie să creadă că mama ei ar re nunța pur și simplu la ideea de a se întoarce în oraș, dar nu se putea abține să nu spere.

— Spune-i lui Buni că mă întorc târziu.

— Vino când vrei. Eu sunt mama ta.

— Mersi, mamă, spuse Kaye și ieși pe ușă.

Vântul sufla rafale de frunze în culori vii ca de ruj de-a lungul peluzei. Kaye trase adânc aerul rece în piept.

— Lutie-loo, șopti ea în vânt. Spike, Gristle... Vă rog, veniți înapoi. Am nevoie de voi.

„O sâ merg pur și simplu la Janet. O sâ mă duc la Janet cum am spus și apoi văd eu cum fac.“

Janet locuia într-un parc de rulote de-a lungul străzii principale, în spatele benzinăriei unde lucra fratele ei înca de pe vremea când Kaye plecase în Philadelphia. Îi făcu cu mâna în timp ce Irecu prin față.

Corny zâmbi în sila. Pârul îi era lăieț ca un pamâțuf maro, taiat prea scurt în față și prea lung la spate. Purta o jachetă din denim și blugi murdari. Pielea îi era roșie cu pete. Era exact așa cum și-l amintea Kaye, numai că mai înalt.

Merse prin spatele biroului mic și trecu de zona cu toalete a benzinăriei, apoi o lua pe de-a dreptul prin tufișurile neîngrijite până la parcul cu rulote. Rulotele erau vehicule numai cu numele - nici una nu avea roți și majoritatea aveau garduri și verande ce le ancorau cu oțel și ciment de firmament.

Merse pe un drum cu pietriș până la rulotă.

O fată cu pâr șaten, cam de vârsta lui Kaye, agâța niște rufe la uscat. În spatele ei, un bărbat foarte gras lenevea într-un hamac; carnea i se

revărsa printre sforile în zig-zag. Trei câini lătrau isterici în timp ce se fugăreau unii pe alții de-a lungul unui gard legat cu lanț.

Kaye ajunse la ușa de la paravan și bătu.

— Intră, strigă Janet.

Kaye îi vedea picioarele prin geam, aruncate peste marginea canapelei albastre murdare, cu unghiile negre de la ojă. Degetele lui Janet aveau tampoane din hârtie igienică între ele ca să nu se atingă unul de altul.

Ușa scârțâi oribil când o deschise. Rugina blocase balamalele acolo unde emailul alb era ciobit. Camera de zi a rulotei era întunecată, ferestrele fiind acoperite de draperii. Lumina licărea de la trei surse diferite: de la ușă, de la becul chior și gălbui din bucătărie și de la televizor. Pe ecran, două femei țipau una la alta în fața unui public într-un studiou. Una dintre femei avea sprâncenele acoperite de ștrasuri.

— Vrei să-ți faci unghiile? întreba Janet. Am un albastru mișto.

Kaye scutură din cap, deși probabil că Janet nu observa gestul.

— Pot să pun de niște cafea?

— Sigur, fă și pentru mine. Janet își îndrepta spatele, apoi își întinse și degetele ciocolatii de la picioare. Purta un maiou de băiat fără mâneci și chiloți de bumbac cu imprimeuri cu marga rete. Sunt mahmura de nu știu ce-i cu mine.

— Unde a dispărut toată lumea?

— Mama și Soțul sunt la piața de vechituri. Corny trebuie să se întoarcă de la serviciu acuși. N-o să-ți vină să crezi ce mi-a luat mama data trecută când a fost - un tricou cu ștrasuri în formă de pisică pe el! Adică, vreau să spun - unde ai putea găsi așa ceva?

Kaye râse. Mama lui Janet aduna tot felul de chestii de prost gust, dar mai ales orice chestie cu Star Trek. Pereții rulotei erau acoperiți de farfurii de colecție, caricaturi înrămate, arme cu raze și dispozitive de scanat zonele ca în Star Trek. O colecție de pernuțe brodate cu imaginea lui Spock concura cu Janet la spațiul de pe canapea.

— M-am întâlnit cu Corny când veneam încoace. Nu cred că m-a recunoscut.

— E un tâmpit. Nu face altceva decât să stea în camera lui și să și-o frece toată ziua. Cred că e aproape miop.

Kaye luă două câni de pe raft și le umplu cu apă de la robinet.

— Poate nu mai arăt ca înainte.

Kaye apăsă tasta cuptorului cu microunde și puse cănila înăuntru. Începură să se învârtă pe tava unsuroasă de sticlă.

— Posibil.

Janet navigă pe mai multe canale și se opri pe VH1.

— Și ce s-a întâmplat aseară?

Kaye știa că Janet se va bucura de întrebare.

Și, într-adevăr, Janet se ridică în capul oaselor și dădu la minim sonorul televizorului.

— Păi am ajuns acasă la Fatima și Aimee se tot juca în părul lui Kenny, frecându-și mâinile de el și spunând ce fin este. Cred că și-a dat seama că ne-am certat.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Janet strânse la piept o pemâ pe care scria „Trăiește mult și prosperă. În fine, m-am dus la ea și am început să-mi frec și eu mâinile prin părul ei spunându-i ce fin este și ce bine se simțea la atingere, foarte distractiv, iar Marcus a început să râdă. Știi râsul acela ciudat și huruit al lui Marcus. Ce tare sună, la naiba.

Și Kenny ce-a făcut? Kaye se întrebă dacă Kenny se dădea la toate fetele pe care le întâlnea. Îi era rușine că îl lăsase s-o aingă - uneori se întreba dacă nu avea și o latură bolnavă care voia de fapt ca băieții populari s-o placă. Dar Kenny avea mâini surprinzător de fine.

— N-a făcut nimic; îi place când se ceartă fetele pe el. Janet scutura din cap ca și cum ar fi vorbit despre un copil incorigibil. Așa că ea începe să mă facă psihopată și lesbiană, fără să dea înapoi deloc, spunând că vorbeau pur și simplu.

Kaye dădu din cap.

— Nu i-ai tras una?

Cuptorul cu microunde scoase un bip și Kaye turna granule de cafea instant în căni. O spumă alba subțire se formă la suprafață.

Janet dădu din cap.

— Ba normal că m-am dus peste ea, dar Dough m-a oprit și Kenny a oprit-o pe ea, apoi a venit și Fatima și a început să spună că a fost doar o neînțelegere chiar dacă nici măcar nu vâzuse ce s-a întâmplat. Pur și simplu nu-și voia casa întoarsă pe dos.

Kaye se uită în ceașcă și văzu lichidul întunecat și nemișcat. Inima ei începu brusc să bata de trei ori mai tare, chiar dacă nu se întâmpla

nimic special. Roiben - cel mai mișto, incredibil, periculos băiat de poveste din lume - spusese că se vor vedea din nou. Bucuria o făcu pe Kaye să simtă că-i sare inima din piept.

— Mă asculți? întrebă Janet.

— Poftim cafeaua, spuse Kaye punând zahăr și frișca pudră în a lui Janet înainte de a i-o da.

Ascult.

— Pai, tu ai văzut vreodată o sculă necircumcisă?

Kaye dădu din cap în semn că nu.

— Nici eu. Și deci, zic, îți dăm câte un dolar de căciulă dacă ne arăți. Și el spune „Asta înseamnă numai zece dolari“.

Kaye zâmbea și dădea din cap în timp ce Janet vorbea, dar cu ochii minții încă îl vedea pe Roiben, înecat în ploaie și sânge, străpuns aproape până în inimă cu o sâgeată cioturoasă.

Balamalele își strigară protestul când Corny deschise ușa și intră cu pași apăsați în rulota. Se uita la amândouă, se repezi la frigider, îl deschise și dădu pe gât un Mountain Dew direct din sticlă.

— Tu ce ești cu fundul în sus? întrebă Janet.

O pisică albă, cu burta umflata de pui, se furișase înăuntru când Corny deschisese ușa. Kaye întinse mâna să mângâie pisica pe capul ei mic.

— Nenorocitul nu a venit azi-dimineață. Sunt la muncă de azi-noapte.

Kaye observă că petecul de pe spatele jachetei înfățișa un chip de diavol. În buzunarul de la spate, conturul portofelului era legat de un lanț ce ducea până la cheutoarea din față a curelei.

— Știi că mamei nu-i place când bei direct din sticla, spuse Janet.

— Și ce-i cu asta? făcu Corny. Mai trase ostentativ o dușcă. Ai de gând să mă spui? Ce-ar fi să-i spun și eu că ai nevoie de un vomitoriu roman numai pentru tine, bulimica naibii!

— Mai tacă-ți fleanca, dobitocule!

Janet luă telefonul din bucătărie și începu să apese tastele cu putere. Se îndreptă către dormitorul ei în timp ce formă.

Corny îi aruncă o privire lui Kaye. Ea îi evită privirea și lua pisica grea și mătăsoasă la ea în poală.

Aceasta începu să toarcă asemenea unui roi de viespi.

— Tu ești fata care crede în zâne, nu? spuse Corny.

Kaye ridică din umeri.

— Eu sunt Kaye.

— Vrei niște suc? Nu am scuipat înapoi în sticla.

Se șterse la gură cu mâneca.

Kaye dădu din cap că nu. Ceva - ca o pietricica - îi sări de pe genunchi.

Ferestrele erau închise. Kaye se uită în tavan, dar nu erau pie- n icele atârinate de lustră. Poate o fi fost ceva de pe un raft. Când se uită jos lângă picioarele ei, singurul obiect pe care îl văzu fu o ghinda. Erau din belșug în perioada aceasta a anului și se îm- praștiau din copacul alăturat pe gazon. O ridică, după care se uită iar spre fereastră. Poate totuși era deschisă. Ghinda era ușoară în mâna ei și Kaye observa o dungă minuscule albă ieșind de sub gămălie.

Corny umezea un prosop ca să se șteargă pe față. Nu credea că el aruncase ghinda - vorbea cu el când o simțise căzând.

Kaye trase puțin de gămălia ghindei și aceasta se desprinsese ușor. Înăuntru nu se mai afla partea cărnoasă, ci dor un spațiu gol, unde o bucătică de hârtie era împăturită. Kaye o scoase cu grijă și citi mesajul scris cu cerneală roșie spre roz:

Nu mai vorbi cu cavalerul negru. Nu mai spune nimănui cum te cheamă, totul este pericol. Gristle a plecat. Avem nevoie de ajutorul tău. Ne întâlnim mâine noapte. LL&S.

Cum adică Gristle a plecat? Unde a plecat? Și cu cavalerul negru ce e? Oare se referea la Roiben?

Nu mai vorbise cu nimeni care să se potrivească descrierii. Cum adică totul era pericol?

— Kaye, spuse Janet ieșind din dormitorul ei, vrei să mergem la mail?

Kaye băjbâi să pitească ghinda într-unul dintre buzunare.

— Bănuiesc că vă așteptați să vă duc eu, spuse Corny. Dar știți care e treaba, majoritatea oamenilor care merg la cumpărături chiar au bani.

— Taci din gură, tocilarule, spuse Janet, și o trase pe Kaye la ea în dormitor.

Kaye se așeză pe patul lui Janet. Camera lui Janet era plină de mobilă desperecheată: un șifonier din lemn cu mânere de sticlă, o

măsuța albă de toaleta din placaj și o canapea zimțată din metal negru. Camera era la fel de dezordonată ca a lui Kaye, cu haine atârând afara din dulapuri deschise acoperind podeaua, dar aici dezordinea părea să aibă farmec. În timp ce garderoba lui Kaye era compusă din tricouri și vechituri, Janet avea fuste roșii tivite cu pene și cămăși cu reflexe albastrui și aurii ca solzii de pește. Farduri de pleoape, agrafe de păr strălucitoare, deodorante și iuburi de spuma de păr se aflau pe măsuța de toaletă și pe șifonier.

Pe pereți albi, posterele cu formații concureau cu mesaje scrise cu carioci multicolore.

JANET&KENNY DV (dragoste veșnică) era scris cu sclipici pe spatele ușii lui Janet. Kaye nu era chiar sigură, dar i se păru că vede urmele unui alt nume sub cel al lui Kenny.

— Cu ce să mă îmbrac? Janet ridică un pulover roz pufos care îi ajungea fix până sub sâni. Oare mor de frig așa?

— Ai nevoie de o fustă mini pufoasă.

Kaye se așeză pe pat și se sprijini de perne. Ținea în buzunarul jachetei, ghinda în carnea fierbinte a palmei cu vârful ascuțit înțepându-i degetul mare.

— Tu cu ce te îmbraci?

— Cu astea.

Kaye arătă spre tricoul ei șters și spre blugi cu o mișcare a mâinii.

Janet oftă și se strâmba.

— Știi câte fete ar muri să fie asiatice și blonde?

Kaye dadu din cap morocănoasă în semn că nu. Ce le plăcea băieților la fetele asiatice era ciudat. Erau numai o combinație de mirese comandate prin poșta și kung fu.

— Ce-ar fi să porți asta?

Janet ridică o bluză neagră lucioasă cu spatele gol. Se lega la gât și în talie și arăta ca o pereche de bikini.

— În nici un caz, spuse Kaye.

De data asta Janet râse numai.

Pătrunseră în mail prin intrarea de la cinematograful. Băieți și lele erau adunați în găști pe scări, așteptând să îi ia cineva cu mașina sau fumau o țigară înainte de începerea filmului. Janet trecu pe lângă ei ca o zeiță, fără să se uite la nimeni, cu părul perfect ondulat și cu rujul strălucitor ca și cum nu ar fi depus nici un efort să arate așa. Kaye se

întrebă de unde deprinsese ea talentul acesta - când era mică, Janet avea mereu parul creț lănos și purta teniși fără șireturi.

Kaye se văzu într-o fereastră și se strâmbă. Tricoul ei arăta ca o cârpă subțire și ștearsă care mai avea și ceva găurele de la prea multe spălări. Blugii erau vechi, de la mama ei, și îi alunecau pe umeri, obligând-o să-i ridice ocazional când avea senzația că avea să cadă de tot.

— Bine, spuse Janet. Îmi arăți și mie calitățile alea cu care te-ai tot lăudat?

Kaye rânji. Una dintre chestiile despre care discutaseră o vreme pe e-mail fusese îndrăzneala cu care furau din magazine. Cea mai mare pradă a lui Kaye fuseseră cei doi hamsteri. Poate că nu costau foarte mult, dar să furi un animal agitat și apoi să-l mai și ții în buzunar era mai greu decât părea.

Ea dădu din cap.

— Uite Principiile lui Kaye despre Furat, bine?

Janet încrucișă mâinile.

— Tu glumești, nu?

— Asculta. Nu furi din magazine mici de cartier. Doar din supermarketuri și hipermarketuri - își permit, și oamenii care lucrează acolo nu dau doi bani pe ele. Ah, și nu din locuri în care angajații sunt chiar amabili.

— Nu pot să cred că ai reguli pentru așa ceva.

Kaye dădu solemn din cap.

— Îmi minimalizez prejudiciul karmic.

Câteva ore mai târziu stăteau pe bordură împărțindu-și prada. Nu erau suficient de departe de mail ca să fie în siguranță, dar se simțeau de neatins. Kaye încerca un creion fumuriu gros, dându-se în strat gros pe sub ochi. Janet bea un milkshake de căpșuni.

Kaye se scotoci în blugi după chibrituri și își aprinse o țigară. Trase adânc un fum, după care se lăsă pe spate și-l slobozi, iar rotocolul alburiu urcă și se îndepărtă. Întinse leneșă mâna ca să schimbe modelul. În contact cu degetele ei, fumul își schimbă forma, și putu să observe siluete dansând în el - nu, nu dansau, se luptau. Spadasini duelându-se în fumul care se ridica.

— Cât mai stai în oraș? întrebă Janet.

Kaye lăsă mâna în jos. Uitase unde era.

— Mă gândesc că o să mai stau cel puțin vreo două luni.

— E ciudat, știi. Când noi suntem prietene și după atâta timp chiar dacă tu ai fost departe. M-am gândit la asta aseară.

— Serios? Întrebă Kaye îngrijorată.

— Se dădea la tine, nu-i așa?

Kaye ridică din umeri. Nu exista nici o cale să poată explica ce se întâmplase cu adevărat. Și în mod sigur nu avea cum să explice motivul pentru care îl lăsase să pună mâna pe coapsa ei și de ce nu se gândise la asta câtuși de puțin înainte să-și dea brusc seama cine erau și ce se întâmpla în realitate. — Doar puțin, cred. Dar sincer am căzut. Cred că băusem prea mult sau ceva de genul ăsta. — Dar ce căutai acolo sus?

Kaye rânji ușor acum.

— Exploram doar. Era cel mai tare câluț vechi de carusel. Nu l-ai văzut? Nu mai avea picioare, dar în rest era perfect - vopseaua nu era foarte rău ștersă. Oftă melancolică. Chiar dacă aș avea vreo modalitate să-1 duc acasă, tot nu aș putea să-1 târăsc din casă în casă.

Janet oftă. Era evident că genul acesta de motiv îl credea cu ușurința.

Kaye mai trase un fum din țigară întrebându-se de ce o înfu riase asta. De data asta, rotocoalele de fum îi amintiră de părul lui Roiben, mătase argintie neșlefuită. Gândul acesta o făcu și mai neliniștită și frustrată. Trebuia să-1 vadă din nou.

— Pământul către Kaye, spuse Janet. La ce te gândești?

— La Robin, spuse Kaye.

Și asta era tot ceva ce își închipuia că Janet va crede cu ușurința.

— E pe bune? Pe cuvântul tău?

Janet trase tare din milkshake, încercând să scoată o bucată de căpșuna înghețată ce se prinsese în pai.

— Nu fi ticăloasă, spuse Kaye fără prea multa patimă.

— Scuze. Numai că era așa de puțin probabil să întâlnești un băiat pe furtună în drum spre casă.

Adică, el ce făcea pe acolo? Eu nici nu aș fi vorbit cu el.

— Cred că intră cu ușurință în categoria „străin“, spuse Kaye zâmbind.

Janet se încrunta dezaprobat.

— N-are nici măcar mașină?

— Uite ce e, o sâ mai stau prin oraș măcar vreo două luni. Singura chestie care contează este că e incredibil de frumos, și sâ mor eu de nu-i adevărat.

Kaye ridică sugestiv din sprâncene.

Asta măcar avu ca efect un oftat scandalizat.

— Ușuratico, șopti Janet. Măcar știi dacă-i place de tine? Kaye stinse mucul de țigara de cimentul tare, împrăștiind

scrumul pe o linie aproximativ circulara. Nu voia să treacă prin lista de chestii care ar recomanda-o unui cavaler elf; nu-i venea în minte nici măcar un singur lucru pe care l-ar putea trece pe așa o listă. — Îi va plăcea, spuse ea, sperând ca farmecul acelor cuvinte rostite cu voce tare vor face vorbele să se adeverească.

În seara aceea Kaye îi lăsă pe Isaac și pe Armageddon să alerge prin pat în timp ce din CD player răsuna Grace Slick cu Iepure alb la nesfârșit. O Alice matură și vai de viața ei i se potrivea de minune. Apoi puse formația Hole și o ascultă pe Courtney Love cântând răgușit, „Vreau să fiu fata cu cei mai mulți băieți... Cândva o sâ te doară cum mă doare pe mine“.

întredeschise fereastra și își aprinse o țigară, având grija sâ sufle fumul afară în grădină.

Șirul de păpuși o privea nepăsător de pe raft, adunarea lor la ceai simțindu-se cu siguranță ofensată. Kaye prinse hamsterii și-i puse acolo cu păpușile, să apuce să se împrietenească unii cu alții.

Apoi se întoarse în pat. împingând-o în sus spre perete, Kaye trase salteaua pe podea, li ocupa majoritatea spațiului din cameră, dar măcar așa picioarele ei puteau să atârne confortabil peste margine. Și dacă acoperea lada patului cu un șal indian de-al mamei ei, aproape arata ca o canapea.

Stinse țigara și se lăsă pe spate, după care privi hamsterii cum se târau pe poalele păpușilor - costume de călărie de catifea sau rochițe de prințesa din dantela aurie - ca să miroasă pârul de plastic și sâ ronțăie degetele delicate ca porțelanul. Ochii i se închiseră în cele din urmă și se afunda ușor în somn.

„Toată ziua și toată noaptea dorința mea pentru tine se descolățește ca un șarpe veninos.“

Samar Sen, Iubire

În dimineața aceea de luni, Kaye se trezi devreme, se îmbracă și se prefăcu că se duce la școala.

Se prefăcea de mai bine de-o săptămână, de când bunica ei o ținea una și bună cu ideea de a se duce personal la școală să vadă de ce dura așa mult să o înmatriculeze. Kaye nu putea să-i spună că foaia ei matricola nu avea să vină niciodată, așa că împacheta un sendviș cu unt de arahide și miere de albine și o portocala și ieși să-și omoare timpul.

Când se mutaseră prima dată în Philadelphia se transferase cu ușurință la altă școală. Dar apoi începuseră să se mute des, locuiseră șase luni în University City și alte patru în sudul Philadelphiei și apoi vreo doua săptămâni în Museum District. De fiecare data, ori trebuia să găsească o cale ca să ajungă la vechea ei școală, ori să se transfere la una nouă. Cam în urmă cu un an, toată complicația asta îi veni de hac, și Kaye începu să lucreze cu normă întreagă la restaurantul Chow Fat. Aveau nevoie de bani și acolo primea și mâncare gratuită.

Kaye dadu cu piciorul la o cutie boțită de suc de pe stradă. Până și ea vedea că nu se îndrepta în nici o direcție, și nu doar la propriu. Bunica ei avea dreptate în ceea ce o privea - se transforma în mama ei - ba nu, chiar mai rău, pentru că ea nu avea nici măcar ambiție. Singurele ei talente erau furatul de prin magazine și vreo doua trucuri cu bricheta pentru care îi trebuia un Zippo ca să iasă bine.

Se gândi să meargă la Red Bank ca să încerce să găsească magazinul lui Sue și al lui Liz. Avea ceva bani la ea, dar tot putea să meargă pe blat vreo doua stații. Problema ei cea mai mare era că Ellen nu-i spusese ce nume dăduseră localului.

Îi trecu prin minte că era posibil să știe Corny. Probabil că el mai avea cam vreo oră înainte ca tura de noapte să se termine și să vină schimbul de dimineață. Poate dacă îi cumpăra o cafea nu-1 va deranja prea tare că va pierde și ea vremea pe acolo.

Localul Quick Check era aproape gol când intră ea înăuntru și umplu două pahare mari de carton cu cafea cu aromă de alune. Și-o prepara pe a ei cu scorțișoara și lapte, dar, neștiind preferințele lui,

bagă în buzunar câteva pliculețe de zahăr și frișca. Femeia de acolo căscă și nici nu se uită la Kaye când aceasta suna.

Corny stătea pe capota mașinii lui și juca șah pe o placă magnetică mică.

— Salut! striga Kaye.

El se uita în sus cu o expresie nu tocmai prietenoasă. Ea îi ml inse cafeaua, iar el se uită pur și simplu uluit.

— N-ar trebui să fii la școală? întreba el într-un final.

— M-am lăsat, spuse ea. O să-mi iau diploma de GED2.

El ridica din sprâncene.

— Vrei cafeaua asta sau nu?

O mașină parcă în fața uneia dintre pompe. El ofta, alunecând de pe capota mașinii.

— Pune-o lângă placa.

Ea se urca pe mașina lui și puse paharul jos cu grija, căutându-se în buzunare după pliculețe. Apoi scoase capacul de la cafeaua ei și luă o înghițitură mare. Căldura lichidului fu o bine cuvântare în dimineața aceea rece și umeda de toamna.

Corny se întoarse câteva minute mai târziu și se așeza pe capota. după o privire gânditoare, început să toarne zahăr în cafeaua lui, amestecând-o cu un creion jegos din buzunar.

— Împotriva cărui „tu“ joci? întrebă Kaye cuprinzându-și ge nunchii cu brațele.

El se uită la ea și scoase un mârâit.

— Ai venit aici ca să-ți bați joc de mine? Cafeaua e ieftină.

— Doamne, făceam și eu conversație. Cine câștiga?

Corny zâmbi superior.

— El, deocamdată. Hai, spune acum, ce faci aici de fapt? Pe mine nu mă vizitează nimeni. Sâ fii sociabil cu mine e ca și cum ai ademeni sfârșitul lumii sau ceva de genul ăsta.

— Cum așa?

Corny sări jos din nou morocănos când o altă mașină parcă în fața pompei de benzină. Ea îl privi în timp ce vindea un cartuș de țigări și umplea rezervorul mașinii. Se întreba dacă patronul ar angaja o puștoaică de șaisprezece ani - nu mai putea să tragă multa vreme de ultimul ei salariu. Corny lucra aici de pe vremea când era mai mic decât era ea acum.

— Corny, spuse ea când se întoarse, știi cumva vreun magazin mic de CD-uri în Red Bank? — Încerci să mă mituiești ca să te duc cu mașina?

Ea ofta.

— Ești paranoic. Vreau doar să știu cum se cheamă.

El dădu din umeri și mai facu câteva mutări fără alte comentarii.

— Librăria de unde iau benzi desenate se afla lângă un magazin de CD-uri, dar nu știu cum se cheamă.

— Ce benzi desenate citești?

— Vrei să spui ca și tu citești benzi desenate?

Corny avea o atitudine defensivă ca și cum ea încerca să-i întindă vreo capcană verbală.

— Normal. Batman. Lenore. Omul care bea prea multă cafea. Mai citeam și Omul de nisip, bineînțeles.

Corny o privi meditativ pentru o clipă, după care, în sfârșit, se îndupleca.

— Și eu citeam din astea, dar acum m-am reprofilat pe chestii japoneze.

— Cum ar fi Akira?

El dadu din cap în semn ca nu.

— Nu. Benzi desenate pentru fete - cele cu fete și băieți frumoși. Hei, nu știi cumva ce înseamnă shonen-ai? Avea un aer sceptic.

— Aș vrea eu să știu japoneza, spuse Kaye dând din cap.

Corny zâmbi superior.

— Am crezut că ești japoneză.

Ea dadu din cap.

— Așa spune mama. Tata facea parte dintr-o formație locală de muzică gotică pe care mama o venera în liceu. Un trend foarte nou. Eu nu l-am cunoscut niciodată. El era capul formației, cum ar veni.

— Sălbatic.

— Presupun că da.

O mașină parcă în fața benzinăriei, dar în loc să parcheze în fața pompelor, opri lângă mașina lui Corny. Un puști tuciuriu coborî.

— Frumos din partea ta că ai binevoit să apari, spuse Corny aruncându-i un set de chei.

— Am spus că-mi pare rău, frate, spuse puștiul.

Întorcându-se spre Kaye, Corny spuse:

— Tu unde te duci acum?

Kaye ridică din umeri.

— Vrei să vii cu mine? Putem să mai petrecem niște timp împreună până vine Janet. Ea dădu din cap aprobator.

— Sigur că da.

Merseră la rulotă împreună.

El deschise televizorul și se duse în camera lui.

— Mă duc să-mi verific e-mail-ul.

Kaye dădu din cap și se așeză pe canapea, începând să se simtă puțin stânjenită. Era ciudat să se afle în casa lui Janet când Janet nu era acasă. Muta de pe un canal pe altul până opri pe Cartoon Network.

după câteva minute, de vreme ce el nu se întorcea, Kaye se duse în camera lui. Camera lui Corny

era la fel de neconvențională ca a lui Janet. Erau rafturi de cărți pe toți pereții, umplute până la refuz cu broșuri și benzi desenate. Corny stătea la un birou care arăta ca și cum abia mai putea susține tot echipamentul adunat pe el. Lângă picioarele lui se mai afla o cutie cu cabluri și ceva ce arăta ca măruntaiele unui calculator.

El tasta și mormăia când intră ea.

— Mai am un pic.

Kaye se așeză pe marginea patului lui așa cum ar fi făcut dacă s-ar fi aflat în camera lui Janet și luă prima revista care-i căzu în mână. Era toată în japoneză. Erou blond și eroină blondă - întotdeauna i se păruse ciudat că erau așa multe personaje blonde în desenele animate - personajul negativ avea păr negru foarte, foarte lung și un coif mișto. O minge drăgălașă umflată cu aripi de liliac zbura pe acolo ca un complice. Ea mai dădu o pagină. Eroul era gol, legat în patul personajului negativ. Se opri pe pagina aceea și se holba la poză. Capul blondului era aruncat pe spate ori de plăcere ori de groaza, în timp ce personajul negativ îi lungea unul din sfârcuri.

Kaye se uită la Corny și ridică revista.

— Lasă-mă să ghicesc... asta e un shonen-ai?

El îi arunca o privire, dar ea nu putu să nu-i observe aerul superior.

— Mda.

Kaye nu era prea sigură ce putea să răspundă, deci probabil că asta fusese și intenția lui.

— Ți plac băieții?

— Există un termen tehnic pentru chestia asta, spuse Corny. Poponar. Deși trebuie să recunosc că ăia sunt niște băieți tare drăguți.

— Janet știe?

Nu-și putea închipui de ce i-ar fi spus ei dacă Janet n-ar fi știut, dar cu siguranță Janet ar fi menționat ceva legat de asta. E-mail-urile de la Janet erau rezumate ale zilei, plicticoase și pline de bârfe despre oameni pe care Kaye nici nu-i cunoștea.

— Mda, toată familia știe. Nu e mare școala. Am spus într-o seară la cină „Mamă, știi dragostea aceea interzisă pe care o are Spock pentru Kirk? Ei bine, și eu trec prin asta.“ Era mai ușor pentru ea să înțeleagă dacă am pus problema în felul acesta.

Părea că o provoacă pe Kaye să spună ceva.

— Sper că nu te aștepti să reacționez în vreun fel, spuse Kaye într-un final. Pentru că singura chestie care îmi vine în cap este că asta e cea mai ciudată mărturisire pe care am auzit-o în viața mea.

Fața ei se relaxa. Apoi ea începu să râdă și amândoi râdeau și se uitau la benzile desenate și apoi iar râdeau.

Când Janet se întoarse de la școală, Corny dormea, iar Kaye citea un teanc imens de benzi desenate perverse.

— Salut, spuse Janet surprinsă să-și vadă canapeaua ocupată. Kaye căsca și luă o înghițitură dintr-un pahar pe jumătate plin de cola cu cireșe.

— O, bună! Am petrecut niște timp cu fratele tău și apoi m-am gândit să te aștept și pe tine să vii acasă.

Janet se strâmbă, aruncând un braț de cărți pe scaun.

— În comparație cu tine, școala e distractivă. Dacă tot ai de gând să te lași ai putea măcar să... nu știu.

— Să fac ceva productiv?

— Evident. Uite, eu ies acum... Trebuie să mă întâlnesc cu băieții. Vrei să vii și tu? Kaye se întinse și apoi se ridică.

— Sigur.

Restaurantul Blue Snapper era deschis non-stop și nu-i păsa nimănui cât stăteau în separeurile cu oglinzi sau cât de puțin comandai. Kenny și Doughboy stăteau la o masă cu o fată pe care Kaye nu o cunoștea. Era brunetă cu părul scurt, unghii roșii și

sprâncene subțiri și apropiate. Doughboy purta un tricou cu mânecă scurtă peste o bluză neagră cu mânecă lungă; șireturile bocancilor lui de alpinism ieșeau de sub masă. Se tunsese de ultima dată când îl văzuse, și era ras la spate și pe părți. Kenny purta geaca lui argintie peste un tricou negru și arăta la fel ca ultima dată: dezordonat, drăguț și absolut de neatins.

— Scuze că am luat-o razna în seara aia, spuse Kaye adâncin- du-și mâinile în buzunarele blugilor și sperând că nu voia nimeni să discute prea mult pe subiectul ăla.

— Ce s-a întâmplat? întreba fata nouă.

Se auzi un țâcănit în timp ce vorbea, iar Kaye realiza ca era făcut de cerceul din limba fetei care se lovea de dinți.

Doughboy deschise gura să facă vreun comentariu răutăcios, dar Kenny i-o tăie din scurt.

— E în regulă, spuse el cu o smucitură a bărbiei. Haideți fetelor, strecurați-vă aici.

— Kaye, spuse Janet, strecurându-se în separeu lângă fata aceea, ea este Fatima - ți-am scris despre ea. Kaye este prietena mea din Philadelphia.

— Corect. Sigur. Salut!

Fusese petrecerea Fatimei cea pe care o pierduse cu două nopți în urmă și habar nu avea ce se vorbise după ce plecase ea. Kenny abia dacă se uita la ea, dar Doughboy o fixa cu privirea ca și cum ar fi fost gata să facă ceva ciudat sau distractiv. Kaye își dori să fi rămas în rulota. Era mult prea stânjenitor pentru ea.

— Tu ești fata aia care are mama într-o formație? întreabă Fatima.

— Nu mai cântă, spuse Kaye.

— E adevărat că și-a tras-o cu Lou Zampolis? Janet a spus că a cântat și pentru Chainsuck. Kaye se strâmbă. Se întreabă dacă toate e-mail-urile ei fuseseră reproduse așa.

— Din păcate, da.

— Și nu te scoate din minți chestia asta - vreau să zic dacă și-o trage cu prietenii tăi și faze de genul ăsta?

Kaye ridică din sprâncene.

— Nu ies cu băieți din formații.

Încercă să-și imagineze ce-ar crede Ellen despre Kenny. Era imposibil de imaginat ca Ellen să ar întâlnească cu Roiben.

— Am o prietenă, înțelegi, spuse Fatima, și maică-sa și soră-sa s-au culcat amândouă cu tipul care a lăsat-o cu burta la gură pe ea. Vreau să zic, asta da poveste demna de Jerry Springer.

— Erin, nu? spuse Janet. E la dezintoxicare acum. Chelnerița se opri la masa lor. Purta o uniformă maro care părea prea mica pentru ea, iar pe ecusonul cu numele scria RITA.

— Ce v-aduc, băieți?

— Orice ai dietetic, spuse Janet.

— Cafea, interveni Kaye.

— Eu vreau... Îmi aduci niște cartofi prăjiți cu brânza și pui, Rita? spuse Doughboy.

— Ma întorc imediat cu băuturile, spuse chelnerița, zâmbind în special pentru Dough, pentru ca îi spusese pe nume.

Kenny se întoarse ca sa-și scoată țigările și bricheta din buzunarul hainei, iar Kaye observă ca avea un tatuaj pe gât, în spate. Era un model tribal a ceva ce părea să fie un scarabeu. O făcu să se întrebe ce alte tatuaje ar putea să mai aibă șerpuind în jos prin zone acoperite de cămașă. Janet sigur știa. — Mai vrea cineva? întreba el, oferind pachetul.

— Vreau eu, spuse Kaye.

— Ceea ce vrei, primești, se lăsă el pe spate și-i dădu o țigară cu un zâmbet superior care o făcu să roșească.

Janet vorbea cu Fatima despre copilul lui Erin și nu-i băga în seama pe nici unul. Doughboy era ocupat cu cartofii gratinați pe care chelnerița îi trântise în fața lui.

— Vrei să vezi o fază? întreba Kaye, refuzând brusc să dea înapoi de la provocarea pe care vocea lui Kenny tocmai o lansase. Dă-mi să-ți văd bricheta.

Era argintie, cu un medalion din opt bile placat pe partea din față. El i-o întinse.

Kaye învățase trucul de la Liz, pe vremea când mama ei își făcea veacul pe la Sweet Pussy. Liz se oferise s-o învețe, pretin zând că era o metodă sigura de a impresiona băieții. Kaye nu avea habar de ce ar vrea Liz să impresioneze pe cineva de vreme ce o avea pe Sue, dar învățase trucul și cel puțin impresionase barmanii cu el.

Kaye ținu corpul de metal al brichetei între primele două degete de la mâna ei stânga; apoi o dădu pe deasupra și apoi pe sub fiecare deget așa încât metalul străluci ca un pește. Din ce în ce mai repede, făcu bricheta să sară peste degetele ei. Apoi se opri, deschise capacul și aprinse bricheta, toate acestea cu mâna dreaptă pe masa. Se aplecă și oferi cu generozitate flacăra țigării lui Kenny.

Imediat ce Kaye va găsi magazinul de discuri, avea să-i spună lui Liz că avusese dreptate.

Amândoi băieți păreau impresionați.

Rânjetul ștregar al lui Kenny era o invitație la ceva necurat.

— Ce tare, spuse Doughboy. Mâ-nveți și pe mine cum se face?

— Sigur, spuse Kaye aprinzându-și țigara și trăgând un fum adânc.

Îi arată, făcând trucul cu încetinitorul ca să poată vedea și el cum se face și apoi lăsându-1 și pe el să încerce.

— Trebuie să ies un minut, spuse Kenny, iar ea și Doughboy îi făcură loc.

Înainte să apuce Kaye să intre la loc, Kenny o apucă de braț și-i făcu semn cu capul în direcția toaletelor.

— Vin repede, îi spuse Kaye lui Janet, aruncând țigara în scru miera. Mă duc la baie.

Probabil că Janet nu observase nimic, din moment ce dădu numai din cap.

Kaye merse în spatele lui Kenny pe holul îngust. Chiar dacă habar nu avea ce voia de la ea, obrajii îi erau deja calzi și simțea fluturi în stomac.

Odată ajunși în hol, Kenny se întoarse spre ea și-și sprijini corpul de perete.

— Ce mi-ai făcut? întreba Kenny, trăgând un fum scurt din țigară și scărpinându-și barba cu dosul palmei.

Kaye scutura din cap.

— Nimic. La ce te referi?

El coborî tonul, spunând aproape șoptit:

— La noaptea trecută mă refer. La cal. Ce ai făcut? Se opri și se uită în cealaltă parte înainte de a continua. Nu mă gândesc decât la tine.

Kaye era uluită.

— Eu... Sincer... nu am făcut nimic.

— Ei bine, fă înapoi ca înainte, spuse el încruntându-se.

Kaye se chinui să fabrice o explicație.

— Uneori când visez cu ochii deschiși... se întâmpla niște chestii. Atunci mă gândeam că vreau să câlâresc calul acela. Nici măcar nu te-am auzit intrând. Obrajii i se înfierbântară și mai tare când își aminti de o teorie pe care Sue o explicase odată în le gătură cu fetițele care își doresc poneii lor.

Kenny o privi la fel de intens ca în podul clădirii-carusel și duse din nou țigara la gură.

— E aiurea râu, spuse el puțin disperat. Vorbesc serios; nu pot să mi te scot din cap. Numai la tine mă gândesc, cât e ziua de lungă.

Kaye habar n-avea ce putea răspunde la așa o declarație.

El făcu un pas spre ea fără să-și dea seama.

— Trebuie să faci ceva.

Ea se dadu cu un pas înapoi, dar peretele o opri. Simțea cărămizile reci pe spinare. Telefonul public din dreapta ei îi bloca vederea.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El mai făcu un pas, până când pieptul lui se lipi de al ei.

— Te vreau, spuse el pasional.

Genunchiul lui se propti între picioarele ei.

— Suntem într-un restaurant, spuse Kaye apucându-1 de umeri ca să-1 forțeze s-o privească în ochi.

Era palid, cu excepția unui roz aprins din obraji. Ochii lui păreau de gheață.

— Vreau să nu te mai vreau, spuse el și se apleca s-o sărute.

Kaye își întoarse capul, încât el lua o gura bună din părul ei, lucru care nu păru să-l deranjeze. Începu să o sărute pe gât, mușcând pielea cu ciudă, lingând mușcaturile cu limba. Una din mâini i se mișca de pe talie către sân în timp ce cealaltă i se încurca în părul ei.

Mâinile ei erau încă încleștate pe umerii lui în timp ce oscila între două stări. Putea să-l dea la o parte. Trebuia să-l dea la o parte. Dar trupul ei trădător o obliga să aștepte încă puțin, să-l strângă mai aproape ca să vadă ce s-ar putea întâmpla.

— Mâi, tocmai... Ce naiba se întâmpla aici?

Kenny se trase de lângă Kaye când auzi vocea lui Janet. Câteva fâșii de păr lung și blond mai erau încă prinse în mâna lui, strălucind ca pânzele de păianjen.

El se trase deoparte.

— Sâ nu te mai aud cu prostiile tale de iubită nesigură.

Janet avea lacrimi în ochi.

— O sărutai!

— Calmează-te dracului odată!

Kaye fugi în baie și se încuie într-un dintre cabine, lăsându-se să alunece pe podeaua murdară.

Inima îi bătea atât de tare, încât i se părea că ar putea să-i sară din piept. Locul era prea mic să se poată plimba, dar ea simțea nevoia să se plimbe, să facă ceva ce ar putea-o ajuta să scoată niște răspunsuri din mintea ei întortocheată. Magia, dacă exista așa ceva, nu ar trebui să funcționeze în felul acesta. Nu ar trebui să poată să vrajească pe cineva pe care abia-1 cunoștea fără să se hotărască să facă asta.

Încântarea era partea cea mai rea, partea aceea din ea care putea trece peste vină și care i se părea un lucru bun pentru că îl făcuse pe Kenny să se gândească numai la ea, nenorocită cum era.

Era ușor să-l placă și ea, gândi, era drăguț și popular, și o voia.

Și, spre deosebire de un cavaler elf de neatins, el era un tip pe care chiar l-ar putea avea.

Trase adânc aer în piept și ieși din cabină. Merse la chiuvete și-și stropi fața cu apă de la robinet. Ridica privirea și se văzu în oglindă, cu tricoul Chow Fat roșu spălăcit pătat cu picături întunecate de apă, machiajul de la ochi întins și nedefinit, părul blond atârând în șuvițe încâlcite.

Totuși, ceva îi atrase atenția când se întoarse. Se apropie de oglinda și se uita mai de aproape la fața ei. Arata la fel ca întotdeauna. Kaye își scutură capul și se îndreptă spre ușă. Pentru o clipă i se păruse că fața pe care o văzuse în oglinda era verde.

Când se întoarse, pe masă erau mai multe cafele, așa că sorbi din cea din fața locului unde stătuse ea. Țigara îi arsese până la capăt în scrumiera de sticlă. Doughboy tocmai îi povestea lui Kenny despre noua mașină pe care o repara, iar Janet îi arunca priviri lui Kaye. — Mâ scuzi, Kaye, spuse ea cu o voce pe cât de familiară, pe atât de ciudată. În momentul acela Kaye înlemni pur și simplu. Mintea ei striga că nu se putea așa ceva. Era împotriva regulilor. Nu se întâmpla niciodată așa ceva. Una era să crezi în elfi; era total altceva dacă nu aveai nici măcar posibilitatea de a avea vreun cuvânt în privința asta. Dacă puteau pur și simplu să intre în viața ei normală

înseamnă că făceau parte din viața normală, iar ea nu mai putea face diferența în mintea ei.

Dar Roiben stătea cu adevărat lângă separeul lor. Părul îi era alb ca sarea în lumina fluorescentă, strâns într-o coadă de cal. Era îmbrăcat într-o haină lungă și neagră din lână care ascundea ce purta pe dedesubt tocmai până la ghetele lui de piele foarte modeme. Era așa puțină culoare pe chipul lui, încât părea să fie monocromatic în totalitate, ca o fotografie făcută cu film alb-negru.

— Cine-i rockerul? îl auzi Kaye pe Doughboy spunând.

— Cred că-1 cheamă Robin, răspunse Janet ursuză.

Roiben ridică o sprânceană când auzi discuția lor, dar spuse:

— Putem vorbi puțin între patru ochi?

Kaye nu se simți în stare să facă mai mult decât să dea din cap. Ieși din separeu și merse cu el la o masă liberă. Nici unul nu se așeză.

— Am venit să-ți înapoiez asta. Roiben băgă mâna în haină și scoase un ghem de pânză neagră dintr-un buzunar foarte bine ascuns. Apoi zâmbi, același zâmbet pe care ea și-l amin- lea din pădure, acel zâmbet care fusese numai pentru ea. E că mașa ta, reînviată.

— Ca și tine, de altfel, spuse ea.

El dădu discret din cap.

— Chiar așa.

— Prietenii mei mi-au spus să nu mai vorbesc cu tine.

Nu știa că avea să spună asta până nu-i ieși pe gură. Cuvintele îl ura ca spini care căzură de pe limba ei.

El se uită în jos și trase aer în piept.

— Prietenii tai? Presupun că nu te referi la âștia.

Ochii lui se îndreptară către separeu, iar ea dadu din cap în semn că nu.

— Lutie și Spike, spuse ea.

Ochii lui deveniră întunecați când o priviră din nou, iar zâmbetul dispăruse.

— Le-am omorât un prieten. Poate era și prieten cu tine.

În jurul ei, oamenii mâncau și râdeau, și vorbeau, dar sunetele acelea normale păreau la fel de departe și de nelalocul lor ca un hohot de râs.

— Tu l-ai omorât pe Gristle.

El dadu din cap.

Ea se uită la el ca și cum lucrurile ar fi putut cumva să se rearanjeze în așa fel încât să aibă sens.

— Cum? De ce? De ce-mi spui toate astea?

Roiben nu-i întâlnește privirea când încep să vorbească.

— Exista vreo scuză pe care aș putea să ți-o dau ca să repar lucrurile? Vreo explicație pe care ai putea să-o găsești acceptabilă?

— Asta e tot ce poți să-mi răspunzi? Nu-ți pasa vreun pic?

— Ai cămașa. Mi-am îndeplinit motivul vizitei.

Ea îl prinde de braț și face un pas pentru a sta față în față cu el.

— Îmi ești dator cu răspunsul la trei întrebări.

El încrămeni locul, dar fața îi rămase inexpresivă.

— Prea bine.

Kaye fu cuprinsă de mânie, un sentiment amar de neputință.

— De ce l-ai omorât pe Gristle?

— M-a obligat stăpâna mea. Eu am puțin de spus în supu nerea mea.

Roiben își băgă degetele lungi în buzunarele hainei. Vorbea foarte detașat, ca și cum era plictisit de propriile răspunsuri.

— Mda, spuse Kaye. Deci dacă ți-ar spune să sari de pe un pod...

— Exact. Nu era pic de ironie în tonul său. Să consider asta ca fiind a doua ta întrebare?

Kaye se opri și trase aer în piept iar fața i se umplu de căldură. Era atât de furioasă, că tremura.

— De ce nu... Începu ea și apoi se opri. Trebuia să se gândească. Mânia o făcea impulsivă și se comporta prost. Mai avea doar o întrebare și era hotărâtă să o folosească să-1 scoată din sărite, dacă nu putea să-i facă altceva. Se gândi la bilețelul din ghindă și la avertismentul primit.

— Care este numele tău complet?

El arăta de parcă s-ar fi înecat cu aerul pe care-l respira.

— Poftim?

— Aceasta este a treia mea întrebare: Care este numele tau complet?

Nu prea știa ce făcea. Știa doar că îl forța să facă ceva ce el nu voia, lucru care îi convenea de minune.

Ochii lui Roiben se înnegriră de mânie.

— Mă cheamă Rath Roiben Rye și să-ți fie de bine informația.

Ochii ei se îngustară.

— E un nume frumos.

— Te crezi tare deșteaptă. Mult mai deșteaptă decât ar fi pru dent, cred.

— Sâ mă pupi undeva, Rath Roiben Rye.

El o prinse de braț înainte ca ea să apuce să-1 vadă mișcându-se. Ea ridică mâna să pareze lovitura pe care o anticipa. El o trânti pe jos. Kaye țipă. Mâna și genunchiul luară un contact dure ros cu podeaua de piatra. Privi în sus, așteptându-se pe jumătate să vadă strălucirea unei săbii, dar el o trase de talia blugilor și puse gura pe umflătura expusa a șoldului ei.

Timpul păru să treacă cu încetinitorul în timp ce ea aluneca pe podeaua lucioasă, el se ridica în picioare, clienții restaurantului se holbau, iar Kenny se chinuia să iasă din separeu.

Roiben rămase lângă ea. Apoi vorbi pe un ton lipsit de expresie.

— Aceasta este natura servituții mele, Kaye. Este luată la pro priu și nu este deloc inteligentă. Fii atentă la epetete.

— Cine dracu te crezi? spuse Kenny ajungând acolo într-un final, aplecându-se ca să o ajute pe Kaye să se ridice în picioare.

— Întreab-o pe ea, spuse Roiben, arătând spre Kaye cu bărbia.

Acum știe exact cine sunt. Apoi se întoarse și ieși din restaurant.

Ochii lui Kaye se umplură de lacrimi.

— Hai, spuse Fatima, deși Kaye abia dacă îi dădea vreo atenție. S-o ducem afară. Doar noi fetele.

Fatima și Janet o duseră afară și se așezară pe capota unei mașini parcate. Kaye spera că aparținea unuia dintre ei în timp ce se așeză, ștergându-și lacrimile de pe obraz. Deja se oprise din plâns; lacrimile erau mai mult de șoc decât de altceva.

Fatima aprinse o țigara și i-o dădu lui Kaye. Ea trase adânc un fum, dar își simți gâtul gros, iar fumul o făcu pur și simplu să tușească.

— Am avut și eu un prieten așa odată. Mă batea de-mi săreau capacele. Fatima stătea lângă Kaye și o mângâia pe spate.

— Poate că te-a văzut cu Kenny, spuse Janet fără să se uite la ea.

Stătea sprijinită de un felinar și se uita de-a lungul autostrăzii, spre baza militară de vizavi de restaurant.

— Îmi pare rău, spuse Kaye amărâtă.

— Hai, mai scutește-o, spuse Fatima. Nu-i ca și cum nu mi-ai făcut și tu același lucru mie.

Atunci Janet se întoarse să se uite la Kaye.

— Știi că nu ai să pui mâna pe el. Poate vrea să-ți-o tragă, dar nu ar ieși niciodată cu tine.

Kaye se mulțumi să dea pur și simplu din cap, ducând țigara la gură cu mâinile tremurând. Ar fi fost o idee mai bună, decise ea, dacă ar fi renunțat de tot la băieți.

— Oare Robin ăla se întoarce după tine? întreba Fatima.

Lui Kaye aproape că îi veni să râdă de grija ei. Dacă avea de gând să se întoarcă nu putea nimeni să-l oprească. Avea să se miște mai repede decât ar putea Kaye să vadă. Fusese o proasta ca nu se temuse de el deloc.

— Nu prea cred, spuse ea într-un final.

Kenny și Doughboy ieșiră din restaurant, mergând țanțoș în tandem spre fete.

— E totul în regulă? întreba Kenny.

— Doar câteva vânătăi, spuse Kaye. Nu e mare brânză.

— La naiba, spuse Doughboy. Dacă ne gândim la seara aia și la asta de azi, o să-ți fie frică să mai ieși în oraș cu noi.

Kaye încercă să zâmbească, dar nu se putu abține să nu se mire de dublul înțeles al vorbelor acelora.

— Vrei să te duc acasă? întrebă Kenny.

Kaye se uita în sus și fu pe cale să-i mulțumească, dar Fatima interveni.

— Mai bine du-o pe Janet acasă și eu îi duc pe Dough și pe Kaye. Kenny se uită în jos la vârfulile zgâriate ale bocancilor lui și oftă.

— Corect.

Fatima o conduse pe Kaye acasă aproape în liniște, lucru pentru care ea fu recunoscătoare. Radioul era deschis, iar ea stătu pur și simplu la locul ei, prefăcându-se că ascultă.

— Nu știu ce s-a întâmplat între tine și Kenny, începu Fatima odată ajunsă în fața casei bunicii lui Kaye.

— Nici eu, spuse Kaye râzând scurt.

Cealaltă față zâmbi și-și mușcă una dintre unghiile ei frumos aranjate.

— Uite ce e, nu știu care-i treaba cu Robin sau cu tine, dar dacă pur și simplu vrei să-ți scoți iubitul din sărite, nu face asta. Janet chiar îl iubește pe Kenny, știi? E devotata.

Kaye deschise ușa și ieși din mașina.

— Mulțumesc de drum.

— Pentru puțin.

Fatima aprinse din nou farurile mașinii.

Kaye trânti portiera Hondei albastre și intră în casă.

Când Kaye intră în bucătărie, mama ei vorbea la telefon, așezata la masa cu un carnețel cu spirala în fața ei. Când o văzu pe

Kaye intrând, îi făcu semn către aragaz. Era o oală cu paste reci și niște cârnați. Kaye luă o furculița și luă o gură de paste.

— Deci crezi că poți să dai de Charlotte? spuse mama ei la telefon în timp ce mâzgălea nume de formații pe carnețel.

— Bine, sună-mă imediat ce afli ceva. Sigur că da. Pa, pa, păpușă.

Ellen închise telefonul, iar Kaye se uită la ea, așteptând să-i spună despre ce era vorba. Mama ei zâmbi și luă o înghițitura din cana de pe masă.

— Mergem la New York!

Kaye se holba pur și simplu.

— Poftim?

— Pai nu e nimic sigur, dar Rhonda vrea ca eu să conduc o formație de fete, Meow Factory, și crede că mi-o poate aduce și pe Charlotte Charlie. I-am zis că dacă o aduce pe ea, mă bag. Sunt atât de multe alte cluburi în New York.

— Eu nu vreau să mă mut, spuse Kaye.

— Putem să stăm la Rhonda până găsim altceva. O să fie super mișto la New York.

— Pentru mine e super mișto aici.

— Nu putem să o deranjăm pe mama la nesfârșit, spuse Ellen. Și în plus, e o pacoste și pentru tine, nu numai pentru mine.

— Am aplicat pentru un job azi. Bunica o să fie mult mai fericită dacă aduc și eu ceva bani în casă.

— Nu e nimic bătut în cuie, spuse Ellen, dar cred că ar trebui să te obișnuiești cu ideea că ne mutăm la New York, draga mea. Dacă voiam să stau în Jersey, aș fi făcut-o cu mulți ani în urmă.

O sută de cutii de chibrituri, din o sută de baruri în care mama ei cântase o dată, sau din restaurantele unde mai mâncaseră, sau de la bărbații cu care mai locuiseră. O sută de cutii de chibrituri, toate ardeau.

Și ea ardea, era cuprinsă de flăcări într-un mod pe care nu era sigura că-1 înțelegea. Adrenalina îi făcuse degetele gheață, trăgându-i ardoarea în interior, sâ-i danseze în cap, iar mânia și simțul ciudat al posibilității îi clocoteau în vene.

Kaye se uita în jur în dormitorul întunecat, luminat doar de flacăra portocalie. Ochiul de sticlă ai păpușilor dansau de la flăcări. Hamsterii se ghemuiseră unul peste altul în celălalt capăt al cuștii. Kaye inspira mirosul penetrant de sulf în timp ce dădea foc la încă o cutie de chibrituri, privind flăcările cum cuprindeau șirurile de capete albe, cuvertura de carton explodând în foc. Întoarse hâr tia în mâini, privind-o arzând.

5

„Am mâncat mitologia și am visat.“

Yusef Komunyakaa, Blackberries

Pe Kaye o trezi o zgârietura în fereastră. În camera era întuneric, iar în casă liniște.

Ceva trăgea cu ochiul la ea. Niște ochi micuți și negri clipeau de sub niște sprâncene groase, iar niște urechi lungi răsăreau de o parte și de alta a unui cap chel.

— Spike? șopti Kaye, târându-se de pe salteaua de pe podea, unde dormise.

Cuverturile se împleticiră după picioarele ei.

El bătut din nou, încruntând sprâncenele. Era mai mic decât și-l amintea ea și era îmbrăcat doar cu o scoarța subțire care se întindea de la talie în jos până la genunchi. La coate, vârfurile se extindeau în forma unor spini.

În spatele lui, Kaye reuși să deslușească forma subțire a lui Lutieloo, incandescența în contrast cu țiglele închise la culoare ale acoperișului. Aripile îi erau atât de translucide, încât păreau să fie aproape invizibile.

Kaye trase de fereastră dar fu nevoie de mai multe încercări pentru a o desprinde din pervazul vechi și umflat. Două molii albe zburară înăuntru.

— Spike! spuse Kaye. Lutie! Unde ați fost? M-am întors de zile întregi. Am lăsat lapte pentru voi, dar cred că l-a băut vreo pisică.

Omulețul holba un ochi la ea ca o vrăbiuță.

— Vrăjitoarea Scaieților așteaptă, spuse Spike. Grăbește-te! Tonul vocii lui era bizar, grav și ciudat de neprietenos. Nu-i vorbise niciodată așa. Totuși, ea se supuse din spirit de familiaritate: aceeași cameră, aceiași prieteni mici care veneau în toiul nopții ca să o ducă să prindă licurici sau să culeagă vișine. Trase un pulover negru peste cămașa de noapte alba și bătrânească pe care i-o împrumutase bunica ei și se încălță cu ghetete. Apoi scruta camera în căutarea jachetei, dar tot ce văzu fu o grămadă moale în întuneric, așa cum o lăsase. Totuși, puloverul era suficient de călduros.

Kaye se cățara afară, pe acoperiș.

— De ce vrea să mă vadă?

Kaye o văzuse întotdeauna pe Vrăjitoarea Scaieților ca pe o înătușă capricioasă căreia nu-i placea să se joace și cu care puteai avea necazuri.

— Are ceva să-ți spună.

— Și voi nu puteți să-mi spuneți? întrebă Kaye.

Își aruncă picioarele peste marginea acoperișului, în timp ce Spike gonia în jos, iar Lutie aluneca cu aripile ei iridescente.

— Hai odată! spuse Spike.

Kaye se împinse de pe margine și-și dădu drumul. Crengile uscate ale trandafirului sălbatic o zgâriară în timp ce ateriză în picioare, sprintenă ca o pisică.

Alergară spre stradă, cu Lutie-loo aproape dansând prin aer în jurul lui Kaye și șoptind:

— Mi-a fost dor de tine, mi-a fost dor de tine.

— Pe aici, spuse Spike, dar Kaye își aducea prea bine aminte drumul.

— Și mie mi-a fost dor de voi, îi spuse Kaye lui Lutie, întinzând mâna ca să mângâie trupul firav.

Lutie era alunecoasa ca apa și fina ca fumul la atingere.

Mlaștina de Sticle, numita așa din cauza numeroaselor sticle sparte care înecau râulețul, curgea în spatele șoselei, la o jumătate de kilometru de strada. Urcară pe malul abrupt, ghetele lui Kaye alunecând în noroi. Pe pietre erau sticle de bere, unele dintre ele fiind deja sparte în bucăți mari.

Firicelele subțiri de apă străluceau în nuanțe multicolore ca ferestrele unei biserici.

— Ce se întâmplă? Care este problema? strigă ea cât de încet putut, dar suficient de tare cât s-o audă și Spike.

Ceva grav se întâmplase cu siguranța - el se grăbea ca și cum nu putea s-o privească în ochi. Dar apoi, poate era prea mare să mai poată fi amuzantă.

El nu răspunse.

Lutie veni țintă la ea cu parul biciuind aerul ca un steag de frișca.

— Trebuie să ne grăbim. Nu-ți face griji. Avem vești bune - vești bune.

— Gura! spuse Spike.

Buruienile dese din apropierea râului o forțară să meargă mai aproape de marginea apei. Kaye păși cu grijă de-a lungul malului, dar, din cauza întunericului, îi fu greu să vadă dacă următorul pas îi va scufunda gheata în apa rece. Merseră în liniște în timp ce Kaye încerca să-și găsească drumul la lumina slabă făcută de strălucirea lui Lutie.

Un alb intens îi atrase privirea - coji sparte de oua pluteau în râulețul strâmt. Kaye se opri ca să privească flota de coji, unele mici și pătate, altele de un alb strălucitor ca la supermarket. În mijlocul uneia, un păianjen umbla de colo-colo, un căpitan plictisit. Într-o alta, un ac negru ancora centrul în timp ce coaja se învârtea amețitor.

Kaye auzi un chicotit.

— Multe pot fi ghicite dintr-o coaja de ou, spuse Vrăjitoarea Scaieților.

Niște ochi mari și negri se ițiră de sub buruienile împletite care îi acopereau capul pe post de păr.

Stătea pe partea opusă a malului, iar trupul ei întins era acoperit de straturi de haine murdare.

— Ne-au și prins, continuă Vrăjitoarea Scaieților, cu fierberea cojilor de ouă. Se spune că mândria transformă până și cel mai înțelept om din popor într-un lăudăros.

Kaye se temuse mereu un pic de ea, dar de data aceasta nu simțea altceva decât ușurare.

Vrăjitoarea Scaieților avea ochi blânzi, iar vocea ei răgușită era familiară într-un mod dulce. Era mai diferită decât Roiben și calul lui demon decât orice altceva.

— Bună! spuse Kaye, fârâ să știe prea bine cum ar fi trebuit să i se adreseze. Când era mică, majoritatea dăților când vorbise cu vrăjitoarea implicaseră o lovitură sau un genunchi julit sau o scuză pentru că-și ademenise unul dintre prieteni în Lumea de Ier ca să se joace. Spike a zis că ai ceva sămi spui.

Vrăjitoarea Scaieților o studie un lung moment, ca și cum ar fi inasurat-o.

— Cât de multe se învârtesc în jurul unui ou - înseamnă viață, mâncare, răspunsul la o sută de ghicitori - dar privește-i coaja. Secretele stau scrise pe pereții ei. Secretele zac în măruntaiele lucrurilor, în drojdie.

Vrăjitoarea Scaieților bângă câte un ac în cele două capete ale unui ou micuț albastru și duse oul la gura. Obrajii ei se eliberară de aer, după care un firicel de lichid transparent și gros ca o mucozitate țâșni într-un bol de cupru din poala ei.

Kaye privi cojile de oua, încă plutind de-a lungul râului. Nu reușea să priceapă. Ce secrete ar mai fi putut să ascundă în afară de un păianjen și un ac?

Vrăjitoarea Scaieților bătu cu palma pământul ud de lângă ea.

— Oare ai vedea tu ce vad eu, Kaye? Așază-te lângă mine.

Kaye căuta un petic uscat de pământ și trecu pârâul cu un salt ușor.

O ființă minuscula îmbrăcata cu o haină de moleschin aluneca în poala Vrăjitoarei Scaieților și-și băga capul în bol.

— Existau pe vremuri două curți, cea luminată și cea întunecată, cea Benefică și cea Malefică, poporul aerului și poporul pământului. S-au luptat ca un șarpe care-și devorează propria coada, dar noi ne-am ținut departe de treburile lor, ne-am adăpostit în pădurile noastre ascunse și în râurile subterane și au uitat de noi. Acum au făcut pace și și-au amintit că cei care conduc au nevoie de supuși. Există acest obicei de servitudine pe la noi. Vrăjitoarea Scaieților mângâia

absentă blânița strălucitoare a hainei micuțului elf în timp ce vorbea. Au instaurat din nou obiceiul Jertfei, sacrificiul unui muritor frumos și talentat, în Curtea Benefica se fură un poet care sâ li se alătore, dar în Curtea Malefică vor vărsare de sânge. În schimb, cei care poposesc pe pământurile celor Malefici sunt obligați să devină servitori. Munca lor este grea, Kaye, și desfătările lor crude. Și acum tu ești cea care le-a atras atenția.

— Din cauza lui Roiben?

— Oh, nu-i mai rosti numele, sâsâi Spike. Poate ai sa sugerezi apoi sa invitam toata Curtea Malefica la ceaiul de la ora cinci dacã tot suntem așa de proști.

— Gura! îl potoli Vrăjitoarea Scaieților.

Spike bātu din picior și se uita în altâ parte.

— Nici nu trebuie să le rostești numele cu voce tare, îi spuse Vrăjitoarea Scaieților lui Kaye. Curtea Malefica este îngrozitoare și periculoasă. Iar din Curtea Malefică, nici un cavaler nu e mai de temut ca... cel cu care ai vorbit. Când pacea a fost instaurata, cele doua regine au făcut schimb de cei mai buni cavaleri - el a lost ofranda Curții Benefice. Regina îl trimite pe el la cele mai rele treburi.

— Este atât de imprevizibil, încât nici propria regina nu poate avea încredere în el. E suficient de amabil încât sâ te omoare, adaugă Spike. L-a omorât pe Gristle.

— Știu, spuse Kaye. Mi-a spus.

Spike se uită mirat la Vrăjitoarea Scaieților.

— Exact la asta mă refer! Halal dovadă de prietenie!

— Cum... cum a făcut-o? întreba Kaye, temându-se pe jumătate de răspuns, dar vrând să știe totodată. Cum a murit Gristle?

Lutie zbura ca sa plutească în fața ei, cu chipul ei minuscul îndurerat.

— Era cu mine. Am mers pe dealul elfilor. Era acolo vin de ciuboțica-cucului, iar Gristle voia sa-1 ajut sa șterpelească o sticla. Avea de gând s-o schimbe pe o pereche de ghete frumoase de la unul dintre prietenii lui spiriduși.

Ne-a fost ușor sa ne strecuram înăuntru. Este un petic de iarba complet maro și acolo e ușa. Am luat sticla, a fost floare la ureche, și eram pe picior de plecare când am văzut prăjiturile.

— Prăjiturile? întreabă Kaye nedumerita.

— Prăjituri albe, frumoase, cu miere, așezate îmbietor pe o farfurie. Dacă le mănânci te faci mai înțelept, știi?

— Nu cred că funcționează chiar așa, spuse Kaye.

— Ba bineînțeles că da, o certă Lutie-loo. Cum altfel ar putea să funcționeze?

Micuța zână se agăță de o rămurică subțire dintr-un tufiș pitic și vorbește în continuare. Gristle a înghițit cinci până să-l prindă.

Kaye nu îndrăzni să evidențieze faptul că dacă aceste prăji- l urele l-ar fi făcut mai înțelept ar fi trebuit să-i treacă prin cap să se oprească din mâncat după prima. Nu-i făcea moartea cu nimic mai puțin înfiorătoare.

— Probabil că l-ar fi lăsat să plece, dar ea avea nevoie de o pradă pentru vânătoare. De vreme ce a furat prăjiturile, ea a spus că el era prada perfectă. Vai, Kaye, a fost îngrozitor. Aveau câini și cai și laudat pur și simplu de pământ. Roiben a fost cel care i-a venit de hac.

— Ce tot aveți, mai proștilor, de-i spuneți atâta numele? mârâi Spike.

Kaye scutură capul de uimire. Roiben îl omorâse pe Gristle ca distracție? Pentru că furase niște mâncare? Și ea, care-1 ajutase pe ticălos! I se făcea pielea ca la găină când își amintea cu ce lejeritate vorbea cu Roiben și cum se gândise la el. Se întreba ce anume ar putea face cu un nume, ce fel de răzbunare ar putea obține cu adevărat.

Vrăjitoarea Scaieților ridică un oușor.

— Haide, Kaye, suflă în ou și apoi sparge-1. Te așteaptă un secret înăuntru.

Kaye luă oușorul albastru. Era atât de ușor, încât îi fu puțin teama că se va sparge de la simpla presiune a mâinii ei.

Îngenunche lângă bolul Vrăjitoarei Scaieților și suflă ușor în gaura oului. Un val vâscos de albuș și gălbenuș alunecă din partea cealaltă în bol.

— Acum sparge-1.

Kaye apăsă cu degetul mare oul până ce coaja se rupse și se mai ținea doar într-o membrana subțire.

Spike și Lutie se arătară surprinși, dar Vrăjitoarea Scaieților doar dadu din cap.

— N-am făcut bine, spuse Kaye și aruncă cojile în pârâu.

Spre deosebire de bărcile mici, oul acesta fu o ploaie de confetti pe apă.

— Hai să-ți mai spun un secret, copila, dacă acesta te nedumerește. Dacă te gândești un pic, sunt sigură ca vei recunoaște și tu că e ceva ciudat la tine. O ciudățenie, nu doar în comportament și în altceva. Mirosul, urma îi țin departe de tine pe cei din Lumea de Fier, îi îndepărtează și îi atrag în același timp.

Kaye scutură din cap, nefiind sigură unde avea să ducă toată povestea asta.

— Spune-i alt secret, o avertiză Spike. Țasta doar o să facă lucrurile și mai dificile.

— Ești de-a noastră, îi spuse Vrăjitoarea Scaieților lui Kaye, cu ochii negri strălucind ca niște nestemate.

— Poftim?

Auzise ce spusese, înțelesese, doar trăgea de timp până când creierul avea să-i funcționeze din nou. Nu reușea să tragă nici un pic de aer în plămâni. Erau grade diferite de imposibilitate, nivele, cel puțin, de ireal. Și de fiecare dată când Kaye credea că se află la nivelul cel mai de jos, pământul părea să se deschidă sub ea.

— Fetele muritoare sunt proaste și încete, spuse Lutie. Tu nu trebuie să te mai prefaci de acum.

Scutura din cap, dar chiar în timp ce făcea asta știa că era adevărat. Părea atât de adevărat, îi dezechilibra și reechilibra lumea atât de clar, încât se întrebă cum de nu se gândise la asta până acum. La urma urmei, de ce să fie vizitată pur și simplu de zâne? De ce să i se întâmple lucruri magice pe care nu le putea controla?

— De ce nu mi-ați spus? vru Kaye să știe.

— Era prea riscant, răspunse Spike.

— Și acum de ce îmi spuneți?

— Pentru că tu vei fi cea aleasa drept Jertfă. Vrăjitoarea Scaieților își încrucișa senina brațele. Și pentru că e dreptul tau să știi.

Spike fomi.

— Poftim? Dar ați spus că nu sunt... Se opri.

Nu-i ieșise nici un comentariu inteligent toată seara și se îndoia că lucrul acesta avea să se schimbe prea curând.

— Ei cred că ești om, spuse Spike. Și acesta e un lucru bun.

— Niște zâne nebune vor să mă omoare și tu spui că acesta e un lucru bun? Hei, am crezut că suntem prieteni!

Spike nu se obosi nici măcar să zâmbească la auzul glumei slabe. Era total învăluit de planurile lui.

— Acolo va fi un cavaler de la Curtea Benefică. El poate să îți scoată chipul de om. Va părea ca și cum regina malefică ar fi vrut să sacrifice pe unul de-al nostru - genul de distracție de care toata lumea ar crede-o în stare. Spike trase aer în piept. Avem nevoie de ajutorul tău.

Kaye își mușcă buza superioara, trecându-și dinții peste ea și concentrându-se profund.

— Sunt tare derutată acum... Voi va dați seama de asta, nu?

— Dacă ne ajuți, o să fim liiiiberi, spuse Lutie. Șapte ani de libertate!

— Și deci care-i diferența dintre Curtea Benefică și Curtea Malefică?

— Sunt multe, multe curți benefice și malefice asemănătoare. Dar este de asemenea aproape mereu adevărat că cele malefice sunt mai rele și ca membrilor fiecărei curți le place să conducă peste popor și încă și mai mult peste zânele solitare. Noi, fiindcă nu aparținem de nici una, suntem la mila oricui conduce pământul de care suntem legați.

— Și atunci de ce nu plecați pur și simplu?

— Unii dintre noi nu pot, popoarele pădurii, de exemplu. Iar ceilalți, unde să ne ducem? Altă curte poate fi mai rea decât aceasta.

— De ce zânele solitare își schimbă libertatea pe un sacrificiu uman?

— Unele o fac pentru sânge, altele pentru protecție. Sacrificiul uman este o demonstrație de putere.

Putere cu ajutorul căreia ne-ar putea forța să ne supunem.

— Dar atunci nu vă vor lua oricum înapoi cu forța?

— Nu. Trebuie să respecte înțelegerea ca și noi. Sunt legați de restricțiile ei. Dacă sacrificiul este anulat, atunci suntem liberi pentru șapte ani. Nimeni nu poate să ne comande. — Știți doar că o să va ajut. V-aș ajuta să faceți orice. Zâmbetul larg de pe fața lui Spike îi șterse toate grijile

anterioare referitoare la îmbufnarea lui. Probabil că se temuse că ea va refuza. Lutie zbura fericită

în jurul ei, ridicându-i șuvițe de par, ori ca să le încâlcească, ori ca să le împletească; Kaye nu era sigură.

Kaye trase adânc aer în piept și, ignorând ajutorul lui Lutie, se întoarse către Vrăjitoarea Scaieților.

— Cum s-a întâmplat una ca asta? dacă sunt una de-a voastră, cum de locuiesc cu ma... cu Ellen?

Vrăjitoarea Scaieților se uita în râu, privirea ei urmărind bărcuțele firave din coji de ouă.

— Știi ce e aia o înlocuire? Pe vremuri obișnuiam să furăm nou-născuți și să lăsăm în schimb în leagăn un lucru - bucăți de lemn sau zâne muribunde - vrăjit să arate precum copilul furat. Rareori se întâmpla să lăsăm în urmă pe unul de-al nostru, dar când facem asta, natura de spiriduș a copilului devine din ce în ce mai greu de ascuns pe măsură ce crește. Într-un final, toți se întorc în Ținutul Fermecat.

— Dar de ce? Nu de ce se întorc, ci de ce eu? De ce m-ați lăsat?

Spike scutura din cap.

— Nu știm să răspundem la asta, așa cum nu știm nici de ce ni s-a spus să te veghem.

Era groaznic pentru Kaye să-și dea seama că era posibil să mai fie o altă Kaye Fierch, adevărata Kaye Fierch, pe undeva prin Ținutul Fermecat.

— Ai spus... vrăjit. Asta înseamnă că eu nu arăt așa?

— Ai un chip foarte puternic vrăjit. Cineva ți l-a pus ca să dureze. Spike dădu din cap cu înțelepciune.

— Și cum arată, de fapt?

— Ei bine, ești un spiriduș, dacă te ajută cu ceva. Spike se scărpină în cap. De obicei înseamnă că ești verde.

Kaye închise strâns ochii.

— Și cum pot să mă văd?

— Nu te-aș sfătui, spuse Spike. Odată scos chipul uman, nimeni dintre cei pe care-i cunoaștem noi nu îl poate pune la loc așa de bine. Mai așteaptă până la Samhain - atunci e momentul Jertfei. Cineva ar putea să-și dea seama ce ești dacă te joci cu chipul tău acum.

— Se va termina totul în curând și nu va mai trebui să te prefaci că ești muritoare dacă nu vrei, ciripi Lutie.

— dacă vraja asupra mea e atât de puternică, voi cum de v-ați dat seama ce sunt?

Vrăjitoarea Scaieților zâmbi.

— Vraja ține de iluzie, dar uneori, dacă este țesuta cu abilitate, poate fi mai mult decât pură deghizare. Buzunarele magice chiar pot să țină lucruri în ele, o umbrelă imaginară te poate proteja de ploaie, iar aurul magic poate rămâne aur, cel puțin până când căldura mâinilor magicianului pălește de pe monede. Vraja asupra ta, Kaye, este cea mai puternică pe care am putut s-o văd vreodată. Te protejează până și de atingerea fierului, care arde trupul elfilor. Știu că ești spiriduș pentru că te-am văzut când erai foarte mică și locuiai pe tărâmurile celor benefici. Regina însăși ne-a cerut să avem grija de tine.

— Dar de ce?

— Cine poate înțelege capriciile reginelor?

— Și dacă aș vrea cu adevărat să îndepărtez vraja? insistă Kaye.

Vrăjitoarea Scaieților făcu un pas spre ea.

— Multe sunt căile prin care pot fi îndepărtate magiile zânelor. Un trifoi cu patru foi, măceșe, să te uiți la tine printr-o piatră gaurită de ape. Numai tu decizi.

Kaye trase adânc aer în piept. Avea nevoie de timp de gândire.

— Mă duc să mă bag înapoi în pat.

— Încă ceva, spuse Vrăjitoarea Scaieților în timp ce Kaye se ridica de pe mal și se scutura de praf.

— Bagă de seamă avertismentul cojii sparte de ou. Unde vei merge, haosul și discordia te vor însoți.

— Și asta ce înseamnă?

Vrăjitoarea Scaieților zâmbi.

— Timpul va vorbi. Ca întotdeauna.

Kaye stătea pe gazonul casei bunicii ei. Pe bolta întunecată, luna argintie nu mai părea antropomorfa, ci doar o piatră rece strălucind de lumină reflectată. În schimb, copacii golași păreau vii, iar crengile lor întortocheate erau săgeți ascuțite care ar fi putut să-i străpungă inima.

Totuși, încă nu putea intra în casă. Se așeză pe iarba udă de rouă și începu să rupă smocuri, aruncându-le în aer și simțindu-se vag vinovată de asta. Poate trebuia ca un gnom să iasă din copac și s-o certe pentru că tortura peluza.

Un spiriduș. Cuvântul părea atât de... atât de vesel. Zâmbi lotuși, la gândul că ar putea avea aripi ca Lutie sau degete iuți ca ale sărmanului Gristle.

Totuși stomacul i se strânse când se gândi la mama ei. Mama i'i, pe care o pescuise de atâtea ori de prin toalete, unde-și băga capul să vomite, cea care o târa din casă în casă și din bar în bar în urmărirea unui miraj. Mama ei, care îi stricase odată lui Kaye discul preferat doar fiindcă „se săturase sa o audă pe târfa aia netaalentată“. Mama ei, care nu îi spusese niciodată că era ciudată, care o încurajase mereu să gândească singură, o susținuse, și niciodată, dar niciodată nu îi spusese că este mincinoasă.

Ce-ar crede mama ei dacă și-ar da seama că fiica ei nu era fata cu care trăise timp de șaisprezece ani? Nu, copilul lui Ellen fusese șutit de zâne cu degete iuți.

Era prea încurcata treaba ca să se mai poată gândi la ea.

Și dacă nu era Kaye Fierch, o muritoare ciudata, atunci cine era? Știa ca ei nu voiau ca ea să strice planul pentru Halloween, dar acum dorea pur și simplu să vadă cum arăta cu adevărat.

Pe gazon se aflau petice cu trifoi.

Aplecată peste peticul de trifoi maro pe jumătate ofilit, își întinse degetele și începu să caute. Erau așa de mulți, chiar și toamna, trebuia să fie vreunul cu patru foi.

Întunericul începu ușor să se lase, iar nici unul dintre trifoi pe care îi smulgea nu avea mai mult sau mai puțin de trei foi. Era atât de disperata, încât ar fi vrut să rupă una dintre frunzele în forma de inimă la mijloc ca să afle dacă chestia asta cu magia era mai mult simbolică sau întocmai. Și totuși, nu era ca și cum trebuia să-1 găsească, ci numai să-1 atingă...

Oh, era prea stupid. Nu avea să meargă niciodată. Și chiar dacă ar fi mers, tot stupid ar fi rămas.

Kaye se întinse pe pământ sperând că nu va trece pe acolo nici o mașină la ora aceea. Apoi se rostogoli peste petecul de trifoi. Pământul era rece, iar roua înghețase. Se rostogoli amețitor, cu mâinile ridicate deasupra capului. O umflă râsul cât făcea asta - toată chestia era absurda și o făcea udă și foarte, foarte înfrigurată, dar era ceva în mirosul pământului și în atingerea ierbii care o moleșea. Hohotele de râs îi ieșeau pe gură cu rotocoale calde de abur.

Nu se simțea schimbata, dar se simțea un pic mai bine. Rânjea ca o nebună, panica fiind înlocuita de prostie.

Întinsă pe spate, Kaye încercă să se imagineze ca o zână, toată strălucitoare și cu părul mereu fluturând în vânt. Totuși, singura imagine pe care putu s-o reconstituie fu cea a unei fețe verzi și palide pe care i se păruse că o văzuse când părăsea baia restaurantului. Și-o amintea atât de detaliat, încât părea mai puțin real decât o amintire. Poate era ceva dintr-un film.

Kaye se rostogoli să se ridice și să intre în casă, când observă că îi atârna o bucată de piele de pe mână. Când o atinse cu un deget șovăielnic, se jupii ca pielea arsă de soare, dezvăluind o piele fină, verde. Kaye își linsă degetul și încercă să frece pigmentul. Nu ieșea; zona doar se lărgea. Mâna ei avea gust de pământ.

Kaye nu se mai mișcă. Îi era frica, tare frica, rău de frică, dar era și calmă în același timp, calmă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. „Revino-ți, își spuse, ai căutat-o cu lumânarea.“

O mâncau ochii și se frecă la ei cu încheieturile degetelor. I se luă ceva de pe degete. Parcă ar fi fost lentile de contact, dar când se uită văzu că era piele și că odată cu frecatul se lua și mai multa piele de pe mâinile ei.

Când se uită în sus i se păru că lumea devenise mai radioasă, strălucind de lumina. Pe iarbă dansau culori. Maroul copacilor era în mai multe nuanțe, cutele umbrelor erau la fel de adânci ca secretele nou descoperite și frumoase.

Întinse brațele cât de larg putu. Simțea mirosul pătrunzător de verdeață al ierbii pe care călca în timp ce se ridică. Simțea răcoarea ascuțita a aerului în timp ce se învârtea, un aer poluat de mașini, cu miros de frunze mototolite sau de fum de la vreo grămadă îndepărtată de frunze arzând. Simțea putreziciunea pădurii uscate sau mucegaiul alimentelor strânse de furnici pentru iarnă. Auzea agitația termitelor, zgomotul electricității din casă, vântul suflând o mie de frunze uscate ca hârtia.

Simțea gustul chimicalelor din aer - fier, fum și alte lucruri pe care nu le putea numi. Se jucau pe limba ei într-o armonie întunecată.

Era prea mult. Era copleșitor. Erau atât de multe senzații care se aglomeraseră peste ea, prea multe ca să le mai poată percepe. Nu putea să intre așa în casă, dar asta își dorea; voia să se ghemuiască

sub pături și să aștepte zorii ca să șteargă totul. Nu era pregătită pentru așa ceva - fusese o dorință, o simplă curiozitate.

Oare cum arăta cu adevărat?

Ar trebui să se întoarcă acum, înapoi în mlaștina, pentru că Vrăjitoarea Scaieților să-i poată explica ce își făcuse. Kaye se strădui să ia câteva guri de aer fără să se gândească ce gust aveau. Se simțea bine, mai mult decât bine, era a dracului de supranaturală. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă în mlaștină și să nu-și mai atingă pielea în nici un fel.

Dar odată ce începu, știa că nu putea merge. Alerga. Alerga prin curțile din spate ale caselor auzind câinii lătrând și simțindu-și picioarele ude de la iarba care nu fusese tunsă. Alerga printr-o parcare aproape goală, unde un băiat care împingea cărucioare se opri să se uite la ea, și prin terenul din spatele parcării, simțind mirosul dulce de gunoi, unde se opri, gâfâind, la marginea dealului. Acolo erau pâlcul mic de copaci și firul de apă ce curgea printre ei.

— Spike! Lutie! striga Kaye speriată de gâfâitul fără suflare ce se simțea în vocea ei. Va rog...

Numai tăcerea îi răspunse.

Kaye o luă clătinându-se la vale, cu ghetetele cufundate în noroi. Cojile de ouă dispăruseră.

Rămăsese doar duhoarea de apă clocită. Sticlele sparte străluceau ca bijuterii zimțate prin ochii ei noi. Se opri, copleșită de frumusețe.

— Vă rog, Lutie, cineva...

Nici un răspuns.

Kaye se așează în noroiul rece. Putea aștepta. Trebuia să aștepte.

Kaye se întinse și se întoarse. Frunzele de pe ea se mișcară și fură suflăte de vântul de dimineață. Picături de apă rece îi atingeau obrazul, apoi brațul și apoi pleoapa unui ochi. Kaye se ridică în picioare. Își simțea ochii grei și buzele dureroase și umflate.

Pielea ei avea o strălucire străvezie când își întoarse brațul spre lumina soarelui. Degetele ei păreau prea lungi și se îndoiră cu ușurință, cu o a patra încheietura, șerpuiind ca melcii când strânse mâna în pumn. Ridică cealaltă mână, unde, sub pielea de om, care începuse să se desprindă cu o seară în urmă, se întrezărea adevărata ei piele, de un smarald-închis.

Nu venise nimeni. Încă o picătură îi căzu pe piciorul gol și ea sari în picioare. Cămașa de noapte era murdara și ei îi era frig, chiar dacă mai avea și un pulover.

Înghițindu-și lacrimile, Kaye își încrucișa brațele și începu să meargă. Nu putea să se ducă acasă - nu încă, nu când știa că locul ei de fapt nu era acolo - dar trebuia să iasă cumva din ploaie. Cel puțin de data asta Janet nu o va mai putea numi mincinoasa.

Se opri într-o parcare și întoarse oglinda unei mașini spre ea ca să-și studieze chipul. Părul îi era încâlcit cu rămurele, ud de rouă, și observă că pielea ei avea o nuanță întunecoasă de verde precum mușchiul de pădure. Nu ca și cum ar fi fost pătata, ci ca și cum un vâl de verde ar fi acoperit-o. Urechea îi era mai lungă și ieșea de sub păr înspre vârful capului. Obrazul îi era scobit și ascuțit, iar ochiul, oblic și negru, un negru lucios, cu o pupilă albă mică. Arăta ca un ochi de pasare sau ca o mărgică.

Întinse mâna și-și atinse fața. Pielea se jupui cu ușurința, scoțând la iveală o dungă de piele verde ca iarba.

Lovi oglinda cu mâna, crapând-o, gest care o surprinse chiar și pe ea. Începu să fugă, ignorând durerea din mâna și arsura uda de sânge de pe încheieturile degetelor.

Corny se uita pieziș. O fata machiată strident cu verde alerga de-a lungul străzii. Ajunsese sub acoperișul benzinăriei. Fata ridică privirea, iar lui i se păru că o știe de undeva, dar când se apropie nu mai fu așa de sigur.

— Ma duceam pe la Janet, spuse ea cu vocea lui Kaye. Dar tocmai mi-am amintit că e la școala.

De aproape, fata nu arăta deloc precum Kaye. De fapt, nu arăta deloc ca nimeni altcineva. Ochii ei îndreptați în sus erau negri ca smoala. Era prea slabă. Niște urechi înalte îi ieșeau prin păr de o parte și de alta a capului. Pielea părea să i se jupoaie, dezvăluind petice de verde dedesubt.

— Kaye? întreba Corny.

Fata îi zâmbi, dar zâmbetul ei era prea înfricoșător. Pielea i se rupse pe buza inferioară.

El îngheță, holbându-se la ea.

Kaye o zbughi pe lângă el în birou, întinzându-și degetele ei ca niște rămurele. El își înăbuși un scheunat, încercând să-și țină privirea

concentrată pe aparatul de încasat cu cârdul, pe hârtiile murdare, pe deodorantele de camera laminate, pe toate lucrurile acelea familiare. Îi simțea mirosul, o combinație ciudată de ace de pin, mușchi și mormane de frunze. Îl amețea.

Ea se așeză pe podea, pe hârtii și pe cutii de fast-food.

— Ce dracu ți s-a întâmplat?

Kaye ridică mâna și o înclină ușor în lumină.

— Sunt bolnavă, spuse ea. Sunt foarte bolnavă.

El se aplecă și se uita iar la ea. Avea o luminiscentă la piele, un fel de strălucire care îi făcea ochii să lucească arzător. Și forma corpului avea ceva ciudat, umerii erau cocoșați și spatele ușor umflat.

El ridică o bucățică de lemn cu o cheie atârnată.

— Hai la baie. E mai lumină acolo și poți să speli mizeria asta de pe tine.

Ea se ridică de pe jos.

— Aș putea să te duc la spital, spuse el.

Ea nu răspunse, iar el nu insistă. Știa și el că nu era genul acela de urgență care se putea vindeca la spital - simți pur și simplu că trebuia să propună.

Baia era murdară. Corny nu-și amintea cu siguranța ca cineva să fi făcut altceva decât să schimbe hârtia igienică de când lucra el acolo. Gresia, care fusese odată albă, era acum crăpata și cenușie. Abia dacă încăpeau doi oameni acolo, dar Kaye se strecură ascultătoare lângă toaletă și își dădu jos puloverul.

— Dă jos tot. Ai ceva pe spate.

Ea îi arunca o privire gânditoare și păru să delibereze dacă îi păsa sau nu. Își scoase ghetetele, trase puloverul de tot de pe ea și apoi cămașa de noapte, până rămase în chiloți.

Corny făcu ghem cămașa de noapte și o udă bine sub robinet. Folosi materialul ca să îndepărteze ce mai rămăsese din pielea ei și din culoarea părului. Pielea de pe spate îi era subțirea ca hârtia creponată și i se crapă în timp ce el freca energic cocoșa dintre umerii ei.

Un fluid subțire și albicios îi țâșni dintre omoplați.

— Ahhh! sări Corny de lângă ea.

Kaye se uită la el, iar fața ei spunea că nu mai putea să suporte atâta ciudățenie. Bineînțeles că era greu de spus dacă el îi citea corect ochii bizari.

— E în regulă, spuse el cât de suav putu.

Auzi o mașină parcând la benzinărie. O ignoră.

— Ce s-a întâmplat?

Se mișca ceva pe suprafața corpului ei, ceva lucios și iridescent.

— Stai așa, spuse el.

Lichidul gros se scurgea de tot, dezvăluind o transparență cu vene albe pe tot spatele ei. Ceva ieși brusc afară, ridicându-se în așa fel încât aproape câ-l lovi pe Corny înainte să cadă ud pe spatele ei.

— O, Doamne, spuse Corny. Ai aripi!

Chestiile acelea umede se mișcă slab.

În ciuda fricii, vederea lor îi provocă lui Corny un fior de încântare.

Era pe bune treaba.

— Haide! spuse el. La mine acasă.

6

„Jos în deal am coborât și am uitat obiceiurile oamenilor, fiindcă ale nopții miresme, îmbătătoare,
ude și reci m-au adus la extaz.“

Sara Teasdale, August Moonrise, „Flacăra și umbră“

Kaye se așază cu grija pe marginea canapelei, astfel încât aripile să-i atârne în afară și să nu le strivească în caz că se mișca brusc sau se lăsa pe spate.

Purta o pereche de blugi de-ai lui Corny, strânși cu o curea și îndoiți la bază, și o bluză de trening neagră, cu glugă. Corny tăiasă cu foarfecele o bucata mare din spate ca să-i scoată aripile afară. Pielea îi era atât de sensibilă, încât își imagina că simte particule plutind prin aer.

Corny își turnă un pahar de Mountain Dew.

— Poți să bei suc?

— Cred că da, spuse Kaye. Cel puțin înainte puteam.

Mai turnă niște suc într-o cană și i-o dadu. Ea nu bău - avea aceeași culoare ca pielea ei.

Simțea mirosul sucului, miros de coloranți verzi și de acid. Simțea mirosul lui Corny, acidul transpirației lui și acreala respi rației lui. Aerul pe care-1 respira avea gust de țigări, de pisici, de plastic și de

fier într-un mod pe care-1 nu mai observase până atunci - aproape că se îneca la fiecare gura de aer.

— Încep să mă obișnuiesc, spuse Corny. Aproape că mă pot uita la tine fără să îmi vină să mă dau cu capul de toți pereții.

— Nu prea știu cum să-ți explic. A început acum mult timp. Nu cred că-mi mai amintesc chestii semnificative.

— Spune-le pe alea recente atunci.

Corny se așeză pe canapea. Se holba la ea cu o combinație de fascinație și repulsie.

— M-am rostogolit prin trifoi.

Ea râse de absurditatea explicației ei.

— Poftim?

Corny nu râdea deloc. Era foarte serios.

— Pentru ca Vrăjitoarea Scaieților mi-a spus ca asta era una dintre căile prin care pot să mă văd exact cum sunt. Vezi - ți-am spus eu că devine ridicol de tot.

— Și deci așa arăți tu de fapt?

Kaye dadu din cap cu grija.

— Presupun ca da.

— Și vrăjitoare asta a boschetilor? Cine-i?

— Vrăjitoarea Scaieților, îl corecta Kaye.

Și apoi îi spuse. Îi povesti ca le cunoștea pe zâne dintot- deauna, ca Spike se cocoța pe tăblia patului când era ea mica și-i spunea povești despre spiriduși și uriași, în timp ce Lutie zbura prin cameră ca o luminiță agitata. Îi povesti cum Gristle o învățase să facă un fluier dintr-un fir de iarba și cum Vrăjitoarea Scaieților ghicea în coji de ouă.

În tot acest timp, Corny se holba cu niște ochi lacomi.

— Cine mai știa de prietenii aceștia?

Kaye ridică din umeri.

— Mama, bunica - bănuiesc că, de fapt, nu sunt ruda în nici un fel cu ele... Se opri brusc. Vocea îi suna șovăielnic, chiar și pentru ea, și luă o gură mare de aer. Toată lumea din clasa întâi. Tu. Janet. — Și toți oamenii aceștia vedeau zânele?

Kaye scutura din cap.

Corny își întoarse privirea către perete, încruntându-se de concentrare.

— Și nu poți să-i chemi?

Kaye mai scutură o dată din cap.

— Mă găsesc ei când vor - așa a fost mereu. Tocmai asta e problema. Nu pot sta așa și nici nu știu cum pot întoarce vraja.

— Și nu ai unde să-i cauți?

— Nu, spuse Kaye vehement. Ți-am mai spus o dată că nu. Mlaștina era singurul loc și am fost acolo toată noaptea.

— Dar și tu ești un fel de zână. Nu ai și tu ceva puteri?

— Nu știu, spuse Kaye gândindu-se la Kenny.

Clar nu era o chestie despre care voia să vorbească acum. Deja o durea capul de-i pocnea.

— Nu poți să arunci vreo vraja?

— Nu știu, nu știu, nu știu! Nu pricepi că nu știu nimic?

— Hai cu mine în spate. Să căutam pe net.

Merseră în camera lui Corny, iar acesta deschise calculatorul, licranul se făcu albastru, după care se încărca imaginea de fundal, lira un vrăjitor cocoșat deasupra unei table de șah unde cele două regine se luptau, una toată neagră, iar cealaltă alba.

Kaye se trânti pe cearșafurile mototolite din patul lui cu burta în jos și aripile în sus.

Corny apăsă câteva taste, iar modemul lui mârâi.

— Bine. Z-â-n-ă. Să vedem. Hmm. Chestii de homosexuali - nu umbla acolo.

Ea chicoti oricum.

— Gata. Copii nemți înlocuiți de spiriduși. Poze. Poezia lui Yeats.

— Se pare că sunt un spiriduș, adăuga Kaye. Dă clic pe chestia cu înlocuitul, totuși.

— Interesant.

El trecu prin pagină, iar ea încerca să citească din unghiul ușor prea îndepărtat în care se afla.

— Ce?

— Zice că să le arunci în foc să-ți iei copilul înapoi... Asta, sau să le bagi pe gât un vătrai fierbinte.

— Excelent. Mai departe.

— Gata, am găsit. Spiriduș. Face diferența dintre bine și rău, urăște căpcăunii și poate atinge între treizeci și șizeci de centimetri înălțime... Începu să râdă. Face praf de spiriduși.

— Căpcăuni? întreba Kaye. Își schimba poziția, dându-și brusc seama că era greu de distins care anume dintre mușchi îi făceau aripile să tresară. Păreau să se miște independent de voința ei și separat una de alta, ca două insecte moi care aterizaseră pe spatele ei.

Corny nu se putea opri din râs.

— Praf de spiriduși. Cum îngerii fac praf de îngerii. Traficanți internaționali de droguri prind serafimi și-i scutură bine. Preoții care mătura biserici pun chestia aia în pungă cu fermoar. Ea râse.

— Ești un idiot, știi?

— Ma străduiesc să fiu, spuse el încă râzând. — Bine, încearcă să cauți „Curtea Malefică“. după câteva clicuri, Corny spuse:

— Praf de spiriduși, praf de îngerii - denumiri argotice pentru droguri (n.tr.)

— Se pare că acolo poposesc băieții rai din Tărâmul Basmelor. Ce legătura are asta cu tine?

— Este acolo un cavaler care s-ar putea să vrea sau să nu vrea să mă omoare. Prietenii mei vor să mă prefac că sunt om pentru că există chestia asta care se numește Jertfa... E complicat... Corny se ridică din nou.

— Și de ce nu mi-ai povestit?

— Ți-am povestit partea aia care avea logică.

— Bine. Corny dădu din cap. Acum spune-mi partea aia lipsită de logică.

— Nu prea știu eu exact cum stă treaba, dar în principiu există zâne solitare și zâne care aparțin de anumite curți. Roiben este un elf de curte și l-am cunoscut în pădure după ce a fost străpuns de o săgeată. E din Curtea Malefica.

— Ok. Până aici înțeleg, mai mult sau mai puțin.

— Spike și Lutie-loo mi-au trimis un mesaj într-o ghindă prin care mă avertizau că Roiben e periculos. Mi-a ucis un alt prieten, pe Gristle.

— Un mesaj într-o ghindă?

— Vârful se detașă. Era goală.

— Bine. Sigur că da.

— Ha, ha. Caută „jertfă“ acum, da? Din câte știu eu, sacrificiul acesta le face pe zânele care nu fac parte din nici o curte să se su pună în continuare celor de la curte. Trebuie să mă prefac om pentru ca ei să pretindă că mă sacrifică.

Corny tastă cuvântul cheie.

— Nu-mi dă decât chestii de Hristos. Prostii de genul dă-mi zece la sută din banii tai ca să cumpăr o cușcă de câine cu aer condiționat. Sacrificiul acesta - cât de sigur e? Vreau să zic, cât de bine îi cunoști pe oamenii ăștia?

— Am încredere oarbă în ei...

— Dar... interveni Corny.

Ea zâmbi mahnită.

— Dar nu mi-au spus niciodată adevărul. Au știut în tot acest timp și nimic, nici măcar un indiciu.

Kaye își privi gânditoare încheieturile degetelor. De ce le-ar face o încheietura în plus atât de îngrozitoare? Și totuși le făceau - o deranja când le îndoia.

Corny bătu din palme, pocnindu-și degetele ca un răufăcător.

— Mai spune-mi o dată povestea, încet și de la începutul începuturilor.

Kaye se trezi confuză, neștiind exact unde se afla. Se mișcă până simți o siluetă solidă care mormăi și o împinse. Corny. Se uită la el și se frecă la ochi. În cameră era întuneric, singurele fâșii de lumină strecurându-se pe lângă marginile draperiilor grele de culoare maro. Auzi voci de undeva din rulotă, voci care acopereau sunetul distant al râsetelor de la televizor.

Se întoarse din nou, încercând să mai adoarmă. Noptiera era în raza ei vizuala. O carte, Antichități, un flacon de ibuprofen, un ceas cu flăcări desenate pe față și un cavaler de șah negru de plastic.

— Corny, spuse ea zguduind ce credea ea că era umărul lui. Trezește-te. Știu ce avem de făcut.

Știu ce putem face.

Corny își dadu cuvertura de pe cap. Ochii îi erau ca niște crăpături ude din mormanul de cearșafuri. — Sper să merite osteneala, mormăi el.

— Kelpie. Știu cum să chem un kelpie.

El dădu la o parte cuvertura și se ridică, trezit brusc.

— Corect. Așa este.

Alunecă din pat, scârpinându-se în părțile intime prin chiloții care cândva fuseseră albi, și se așază la calculator. Screensaverul dispăru când mișca mouseul.

Kaye auzea clar vocea lui Janet în hol, plângându-se mamei sale că nu avea cum să-și ia permisul de conducere dacă Corny nu îi împrumuta mașina.

— Cât e ceasul? întreba Kaye.

Corny se uită la ceasul de pe ecran.

— E trecut de cinci.

— Pot să dau un telefon?

El dădu din cap.

— Sună acum. Nu poți să-1 folosești cât sunt online. Avem o singură linie.

Telefonul din dormitorul lui Corny era o copie a telefonului de urgență a lui Batman, de un roșu aprins, așezat pe jos sub un capac de plastic. Avea până și un beculeț mic în el, iar Kaye își imagină că se aprindea când suna cineva. Kaye se așază turcește pe jos, scoase capacul și forma numărul de acasă.

— Alo? răspunse bunica lui Kaye.

— Bunico?

Își târî degetele pe cercurile sintetice ale carpetei pe care siatea. Ochii îi căzură pe degetele lungi și verzi de la picioare, cu oja roșie sărită pe unghiile zimțate, neîngrijite.

— Unde ești?

— La Janet, spuse Kaye dând din degete, în încercarea de a accepta că erau ale ei. Îi era greu să vorbească acum cu bunica ei. Singurul motiv pentru care bunica ei le suporta pe ea și pe Ellen era faptul că erau din familie, iar sângele apă nu se face.

— Am vrut doar să-ți spun unde sunt.

— Unde ai fost azi-dimineață?

— M-am trezit devreme, spuse Kaye. A trebuit să mă vad cu niște prieteni înainte de școală.

Ceea ce era destul de adevărat, pe de o parte.

— Pai, și când vii acasă? Ah, am două mesaje pentru tine. A sunat Joe de la Amoco în legătură cu un loc de muncă - sper că nu te bate

gândul să te angajezi la o benzinărie - și a mai sunat un băiat pe nume Kenny, de două ori.

— De două ori?

Kaye nu reuși să-și înăbușe un zâmbet care îi ridica în sus colțurile gurii, pe care ea încerca din răspuțeri s-o țină neclintită.

— Da. Vii la cină?

— Nu, mănânc aici, spuse Kaye. Pa, bunico, te iubesc.

— Cred că mamei tale i-ar plăcea să vii la cină. Vrea să vorbești despre New York.

— Trebuie să închid. Pa, bunico.

Kaye închise telefonul înainte ca bunica ei să mai înceapă altă frază.

— Poți să te loghezi acum, spuse ea.

Câteva minute mai târziu, Corny scoase un sunet.

Ea își ridică privirea.

— Planul tău are o mică problemă.

— Nu au toate?... Nu, spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Kelpilor le place în mare parte să înece oameni și să-i mănânce cu totul, în afara de intestine. Nu trebuie să te urci la ei în spate, bla, bla, bla, bla, sunt ai naibii de ticăloși, bla, bla, bla, bla, ca să nu mai vorbesc de capacitatea lor de metamorfozare. Oh, da, și poți să-i îmblânzești dacă reușești să le pui căpăstru. Slabe șanse să poți face asta.

— Oh.

— Te-ai întrebat vreodată dacă siteurile astea sunt făcute de zâne? Oare dacă mai caut, dau de vreun grup sau vreun hub sau ceva de genul asta?

— Deci dacă nu stăm pe spatele lui suntem în siguranță?

— Ce? A... habar n-am.

— Păi, ai găsit acolo ipostaze în care îneacă și oameni care nu-i stau pe spate?

— Nu, dar apoi nu e chiar așa de explicit.

— O să încerc. Mă duc să vorbesc cu el.

El ridică privirea de la calculator.

— Nu te duci nicăieri fără mine.

— Ok, spuse Kaye. M-am gândit doar că ar putea fi periculos.

— Asta-i viața adevărată, spuse el puțin șoptit, și nu am de gând să pierd nici o secundă. Nici să nu te gândești să fugi.

Ea ridică amândouă mâinile, în semn ironic de capitulare.

— Vreau să vii cu mine. Pe bune, bine?

— Nu vreau să mă trezesc undeva cu mintea varză și cu nimeni care să mă creadă. Înțelegi?

Fața lui Corny ardea.

— Haide, Corny, ori mama ta ori Janet o sa te audă și o să intre aici. Nu te las.

Kaye îl privi cum se calma, gândindu-se ca ar trebui să înceteze să mai anticipeze ce urma să se întâmple. Adevărul este că, la urma urmei, când te aflai deja pe un teren alunecos, nu îți puteai permite să presupui că lucrurile vor merge șnur de acolo înainte.

Metalul mașinii îi dădu o stare de greutate, somnolență și greață, genul de stare pe care ți-o provoacă otrăvirea cu monoxid de carbon înainte să te omoare de tot. Kaye își sprijini obrazul de geamul rece al portierei. Gâtul îi era uscat și capul îi pulsa. Era ceva cu aerul din mașină care părea să-i ardă plămânii când îl respira. Spre bucuria lui Kaye, drumul era scurt și, când Corny îi deschise portiera, ea practic se prăbuși afară.

La lumina zilei erau ușor de distins șiruri de case în spatele copacilor, iar Kaye se întreba cum de pădurea i se păruse atât de mare în noaptea aceea. Râuulețul, când îl găsiră, era gros de gunoi. Corny se aplecă și dădu mizeria de pe o sticlă maro ce nu părea să fi fost de la bere. Arăta de parcă ar fi trebuit să conțină ulei de șarpe de la vreun vânzător de medicamente miraculoase sau altă chestie de genul ăsta.

— Sticlă de vaselină, spuse el. Multe dintre chestiile astea sunt chiar vechi. Cred că ar merge vândute. Mai împinse o altă sticlă cu piciorul. Deci, cum chemăm chestia aia?

Kaye luă de jos o frunză maro.

— Ai ceva ascuțit la tine?

Corny băgă mâna în buzunar și scoase un briceag pe care îl deschise dintr-o mișcare abilă a degetului mare de la mâna stângă.

— Ține minte ce scria pe site - să nu te urci nici în ruptul capu lui pe spatele lui.

— Am văzut și eu pagina, bine? Nu trebuie să-mi tot amintești. Kelpie egal cal malefic de apă care îneacă oamenii ca să se dis treze. Am înțeles.

— Am zis și eu ca să fii sigură.

Îi dădu briceagul. Kaye își creștă cu el buricul degetului mare. Țâșni o picătură de sânge de un roșu intens, iar ea murdări frunza cu el.

— Și acum ce facem?

Deși vorbele lui se voiau ironice, abia dacă mai respira când le rosti.

Kaye lăsa frunza să cadă în râu, cu partea murdărită de sânge în jos, așa cum mai făcuse și altădată.

— Mă numesc Kaye, spuse ea încercând să-și aducă aminte cuvintele. Nu sunt din nici o Curte, dar am nevoie de ajutorul tău. Te rog să mă ascuți.

Urmă un moment lung de liniște după aceea, când Corny reuși să respire. Kaye vedea că el începea să creadă că nu avea să se întâmple nimic, iar ea era sfâșiată între dorința de a demonstra că știa ce făcea și teama de ce avea să urmeze.

Un moment mai târziu îndoielile i se risipiră, când un cal negru se ridica din apă.

Ori din cauză că era zi, ori din cauza noii vederi a lui Kaye, creatura arata diferit. Nu mai era atât de neagra, ci mai degrabă de un smarald atât de profund, că părea negru. Și ochii sidefați străluceau ca perlele. Totuși, când aceasta se uită la Kaye, ea nu se putu abține să nu se gândească la informațiile pe care le găsisese Corny pe internet. Era destul de înfricoșător.

Kelpie păși pe mal și-și scutură coama imensă, stropindu-i pe ea și pe Corny cu picături strălucitoare de apă din băltoacă. Kaye ridică mâinile, dar gestul nu-i fu de mare ajutor. — Ce cauți? rosti calul cu o voce suavă, dar profundă.

Kaye trase adânc aer în piept.

— Trebuie să știu cum să îmi pun chipul uman și cum să-mi controlez puterile. Poți să mă înveți? — Și tu ce-mi dai în schimb, fetișo?

— Ce vrei de la mine?

— Aș vrea ca băiatul acela să urce pe spatele meu. O să te învăț numai dacă-1 lași pe el să vină cu mine.

— Ca să-1 omori? Nici gând.

— Mă întreb cum o fi moartea, eu, care poate nu o voi cunoaște vreodată. Arata ca o stare de extaz după felul cum deschid gurile când se îneacă, felul cum degetele lor se înfig în pielea ta. Ochii lor sunt

mari și speriați și se zvârcolesc în mâinile tale ca dintr-un exces de pasiune.

Kaye își scutura îngrozita capul.

— Nu poți să mă învinovățești, adăuga kelpie. Așa mi-e felul. Și așa este de foarte mult timp.

— Nu o să te ajut să omori oameni.

— Ar mai putea fi ceva care m-ar tenta, dar nu-mi vine acum în minte. Ți dau ție șansa să găsești ceva.

Kaye oftă.

— Știi unde să mă găsești.

Și acestea fiind spuse, kelpie își făcu drum din nou în ape.

Corny stătea încă împietrit pe mal.

— Chestia aia voia să mă omoare.

Kaye dadu din cap.

— Ai de gând să cauți ceva ce vrea?

Kaye dădu iar din cap.

— Mda.

— Nu prea știu ce să cred despre asta.

— Ai citit pe site. Știai că urma să fie așa.

— Presupun că da. E totuși diferit să-l vezi... să-l auzi.

— Vrei să plecăm?

— Ei, pe dracu'.

— Ai vreo idee ce și-ar putea dori și care să nu meargă în două picioare?

— Pâi, spuse el după un moment de gândire, de fapt sunt o grămadă de oameni pe care nu m-ar deranja să-i dau de mâncare chestiei ăleia.

Ea râse.

— Nu, pe bune, spuse el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sunt destui oameni pe care nu m-ar deranja să-i văd înecați. Serios. Cred că așa ar trebui să facem.

Kaye își ridică privirea spre el. Nu părea foarte afectat de propunerea lui.

— Nici gând, spuse ea.

Corny ridică din umeri.

— Spre exemplu, prietenul lui Janet. Ce nenorocit!

— Kenny? țipă Kaye.

— Uite, nu trebuie neapărat să fie el. Pot să mai numesc o grămadă de alte persoane. Partea cea mai bună este că sunt toți așa de proști, încât nu aș avea nici o dificultate în a-i convinge să vină aici și să încalce calul. Mă gândesc că prostia are și ea consecințele ei. Haide, putem să plivim oleacă rasa umană.

Își încruntă sprâncenele.

— Nu, spuse ea. Gândește-te la altceva în afara de oameni pe care să-i dăm.

— Ovăz? spuse el vag. O cutie imensă de fulgi de ovăz? Un abonament la revista Pasionați de călărie? Fân și alte bălării?

— Nu omorâm oameni, așa că las-o baltă.

Începuse să se sature să audă oftatul lui Corny.

Paria că numele lui Roiben ar fi fost un preț rezonabil. La urma urmei, creatura probabil că nu făcea parte din nici o curte, fiind așa de legată de râulețul de acolo. Paria că el va fi considerat chiar un preț bun. Și nu va schimba faptul că și ea știa numele.

Ar fi o răzbunare pe cinste pe el pentru că l-a ucis pe Gristle.

Dar apoi își imaginează că kelpie îi va ordona lui Roiben pur și simplu să-i aducă oameni pe care să-i înece. Și el ar face-o.

Ce altceva ar putea fi de târguit cu un kelpie?

Se gândi la păpușile de la ea din cameră, dar tot ce-și putea imagina era o fetiță urmând o potecă făcută din ele până la malul râului. La fel și cu orice instrument muzical. Trebuia să se gândească că la ceva ce i-ar plăcea numai unui kelpie... Haine? Mâncare?

„Un partener“, îi trecu brusc prin cap... Un partener care nu s-ar îneca niciodată. Ceva căruia să-i

poată vorbi și care să-l poată admira. Calul de la carusel.

— Oh, Corny, spuse Kaye, știu exact ce trebuie să-i aducem.

Ultimul lucru pe care Kaye voia să-l facă era să urce din nou în mașină, dar o făcu, alunecând pe bancheta din spate cu cămașa peste gură ca și cum materialul ar fi putut filtra fierul din aer.

— Știi drumul, da? întrebă ea, fără să știe dacă el înțelegea sau nu cuvintele, înăbușite de material.

— Mda.

Își lăsă capul să alunece pe scaunul de plastic și văzu cu coada ochiului cum o aripă i se smucește, împrăștiind curcubeie lumini scente prin membrana subțire, curcubeie care dansau pe piciorul ei

la fiecare lumină pe lângă care treceau. Totul se îngusta din cauza lor. Nu mai era Corny pe scaunul din față, nici cântecul bârâind de la radio, nici mașini pe drum, nici case, nici malluri, nici alte chestii reale care s-o protejeze de modelele strălucitoare de pe șoldurile ei verzi ca iarba.

Nu existau cuvinte care să descrie ce simțea, nici sunete, nimic. Nu exista un cuvânt care să numească ce era ea, nici o explicație care să poată opri întunericul amorțitor și tăcut. Simți cum amețeaua amenința să o copleșească.

— Poți să deschizi, te rog, geamul? întreba ea. Nu pot să respir.

— Dar al tău ce are?

Se aplecă peste scaunul din față și întinse mâinile cu palmele în sus, ca un cerșetor.

— De câte ori pun mâna pe mâner mă arde. Uite. Îi arată mâna, iar el văzu că aceasta se înroșise puternic. Degetele i se bălăngăneau. Asta-i de la mâner.

— La naiba!

Corny trase aer în piept, dar nu părea să-l mai poată da afară. Deschise fereastra lui.

Sărurile din aerul care intra pe fereastra deschisă o făcură pe Kaye să se simtă mai bine, dar nu reuși să scape de starea de greață.

— Trebuie să cobor din mașina asta.

— Aproape am ajuns.

Corny opri la semafor.

Câteva minute mai târziu, parcă mașina în fața clădirii mari. Era ciudată, privită la lumina zilei.

Cerul întunecat făcea ca pereții imobilului să pară și mai murdari.

— Te simți bine? întreba Corny, și întoarse capul să se uite la ea pe bancheta din spate.

Kaye scutură din cap. Avea să vomite, chiar acolo, chiar peste cutiile goale de suc și peste cutiile de mâncare turtite. Băgă mâna în buzunarul bluzei de trening și deschise portiera.

— Kaye! Ce faci?

Pe jumătate cazând, pe jumătate târându-se pe asfaltul parării, Kaye se chină să ajungă la marginea gazonului înainte să înceapă să verse. Nu avea mare lucru în stomac, vomita numai acid gastric și salivă.

— Dumnezeule!

Corny se ghemui lângă ea.

— Sunt bine, spuse Kaye ridicându-se amețită în picioare. E de la atâta miros de metal. El dădu din cap, uitându-se la mașină și apoi în jurul lui, sceptic.

— Poate ar trebui s-o lăsăm baltă.

Kaye trase adânc aer în piept.

— Nu. Haide.

Alerga prin spate, urmând același drum pe care-1 făcuse cu Janet.

— Dă-mi jacheta ta, spuse ea. E sticlă pe acolo.

Totul arăta altfel la lumina zilei.

Sus pe scări era el, mai murdar acum câ-1 vedea mai bine, dar tot frumos. Culoarea crem de pe părți era mai degrabă un maro, iar coama aurie era în mare parte jupită. Lui Kaye i se păru că huzele îi erau sculptate într-un rânjet disprețuitor, și zâmbi la vederea lor.

Târără împreună calul pe podea, apoi pe scări. Aplecat în față, toata greutatea lui se lăsa pe Corny în timp ce-1 coborau treaptă cu treaptă. Abia dacă avea loc pe casa scării.

La parter, Kaye sări pe fereastra iar Corny îl împinse cu grija pe geam afară.

Odată ieșiți, Corny începu să intre în panica. Calul nu avea cum să încapă în portbagaj. În plus, acesta era plin de cutii de cărți vechi și unelte ciudate.

— O să ne vadă cineva!

— Trebuie să găsim o cale să-1 legăm deasupra.

— La dracu! La dracu! La dracu! Corny scormoni prin mașină și reuși să găsească o bucată de elastic, două pungi de plastic și niște sfoară.

— Sfoara aia e foarte subțire, spuse Kaye sceptică.

Corny o înfășură în jurul creaturii de lemn și apoi prin interiorul mașinii.

— Du-te pe partea cealaltă. Poate ne vede cineva. Grâbește-te!

Îi aruncă frânghia, ea o înfășură în jurul calului, după care o aruncă iar la el. Corny îi făcu nod.

— Bine. E suficient. Hai s-o ștergem de-aici!

Corny sări înăuntru pe partea lui, iar Kaye ocoli mașina și urcă, înfășurându-și haina lui Corny în jurul mâinii ca să poată închide ușa.

Băiatul pomi mașina călcând pedala atât de puternic, încât cauciucurile scârțâiră când o luară din loc.

Kaye era convinsă că orice mașină care oprea în spatele lor era una de poliție sau că se vor trezi cu calul zburând pe drum și lovind o altă mașină. Dar reușiră să ajungă la destinație întregi.

Traseră pe dreapta și începură să târască animalul prin pădure, către râu.

— Ar face bine să-i placă chestia asta creaturii ăleia. O să am bătănturi în palme o săptămână.

— O să-i placă!

— Și mai trebuie să-mi și îndrept capota mașinii.

— Știu. Și te-aș ajuta dacă aș putea pune mâna pe ea, bine?

— Am zis și eu așa. Ar face bine să-i placă.

— O să-i placă!

Așezară calul ciung pe malul noroios, punându-1 în așa fel încât să stea relativ drept fără susținerea lor. Kaye se uită prin jur după o altă frunza, iar Comy scoase briceagul din buzunar din proprie inițiativă.

— E în regula. Dau doar puțin crusta la o parte.

El se strâmbă, dar nu spuse nimic.

— Kelpie, spuse Kaye lăsând frunza în apă, am ceva care cred că o să-ți placă.

Calul se ridică din adâncuri și se holba la calul șchiop de ca rusel.

Tropăi nechezând pe mal. — Nu are picioare, spuse el.

— E frumos și așa, răspunse Kaye.

Kelpie înconjură chestia de lemn, fornăind evaluator.

— Mai frumos, cred. Chestiile invalide sunt mereu mai frumoase. Defectul scoate la iveală frumusețea.

Kaye rânji. Reușise. Chiar reușise.

— Și acum mă înveți?

Creatura se uită la Kaye și apoi se metamorfoză, iar în locul unde era ea stătea acum un tânăr gol, ud leoarcă, cu părul încâlcit de plante. Se uită de la Kaye la Comy.

— Pe ea o să o învăț, dar tu trebuie să faci să merite osteneala dacă vrei să te învăț și pe tine. Vino și stai lângă mine.

— Nimic nu merită una ca asta, spuse Kaye.

Omul-kelpie zâmbi, dar ochii lui erau ațintiți spre Comy în timp ce îi trasa un model pe piept.

Comy abia dacă mai respira.

— Nu, spuse Comy atât de încet, încât fu greu de auzit.

Creatura se transforma din nou, energia întortocheată șerpuiind până când luă forma lui Kaye.

— Ești gata să începem? spuse kelpie cu vocea lui Kaye ieșind din gura lui Kaye. Și apoi zâmbetul, care nu avea nimic de a face cu cel al lui Kaye, deveni viclean. Am multe să te învăț. Și băiatul ar face bine să asculte. Magia nu este numai apa najul lumii fermecate.

— Parcă ai spus că el trebuie să merite timpul pe care-1 pierzi.

— Frica lui valorează ceva deocamdată. Am parte de așa puțină alinare. Kelpie se uită la ea cu ochii ei negri, iar ea privi buzele acelea, atât de asemănătoare cu ale ei, șoptind:

A trecut atâta timp de când nu am mai vânat.

— Cum așa? o lua pe Kaye gura pe dinainte.

— Noi, care nu suntem conducători, trebuie să ne supunem celor care sunt. Muritorii sunt o amenințare pentru nobilime, dar nu și pentru cei ca mine sau ca tine. Decât dacă, bineînțeles, nu vor ei asta.

Kaye dădu din cap încercând să digere informația.

— Știi cum este să construiești energie magică? întrebă kelpie. Se simte ca o înțepătură.

Concentrează-te să construiești energia în căușul palmelor tale. Ce simți?

Kaye făcu ce i se spuse și își imagina că aerul din mâini se îngroașă și strălucește de energie. după o clipă, ridică surprinsă privirea.

— Parcă îți amorțește mâna și apoi o miști. Înțepă, cum ai spus tu, ca și cum ar trece prin ea șocuri mici de energie.

— Mișcă-o înainte și înapoi în mâini. Acolo o să simți magia în forma ei brută, gata să devină ce vrei tu să devină.

Kaye dădu din cap, legănând energia ce părea să fie o mânâ de urzici, lăsând parte din ea să-i scape printre degetele depărtate. Era un sentiment cunoscut, care îi șerpuia uneori prin stomac sau îi înțepa buzele ori de câte ori urma să se întâmple ceva ciudat.

— Acum zi-mi cum ai reușit să ridici energia. Ce ai făcut?

Kaye scutură discret capul.

— Nu știu... Mi-am imaginat-o pur și simplu, după care m-am uitat la mânâ.

— Ți-ai imaginat-o. Acesta este cel mai ușor dintre simțuri. Acum trebuie să înveți să o auzi, să o miroși, să o guști. Numai atunci magia ta va deveni reală. Și bagă de seamă; uneori până și o vrajă simplă poate fi văzută de cineva cu coada ochiului. Creatura făcu cu ochiul. Kaye dădu din cap.

Pentru a face vrăji trebuie să parcurgi două etape: concentrarea și abandonarea. Abandonarea este partea pe care mulți nu o înțeleg.

Pentru a face vrăji trebuie să te concentrezi pe ceea ce vrei să faci, apoi să dai drumul energiei și să ai încredere că-ți va îndeplini porunca.

Închide ochii. Acum imaginează-ți energia din jurul tău. Imaginează-ți, spre exemplu, un inel pe unul dintre degetele tale. Apoi mai detaliat. Imaginează-ți aurul cercului, apoi piatra prețioasă, culoarea, claritatea, cum va reflecta lumina... Așa. Exact așa.

Ochii ei clipiră repede când Comy icni.

— Kaye! Chiar ai un inel pe deget! Un inel imaginar real. Îl văd.

Kaye deschise ochii și-l văzu acolo, pe degetul arătător, exact așa cum și-l imaginase, argintul având forma unei fete, iar smaraldul strălucitor fiind poziționat în gura ei deschisă. Îl întoarse spre lumina, și chiar dacă știa ca îl fabricase ea, văzu că inelul era tare ca piatra.

— Dar cum fac să... repar lucrurile? întreba Kaye.

Kelpie lăsă capul pe spate și râse, cu dinții strălucind în întuneric.

— Ce-ai făcut?

— Am fermecat pe cineva să... mă placă, spuse Kaye încet.

Comy se uită la ea surprins și chiar puțin enervat. Nu avea să-i placă faptul că mai era o parte de poveste pe care ea nu i-o spusese.

Kelpie rânji și cloncâni cu limba.

— Trebuie să-i îndepărtezi farmecul în același fel în care în lături o vrajă. Să simți rețeaua vrăjii, să întinzi mâna și să o rupi. Exersează cu inelul.

Kaye se concentra, lăsând energia să se învâртеască în jurul ei, simțind-o cum îi curge prin vene.

Părea să fie ca fluxul și refluxul cu fiecare bătaie a inimii sale.

Se întorceau înapoi cu mașina, când Kaye arătă spre deal.

— Uite-te la luminile acelea. Mă întreb cine-i acolo.

— Eu nu văd nimic, răspuse Comy, și o privi tăios în oglinda retrovizoare.

Dealul Cimitirului era abrupt, iar partea înclinată dădea spre autostradă. Pe panta aceea nu erau nici morminte, nici cavouri, iar iarna copiii se dădeau bucuroși cu sania, aruncând mănușile și fularele pe monumente. Un mausoleu abandonat, pe jumătate construit, se ridica ușor înclinat. Avea două etaje, dar nu și acoperiș, iar vârful era invadat de copăcei și plante agățătoare, în jurul lui fuseseră ridicate numeroase monumente, cavouri și pietre de mormânt.

— Crezi că acolo e Curtea Malefică? întreba ea încet. Vreau s-o văd. Comy intră cu mașina în cimitir.

Parcară pe cărarea pietruită. Kaye privi prin parbrizul din spate la luminile fulgerătoare, în timp ce aștepta să vină Comy ca să-i deschidă portiera.

— Alea sigur sunt zâne, spuse Kaye.

— Eu nu vad nimic.

Era o urma de panica în vocea lui Comy.

Kaye se luă după lumini. Erau orbitoare și aprinse, și zburau atât de aproape de fața lui Kaye, că nu le putea vedea clar. Mari pasul, iar ghetele scoteau un scârțâit în contact cu iarba înghețată. Erau atât de aproape, că ar fi putut pur și simplu să smulgă una din aer.

— Kaye! strigă Comy, iar ea se întoarse. Nu mă lăsa dracului în urmă, să mă faci să mă întreb după aia pentm tot restul vieții dacă nu sunt cumva un nenorocit de nebun!

— Nu te las! încerc să prind o chestie din astea.

Apăru deodată o explozie incredibilă de licurici, strălucind printre copaci. Era mult trecut de miezul nopții și oricum era deja prea frig pentru ei. Cu toate astea, insectele licăreau în jurul lor: fiecare lucea câteva secunde lungi, apoi se stingea pentru a luci din nou puțin mai târziu. Kaye le studie mai atent. Erau creaturi înaripate în miniatura, chiar mai mici decât cele pe care încercase ea să le prindă. Una dintre ele zbură aproape de ea și-și arată dinții.

Kaye țipă.

— Ce e? spuse Comy.

— Nu sunt insecte... Sunt zâne mici și obraznice.

Comy încerca să prindă una, dar aceasta țâșni din pumnul lui.

— Nu văd nimic. Astea sunt cheștiile... pe care le-ai văzut de pe drum?

Ea scutură din cap.

— Nu. Luminile acelea erau mai mari.

El se așeza pe vine, respirația ieșindu-i de pe buze în forma unor pufuri de vapori albi.

— Le mai vezi și acum?

Kaye scutura din nou din cap.

— Lutie a spus ceva de genul că intrarea ar fi într-un petic maro de iarba, dar practic tot dealul este acoperit de iarba maro.

— Poate peticul este deja pustiu.

Kaye îngenunche lângă Comy și-și puse urechea pe pământ. Se auzea o muzica slaba.

— Asculta. Auzi și tu.

El merse lângă ea și puse urechea pe pământ.

— Muzică, spuse el. Parcă sunt fluier.

— E frumoasă, spuse Kaye zâmbind înainte să-și aducă aminte că locul în care încercau să pătrundă nu era unul bun.

— Hai să înconjurăm dealul. O să căutam amândoi vreun petic care pare mai ciudat.

Comy se ridică și așteaptă ca ea să o ia înainte.

Cimitirul era ciudat de liniștit. Luna era cu siguranță mai plină și mai grasă decât fusese când o văzuse ultima oară. Pârea nefirească; parcă era pictată pe cer, iar Kaye se gândi iar la soarele sângerând până la moarte în timp ce luna creștea plină de lumina devorată.

Pietrele de mormânt mai noi, din granit, erau ciudat de lustruite, ca niște oglinzi, și-i reflectau pe ea și pe Comy când treceau pe acolo. Cele mai vechi erau din marmură palidă, lăptoasă, lumina lunii decolorând peticele de iarbă care le năpădiseră și care păreau acum palide ca pâml lui Roiben.

— Hei, ce zici de asta? arată Comy spre un petic de iarbă care chiar părea de o nuanță diferită de maro.

Îngenunchind lângă el, Comy trase de un colț ca și cum ar fi fost clapa unui cort de iarbă. Apoi se apleca să intre.

— Nu, spuse Kaye, trebuie să intru singură.

— Dar vreau și eu, spuse Comy. Ai spus că nu ma lași în urma.

— Probabil ca nu e prudent nici pentru mine să intru. Mă întorc cât de repede pot, promise Kaye, și se strecura prin intrarea aceea.

Muzica se auzea mai tare acum, fluierile și râsetele intensificându-se în noaptea tăcută.

— Numai tu ai parte de toată distracția, îl auzi Kaye pe Comy spunând, în timp ce urma cântecul dinăuntru.

7

„Ascultând greierele încarcerat tremurându-și muzica îngrozitor de tăcuta în dealul de granit.“

Louise Bogan, Oamenii iubeau cu totul dincolo de înțelepciune

Kaye alunecă în scobitura din deal.

Chiar și aerul părea gros de dulce, iar respiratul era dezorien- lant. Mese lungi și joase erau încărcate cu pere aurii, castane, boluri de pâine înmuiate în lapte untos, rodii tăiate în patru, petale de violete pe farfurii de cristal și tot felul de delicatose ciudate. Cupe albe de argint stăteau țațoșe pe mese, și drepte și răsturnate, în număr egal. Zâne cu rochii stacojii treceau pe lângă băr bați cu haine rupte, și curtenii dansau cu bătrânele.

Petrecăreții dansau și cântau, beau și leșinau. Costumele erau variate și total diferite de hainele medievale. Păreau mai degrabă parte dintr-o modă organică trăsniță. Gulerele erau ridicate ca niș- te aripi mari de pește. Vestimentația le era compusă exclusiv din petale sau frunze. Margini colțuroase încheiau rochii minunate.

Urâte, ciudate sau minunate ca luna de pe cer, nici una nu era banală.

— Curtea Malefica, spuse ea cu glas tare.

Se așteptase să vadă altceva, o peșteră, poate, plină cu oase umane în putrefacție și zâne prizoniere.

Ceva simplu. Privind adunătura de cheflii, Kaye nu mai știa ce să creadă.

Încăperea în care pătrunsese era masivă, atât de mare încât Kaye nu era sigură ce se afla în partea cealaltă. În colțul îndepărtat al camerei, o creatura uriașă ședea lângă un podium. Fiecare pas părea să o conducă pe Kaye într-o nouă direcție, plină de splendori. Un lăutar cânta la un instrument ciudat, cu câteva gături și atât de multe corzi, încât lăutarul se apleca sălbatic înainte și înapoi deasupra lor.

O femeie cu nasul mare, pistrii și urechi ca ale unui șacal jongla cu niște conuri de brad. Trei bărbați cu păr roșcat și rânduri duble de dinți ascuțiți își înmuiau capetele într-o grămadă de came, sugând sângele. O creatura imensa cu aripi de liliac și membre ca niște catalige stătea în vârful unei mese și se bălăcea într-un bol subțire de cupru plin cu frișcă. Creatura șuieră la Kaye când aceasta trecu pe lângă el.

Deasupra, tavanul arcuit era pictat cu rădăcini în relief.

Kaye luă un pocal de pe masă. Era decorat și foarte greu, dar părea curat. Tumâ un lichid roșu subțire din carafa de argint din mijlocul mesei. Semințe mici pluteau la suprafață, dar băutura mirosea plăcut și nu cu totul ciudat, așa că luă o înghițitură. Era și dulce și amăruie, și i se urcă imediat la cap, ceea ce o obliga pen tru o clipă să se țină de masa.

Lua un mâr argintiu dintr-o grămadă ciudată de fructe țepoase, îl studie o vreme, după care mușcă prudenta din el. Era roșu pe dinăuntru și avea gust de miere. Era atât de bun, încât Kaye îl devoră cu cotor cu tot, până când își linse mâna de suc. Următorul mâr pe care îl luă era maro și părea putrezit, dar, când mușcă din el, pulpa, deși nisipoasă, avea gust de lichior tare și dulce.

Simți că o ia o ameteală molipsitoare. Aici, nimic din ceea ce făcea nu era ciudat. Putea să se învâртеască și să danseze, și să cânte.

Își dadu seama dintr-odată cât de mult înaintase în mulțime. Mersese la întâmplare, așa că acum nu mai știa cum să se întoarcă la Comy.

Încercă să refacă drumul parcurs. Trei femei trecură pe lângă ea cu trenele rochiilor lor argintii târându-se în urma lor ca ceața subțire. Croiala joasă a rochiilor identice le dezvăluia spatele scobit. Kaye întoarse privirea după ele: aveau spate concav, fin ca un castron gol. Kaye încerca să-și vadă de drum. Un bărbat scund - un pitic oare? - cu brățări împletite de argint și bucle negre până la umeri îi aruncă o privire lacomă în timp ce mușca d într-o piersică.

Fiecare clipa devenea din ce în ce mai supranaturală.

Un băiat înaripat țopăi până la ea, rânjind.

— Miroși a fier, spuse el, și întinse un deget ca s-o înghiontească.

Kaye se feri din calea lui, și acesta izbucni în râs. Ochii ei priveau cu interes verdele de lăcusta al aripilor de insectă atașate de corpul băiatului.

Își făcu loc prin mulțime, croindu-și drum printre dansatori, care săreau în cercuri complexe încâlcite. Se feri la timp de o gheară care încerca să o apuce de gleznă de sub o față de masă grea de culoare stacojie, apoi trecu pe lângă ceva ce părea a fi un joc de șah depravat în mărime naturala.

Un satir cu barba creată și nas ca de fildeș era cocoșat dea supra, rupând concentrat aripa unei zâne mici prinse în pumnul lui camos. Chestia mică țipa, lovind disperată cu cealaltă aripă degetele care o țineau prizonieră. Picături de sânge de un verde palid se scurseră peste degetele omului-țap. Kaye se opri uimita și îngreșoșată să vadă cum satirul aruncă micuța creatură în aer.

Aceasta zbură în cercuri disperate, învârtindu-se spre podeaua de pământ.

Înainte ca Kaye să ajungă mai aproape să prindă zâna, gheata omului o călcă, strivind-o în praf.

Kaye se întoarce, împingând lumea la o parte în graba de a scăpa de acolo. Făcându-și loc prin mulțime, se gândea că fusese inconștienta să vină în acel loc. Acolo era Curtea Malefică. Acolo, cele mai înrăite creaturi din Tărâmul Basmelor veneau să bea până la epuizare.

Trei bărbați în smochinguri de un verde strălucitor, cu mâinile și picioarele lungi și subțiri ca un băț de mătură, împingeau un băiat cu ochi de iepure și picioare verzi. Acesta încerca să o zbu ghească, dar de fiecare dată era luat pe nepregătite de câte o smucitură bruscă sau de un ghiont.

— Lăsați-1 în pace! spuse Kaye tăindu-le calea.

Băiatul îi amintea prea mult de Gristle ca să poată trece nepăsătoare.

Bărbații, toți trei identici, se întoarseră să se uite la ea. Băiatul încercă să se strecoare printre ei, dar unul își puse brațul în jurul gâtului lui.

— Ce-i asta? întrebă unul dintre slăbănogi.

— Îți dau ceva în schimbul băiatului, spuse Kaye, încercând să născocască un plan.

Unul dintre bărbați chicoti, iar altul scoase un cuțitaș cu mâner de fildeș și lamă de metal, care mirosea a fier neprelucrat. Al treilea își înfipse mâna în părul băiatului, trăgându-i capul înapoi.

— Nu! țipa Kaye, în timp ce pumnalul de fier pătrunse în ochiul stâng al băiatului.

Ochiul pocni ca o boabă de strugure, iar un amestec de lichid incolor și sânge i se scurgea pe față în timp ce urla. Carnea sfârâia acolo unde fierul o atingea.

— E mult mai bine cu public, rosti unul dintre slăbănogi.

Kaye se împiedica înapoi, ajunse la o masă apropiată și găsi doar un pocal. Îi luă ca pe o bâta mică, neștiind exact ce urma să facă cu el.

Unul dintre slăbănogi trecu lama de fier peste obrazul băiatului, spre gât, în timp ce băiatul tremura și urla ca din gură de șarpe, cu ochiul sănătos învârtindu-i-se slab în cap. Fierul lăsase o linie subțire și roșie pe unde trecuse, pielea umplându-se de bășici albe.

— Ai de gând să-l salvezi, papușico? o întreba pe Kaye unul dintre cei trei.

Lui Kaye îi tremurau mâinile, iar pocalul nu părea să fie mai mult decât o chestie grea pe care o ținea; în orice caz, numai armă nu era.

— Nu vrem să-l omorâm, spuse bărbatul care-1 ținea de păr pe băiat.

— Doar îl îmblânzim puțin, completa cel care ținea cuțitul.

O cuprinse un val de furie. Pocalul zbură din mâna ei, lovind în umăr pe omul cu cuțitul și pătându-i haina de vin, înainte să cada pe pământ, unde se roti neajutorat în cercuri.

Unul dintre bărbați râse, iar un altul se întinse după ea. Ea se pierdu în mulțime, dând la o parte o femeie grațioasă și furișându-se prin spatele ei.

Apoi se opri brusc. Pe jumătate ascuns de trei creaturi cu pielea ca de broască râioasă aplecate asupra unui joc de zaruri se alia Comy.

Stătea nemișcat, lipit de o masă întoarsă, cu un pocal răsturnat în mână. Se legăna înainte și înapoi cu ochii închiși. O băltoacă de vin îi uda pantalonii, dar lui nu părea să-i pese.

Cheflii erau strânși grămadă în jurul ei, așa că se strecura sub masă.

— Comy? spuse Kaye respirând greu.

Comy era chiar în fața ei, dar nu părea să o audă.

Ea îl scutură.

El observă și se uită într-un final la ea. Părea beat sau chiar mai mult decât beat. Parcă ar fi fost băut de ani de zile.

— Te știi de undeva, spuse Comy cu un glas gros.

— Eu sunt, Kaye.

— Kaye?

— Ce cauți aici?

— Au spus că nu era pentru mine.

— Ce nu era pentru tine?

Mâna cu pocalul se mișcă ușor.

— Vinul?

— Nu pentru mine. Așa că l-am băut. Eu vreau tot ce nu este pentru mine.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Asta, spuse el, și-și schimonosi fața în ceva ce ar putea trece drept zâmbet. L-am văzut. Se uită repede înapoi în mulțime.

— Pe cine ai văzut?

Comy arata spre un podium ridicat, unde elfi înalți și palizi vorbeau între ei și beau din cupe de argint.

— Băiatul tău. Robin cu păr alb. Cel puțin, cred că era el.

— Ce făcea?

Comy își scutură capul. Ii atâma moale de gât.

— Simți că-ți vine rău? spuse ea.

El o privi direct în ochi și zâmbi.

— Îmi este deja rău.

Începu să cânte, încet și fals, Regele durerii. Se uita în gol și zâmbea pierdut, cu o mână jucându-se absent cu un nasture de la cămașă. Părea că ar vrea să-l încheie.

— E un rege pe un tron cu ochii scoși. E un om orb care caută o umbră de îndoială. Oh, ooh, regele durerii, mereu am să fiu, regele durerii.

— Ma duc să-l caut, spuse Kaye.

Se uita la Comy, care mormăia, ștergând interiorul pocalului cu un deget pe care îl duse apoi la buze.

— Așteaptă-mă aici, da? Sa nu pleci nicăieri.

El nu răspunse, dar ea se îndoia ca putea măcar să se ridice în picioare. Arăta de-a dreptul epuizat.

Kaye se amestecă din nou în mulțime, croindu-și drum către locul pe care îl indicase Comy.

O femeie cu cosițe groase stătea pe un tron înalt de lemn cu marginile terminate în vârfuri și turla uzată. Era perforat de găuri de termite, făcându-l să pară ca un grilaj. La picioarele ei se zbenguiau niște spiriduși.

Roiben merse spre tron și se așeză într-un genunchi.

Kaye trebuia să se apropie. Nu vedea nimic. Apoi observă că era o mică nișă în perete unde se putea ascunde, suficient de aproape cât să vadă ce avea să se întâmple. Voia să privească și să găsească o cale ca să-1 facă să plătească pentru faptele sale.

Rath Roiben Rye merse prin mulțime, pe lângă masa unde un gnom se agita în strânsoarea unui căpcăun, poate de plăcere, poate de groază. Roiben cel dinainte s-ar fi oprit cu siguranță. Lama lui de argint era la șold, dar stăpâna lui îl aștepta, iar el învățase să fe un sclav neînsemnat și supus, așa că trecu mai departe.

Lady Nicnevin, regina Curții Malefice, stătea cu supușii adunați în jurul ei. Părul de culoare bordo flutura în jurul unei fețe cu ochi de safir, iar el se trezi din nou înlemnit de frumusețea ei de gheață. Patru spiriduși se jucau lângă ea. Unul o trăgea de fuste ca un bebeluș. Rath Roiben Rye căzu în genunchi și-și plecâ fruntea în așa fel încât părul lui ca de plumb atinse podeaua bătătorită. Cavalerul sântâ pământul în fața ei.

Nu voia să fie acolo în seara aceea. Simțea încă o durere acută în piept și nu voia decât să stea întins, cu ochii închiși. Dar când închidea ochii, își reamintea chipul plin de șoc și groaza al acelei fete, când o aruncase pe podeaua murdara a restaurantului.

— Poți să te ridici, spuse stăpâna. Apropie-te! Am o sarcină pentru tine.

— Sunt la dispoziția Majestății Tale, spuse Rath Roiben Rye, ștergându-și pământul de pe buze. Ea schiță un zâmbet.

— Chiar ești? Și mă servești la fel de bine cum ai servit-o și pe sora mea?

El ezita înainte de a răspunde.

— Mai bine, poate, pentru că Majestatea Sa mă pune la încercări mai grele.

Zâmbetul i se șterse de pe chip.

— Faci glume cu mine?

— Sa mă ierte Majestatea Sa. Nu am vrut să fiu lipsit de respect.

Doar câ rareori ma puneți la vreo treabă plăcută.

Ea râse la auzul acestor vorbe, râsul ei rece, argintiu ridicându-i-se din gât ca un stol de păsări.

— Nu prea ai bune maniere, cavalerie. Și totuși încă îmi placi. Cum se face?

— Poate Majestatea Sa se distrează? se aventura el.

Ochii reginei erau tari și uzi ca sticla albastră de apa, dar zâmbetul îi era mai mult decât fermecător.

— Și cu siguranța nici înțelepciune nu ai. Ridică-te. Am înțeles că trebuie să-i mulțumesc unei muritoare pentru prezența ta aici în seara asta.

Se ridică în picioare, încercând să aibă un aer grav. N-ar fi fost indicat să-și arate surprinderea.

— Am fost neglijent.

— Ce fata bună trebuie să fie! Spune-ne, te rugăm, mai multe despre ea.

Câțiva dintre nobilii Curții Malefice care o înconjurau zâmbiră larg, urmărind discuția entuziasmați de parcă ar fi privit un duel.

El era atent la ce spunea, atât de atent, că nici o tresărire nu-l trăda. Vocea trebuia să-i fie obișnuită; cuvintele lui nu trebuiau să pară cântărite cu grijă.

— A spus că le cunoaște pe zânele solitare. Avea Vederea. O fată isteată și bună la suflet.

Regina zâmbi la auzul acestor vorbe.

— Dar nu cumva o zână solitară te-a săgetat, cavalerie?

El dădu din cap și nu se putu abține să nu zâmbească ușor.

— Presupun că nu sunt toți așa de apropiați, Majestatea Ta.

Oh, asta nu-i plăcuse. Își dădea seama.

— Am o idee, atunci, spuse regina, ridicând un deget delicat la buzele ei zâmbitoare. Adu-ne-o pe fata asta. Jertfa pentru zânele solitare le va întări loialitatea. O fată tânără înzestrată cu o a doua vedere va fi o candida excelentă.

— Nu! spuse el.

Fu un lătrat ascuțit, un ordin, iar capetele curtenilor se întoarseră la auzul lui. Își simți stomacul ridicându-i-se în gât. Nu fusese o mișcare prea inteligentă. Nu era prea isteț.

Lady Nicnevin își arcui buzele într-un zâmbet de triumf.

— Aș putea foarte bine să evidențiez faptul că dacă zânele într-adevăr o cunosc pe fata asta, Jerfta le va aminti că nu trebuie să-mi strice jucăriile, spuse Majestatea Sa.

Nici o vorba despre răbufnirea lui.

Strecurase o ironie la adresa lui - jucăria ei -, dar el abia dacă o bâgâ în seama. Și-o imagina pe fata aceea murind. Își imagina cum buzele ei îi blestemau deja numele.

— Lăsați-mă să vă găsesc alta, se trezi el vorbind.

Pe vremuri, reginei i s-ar fi părut amuzant faptul ca el se străduia să găsească o nevinovata care să ia locul altei nevinovate.

— Nu prea cred. Adu-mi fata în două zile! Poate după ce o vâd mă mai gândesc. Nephamael tocmai a venit de la curtea surorii mele cu un mesaj. Poate-1 convingem să te ajute s-o găsești.

Privire lui Roiben se mută de la regină la celalalt cavaler, care părea să vorbească cu o poetă cu picioare de capră și să ignore conversația lor. Lui Roiben i se făcu rău numai când privi cercul de fier care ardea pe fruntea lui. Se spunea că și atunci când îl scotea cicatricea uscată i se vedea neagră și adâncă în carne. Purta o manta brăzdată de spini. Dacă era cineva pe care să-1 urască la Curtea Benefică atunci acesta era Nephamael. Observase cât de des regina benefica îl trimitea pe noul ei cavaler înapoi în Curtea Malefică pentru vreo sarcină ușoară sau alta.

El făcu o plecăciune suficient de joasa ca genunchiul și fruntea să-i atingă pământul, dar atenția ei fu deja captată în altă parte.

Roiben merse prin mulțime și trecu de masa unde văzuse căpcăunul. Nu mai rămăsese nimic din cei doi, cu excepția a trei picături din sângele roșu ca cireașa și pudra strălucitoare a aripilor gnomului.

Promisiunea făcută îl ardea ca fierul încins.

Kaye îl privi pe Roiben părăsind podiumul, încercând să lupte împotriva sentimentelor care păreau să o invadeze cu forța. „O fată isteță și bună la suflet.“ Cuvintele acelea simple îi acceleraseră bătăile inimii într-un mod care nu-i plăcea deloc.

Oare el își dăduse seama că vocea i se înmuiase când vorbise de ea?
„Este atât de imprevizibil, încât nici propria regină nu poate avea încredere în el. E suficient de amabil încât să te omoare.“

Dar amintirea buzelor lui pe pielea ei nu voia să pălească. Chiar dacă freca bine locul. Chiar dacă-1 zgâria.

Kaye se ridică în timp ce un alt cavaler se apropie de regină și făcu o plecăciune joasă ca să-și atingă buzele de poala rochiei ei.

— Ridică-te, Nephamael, spuse regina. Am înțeles că ai venit să-mi transmiți un mesaj.

Silueta lui silfida se ridică în același mod grațios și formal ca Roiben. Cavalerul acesta purta un cerc de metal pe frunte; pielea din jurul cercului era înnegrită, ca și cum ar fi fost arsă. Ochii lui galbeni i se părură lui Kaye oarecum familiari.

— Acesta este mesajul pe care stăpâna mea ar vrea să-l auziți. Zâmbetul lui scotea în evidență aluzia la neloialitate. Stăpâna mea a spus că deși s-a făcut o înțelegere în privința războiului, se întrebă cum rămâne cu influența asupra muritorilor. Are niște preferați care va trec granițele și caută o cale care să le asigure o trecere sigură prin târâmurile voastre. Mi s-a ordonat să aștept un răspuns. Nu părea să creadă că trebuie să mă grăbesc la întoarcere. Trebuie să recunosc că îmi pare bine să fiu acasă în vremea Jertfei.

— Doar atât a spus?

— Într-adevăr, deși una dintre curtezanele reginei m-a rugat să întreb de fratele ei. Se pare că nu are vești de la el de când a intrat în curtea Domniei Voastre. O dulceață de fata. Are un păr lung și alb - cineva ar putea chiar țese un frâu din el dacă ar vrea. Sea mână foarte tare cu cavalerul cu care tocmai ați vorbit. Urma un alt zâmbet viclean. Voia să știe de ce nu-1 folosiți niciodată ca mesager.

Și regina zâmbi.

— E bine să te avem acasă, Nephamael. Poate îmi ajuți cava lerul să ne aducă sacrificiul.

— Aș fi onorat. De fapt, cred că am auzit de o candidată foarte potrivită - se cunoaște deja cu un membru al curții Domniei Voastre. Cineva o trase pe Kaye brusc de braț. Scheună.

— Nu ai ce căuta aici.

Tonul lui Roiben era foarte rece, iar mâna lui îi ținea strâns brațul. Kaye trase aer în piept și-i întâlni privirea.

— Am vrut doar s-o aud pe regina.

— dacă unul dintre ceilalți cavaleri te-ar fi observat spionând pe aici, s-ar fi bucurat cu siguranța să te dea drept exemplu. Nu-i de joacă, spiridușo! E prea periculos pentru tine aici.

„Spiridușo?” Apoi își aminti. Ceea ce vedea el era piele verde, ochi negri, aripi. Nu o cunoștea sau cel puțin nu știa că o cu noaște. Expiră fără să își fi dat seama că își ținuse răsufierea.

— Nu-i treaba ta ce fac eu, spuse ea răsucindu-se în strânsoarea lui.

Era convinsă că avea să-i dea drumul, dar în același timp cu vintele lui Spike îi răsunau în minte. Îl văzu pe Roiben pe un cal negru cu ochi albi strălucitori, cu fața stropită de sânge și de pă mânt, cu ochii lucind de turbare, doborându-1 pe Gristle.

— Ei, nu mai spune? în loc să-i dea drumul, el începu să o târască prin mulțime. Din unghiul în care privea ea, era ușor de observat că oamenii nu doar îi făceau loc, ci se călcau în picioare unii pe alții pentru a-i permite să treacă. Sunt cavalerul jurat al reginei Nicnevin. Poate ar trebui să îți pese mai mult de ceea ce am să-ți fac, decât de ceea ce aș putea să fac pentru tine.

Ea tremură.

— Și ce vei face?

Cavalerul ofta.

— Nimic. Doar câ mâ voi asigura că vei părăsi locul acesta imediat.

Nimic? Nu știuse la ce să se aștepte din partea lui, dar dezgustul pe care i-1 citi pe chip o luă prin surprindere. Nu era nebușenie cea care scripea în adâncurile ochilor acelora palizi.

Dar Kaye nu putea pleca și nici nu-i putea spune că prietenul ei foarte uman dormea în partea cealaltă a dealului. Trebuia să iasă din încurcătura în care se băgase.

— Nu am voie aici? Nu pare să existe o listă de oaspeți.

Ochii lui Roiben se întunecară la auzul acestor vorbe.

— Curtea Malefică se bucură să găzduiască spioni dintre zânele solitare. Avem atât de rar voluntari pentru distracțiile noastre, spuse el aproape șoptit.

Teren periculos, totuși. Tristețea se evaporase, iar trăsăturile lui erau total inexpresive. Stomacul lui Kaye se întoarse pe dos. „Se bucură... să ne distrâm”. Ea nu ignorase aluzia la parti ciparea lui.

— Poți să pleci pe aici, spuse el arătându-i un tunel de pământ care nu era același prin care intrase.

Acesta era ascuns de un scaun și părea mai aproape de uriaș.

— Dar trebuie s-o faci repede. Acum. Înainte ca cineva să mă vadă vorbind cu tine.

— De ce? întrebă Kaye.

— Pentru că ar putea presupune ca am prins drag de tine. Apoi ar putea presupune că ar fi amuzant să-mi vadă chipul în timp ce le rănesc foarte tare.

Vocea lui Roiben era rece și inexpresivă. Vorbele păreau să-i cadă din buze ca și cum nu ar fi însemnat nimic, ca și cum ar fi lost simple cuvinte căzute în întuneric.

Kaye își simți mâinile reci când își aminti scena din restaurant. Cum ar fi să fii o marionetă? Cum ar fi să vezi cum propriile mâini îți încalcă ordinele?

Furia o învălui din nou ca un nor întunecat. Nu voia să înțe leagă cum putuse Roiben să-1 omoare pe Gristle. Nu voia să-l ierte. Și, mai presus de toate, nu voia să-l dorească.

— Acum, spiridușă, spuse el, fugi!

— Nu știu dacă ar trebui să te cred, spuse ea. Sârută-mă!

Se gândea numai la buzele lui, așa că poate gustul lor avea să o facă să se simtă mai bine. La urma urmei, dacă din curiozitate a ucis pisica, numai satisfacția a adus-o înapoi.

— Nu e vreme de jocurile tale viclene de spiriduș, spuse el.

— Dacă vrei să plec repede, ai face bine să fii rapid!

Fu surprinsa la auzul propriilor vorbe, gândindu-se la nerușinarea lor.

Fu și mai surprinsa când buzele lui se atinseră de ale ei. Un sentiment brusc de șoc o străfulgera înainte ca el să se îndepărteze.

— Pleacă, spuse el, dar o spuse în șoaptă, ca și cum sărutul l-ar fi lăsat fără suflare. Ochii îi era întunecați.

Kaye o lua la fugă prin tunel înainte să-și dea seama ce făcuse. Și cu siguranță înainte să-și dea seama ce legătura avea asta cu răzbunarea.

Afară era frig și lumină. Deși părea imposibil, noaptea trecuse. Vântul făcu ultimele frunzele să tremure pe crengile lor, iar Kaye își încrucișa brațele să păstreze toata căldura corpului, în timp ce alerga

de-a lungul dealului. Știa unde fusese peticul de iarbă maro. Trebuia să intre înapoi pe acolo. Dacă rămânea lipita de perete, probabil că putea trece neobservată. Comy trebuia să fie și el acolo, iar de data aceasta ea avea să fie mai atentă și să marcheze în vreun fel ieșirea.

Iarba nu era mai maro într-un loc decât în altul. Își amintea destul de bine locul respectiv. Era lângă un ulm și lângă o piatră de mormânt pe care scria ADELAIDE. Căzu în genunchi și sâpâ, înfigându-și frenetic ghearele în pământul pe jumătate înghețat. Era doar pământ, mult pământ bătătorit, ca și cum nu ar fi existat niciodată un pasaj secret către un palat subteran.

— Comy! strigă ea, deși își dădea seama ca el nu avea cum să o audă din adâncurile pământului.

8

„Pentru că frumusețea nu este altceva

decât
începutul terorii
pe care abia o
mai putem
suporta,

și o admiram așa pentru că ne disprețuiește cu calm și vrea să ne distrugă.“

Rainer Maria Rilke,
Prima Elegie, „Elegie din Duino“

Corny se trezi pe deal la auzul clopotelor. Tremura de frig. Îi clănțăneau dinții în gură, își simțea capul greu, și până și cea mai mică mișcare îi făcea stomacul să se revolte. Iar jacheta lui dispăruse.

Zăcea pe un deal într-un cimitir și nu avea habar cum ajunsese acolo. Își văzu mașina pe marginea drumului; farurile încă pâlpâiau. Un val de amețeață îl lovi. Se rostogoli ușor pe o parte și vărsă.

Gustul vinului pe care-1 vomită îi aminti de gura unui bărbat lipita de a lui, mâna unui bărbat mângâindu-1. Șocat fiind, încercă să asocieze un chip cu gura aceea și mâinile acelea, dar capul îl durea prea tare ca să-și mai poată aminti ceva.

Se chinui să se ridice în picioare încercând să-și controleze senzația de greață pe măsură ce se poticnea pe deal până la mașină. Chiar dacă

luminile rămăseseră aprinse toata noaptea, motorul se trezi la viață când învârti cheia în contact. Comy porni căldura la maximum și stătu acolo prâjindu-se în jetul de aer fierbinte. Corpul lui tremura de plăcere.

Știa că avea un flacon de aspirina pe sub toate ambalajele acelea de mâncare și pe sub cărțile aruncate. Nu reușea să se miște, își lăsă capul pe spate și aștepta ca valul de căldură ce i se strecura în oase să-1 relaxeze și să-i alunge greața. Apoi se gândi la Kaye, cum stătea pe bancheta din spate, și fu copleșit brusc de amintirea grea a acelei serii.

Pielea crăpată și jupuia a lui Kaye, prima fâlfâire a aripilor ude, noua sa identitate, muzica... apoi singur pe deal, amintiri încurcate una peste alta. Auzise povești de genul acesta - bărbați și femei trezindu-se pe deal, visându-se o noapte într-un Târâm Fermecat-Dealul nu se mai deschisese niciodată pentru ei. Se întreba cu furie dacă oare Kaye mai era acolo, dansând la auzul muzicii îndepărtate de flaut, uitând că fusese și el alături de ea.

I se strânse stomacul când găsi o altă explicație pentru prezența lui pe deal. Era într-adevăr o amintire, Kaye aplecată peste el șoptindu-i „O să-l găsesc. Așteaptă-mă aici“.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât își amintea mai mult părțile violente. Țipătul îndepărtat pe care nu-1 putea localiza, imaginea unora dintre cheflii, dinți roșii de sânge și bărbatul, bărbatul cu mantaua de spini care îl găsise zăcând beat pe pământ și...

Scutură din cap. Era greu să-și amintească detaliile, doar gura aceea moale și zgârieturile spinilor. Mâinile îi fluturară până la mânecile cămășii, suflecându-le. Rănile roșii violente de pe brațe stăteau drept dovadă indiscutabilă despre cum își petrecuse noaptea.

Numai atingerea lor îl umplea de o dorință atât de intensă, că îi venea râu.

Kaye intră în casă pe ușa din spate. O privire rapidă la cifrele roșii de pe cuptorul cu microunde o anunțau că era dimineața târziu.

Încerca să simtă mișcarea și urzeala de magie din degetele ei și își dădu seama că era epuizată. Simțea magia ca pe o coardă întinsă la maximum, uzându-se pe măsură ce era trasă. Căutase ore în șir, dar nu găsise nici o cale de întoarcere în deal. Poate se deschidea numai la lăsarea serii. Trebuia să se întoarcă în seara aceea, să reia drumul și să aștepte.

Simțurile îi erau exagerat de ascuțite; vraja subțire pe care o purta acum pe chip nu semăna deloc cu cea dinainte. Simțea încă agitația discretă a aripilor pe spatele ei, încă simțea mirosul de gunoi de sub chiuveta, chiar și mirosuri distincte - boabe de cafea, coji de ouă, o bucată de brânză mucegăită, detergenți, un fel de otravă sub formă de sirop folosit la momit gândacii de bucătărie. Aerul fremăta de o energie pe care o ignorase până atunci. Ar fi vrut să facă asta în continuare - nu era pregătită să renunțe la chipul ei uman.

— Kaye? Tu ești? Bunica ei veni din cealaltă cameră. Purta un halat și papuci de casă, iar parul ei subțire și gri era prins în bigudiuri. Acum te-ai întors?

— Bună, bunico, spuse Kaye câscând.

Se îndrepta spre masa din bucătărie, dădu la o parte un teanc de ziare și de hârtii și-și puse capul în mâini. Aproape că era o ușurare să o lase pe bunica ei să țipe iar la ea, ca și cum totul s-ar fi întors la normalitate.

— Am sunat la școală azi-dimineață.

Kaye se abținu să nu geamă.

— Știai că nu ai voie să renunți la școală fără permisiunea în scris a unui părinte? Potrivit foii tale matricole, tu nu ai mai fost la școală de la paisprezece ani!

Kaye dădu din cap.

— Ce vrei să spui cu asta? Câ nu?

— Știu că nu am mai fost la școală, spuse Kaye dezgustata de cât de copilăroasă îi suna propria voce.

— Păi, foarte bine că știi domnișorico, dar eu vreau să știu ce anume ai făcut. Unde te tot ascunzi?

— Nicăieri, spuse Kaye încet. Pur și simplu nu am vrut să afli. Știam că o să te superi.

— Și atunci de ce nu te-ai înscris iar la școală? Chiar vrei să fii un nimeni toată viața?

— O să-mi dau examenele ca să iau o diploma, spuse Kaye.

— Examinele? Ca un traficant de droguri? Ca o adolescenta gravida? Vrei să ajungi să stai într-un gunoi de rulotă ca prietena aia a ta?

— Tacă-ți gura! țipă Kaye cu capul în mâini. Crezi că știi totul despre tot, nu? Crezi că lumea este atât de ușor de priceput? Ei bine,

nu mă cunoști deloc - nu știi nimic despre mine! Cum poți să știi totul despre Janet, când tu nu știi nimic despre mine?

— Nu-ți permit să îți la mine în casa mea! Nu ești mai brează decât maică-ta! Crezi că ajunge să îți dorești ceva. Crezi că dacă îți dorești cu putere o să obții totul în mod miraculos.

În mod miraculos. Kaye simți cum pe chip i se conturează un zâmbet superior.

— Numai munca asiduă te ajută să-ți faci un rost. Și nici atunci oamenii nu obțin ce-și doresc. Oamenii pur și simplu suferă și nimeni nu știe din ce cauză se întâmplă așa. Oameni talentați - ca mama ta - nu reușesc, în ciuda talentului, și apoi ce poți face? Nu te poți baza pe noroc. De unde știi că tu ești norocoasă?

Kaye fu surprinsă să audă că bunica ei credea că mama ei era talentata.

— Nu mă bazez pe noroc, spuse Kaye amețită.

— Ei, nu mai spune. Și atunci ce faci?

— Nu știu, spuse Kaye.

Era obosită și simțea că în vocea ei se strecurase un ton de disperare. Se temea că avea să înceapă să plângă și, dacă începea să plângă, nu era sigură că avea să se poată opri. Mai rău decât atât, știa că părea supărată numai că fusese prinsă. Bunica ei nu era departe de adevăr.

— Aveam nevoie de bani, adăugă ea.

Bunica ei se uită la ea îngrozită.

— Ce bani?

— Tu asta crezi? Nici măcar să nu vorbești cu mine, spuse Kaye ascunzându-și fața în brațele încrucișate. Am lucrat la un nenorocit de restaurant chinezesc, bine? în oraș. Cu normă întregă. Aveam nevoie de bani. Bunica ei o privi confuză. Aici încă nu am o slujbă, continua Kaye, dar m-am gândit că aș putea lucra la benzinăria unde lucrează fratele lui Janet. Mi-am depus un CV acolo.

— Te duci la liceu, domnișoara, și chiar dacă nu te-ai duce, o benzinărie tot nu e locul potrivit pentru o fată. Cel fel de băiat s-ar uita la una ca tine?

— Cui îi pasă de băieți? spuse Kaye. Știi ce, mama o să-mi semneze orice formular ca să-mi dau examenele alea.

— Ba nu o va face! o repezi bunica ei. Ellen!

— Ce? se auzi un strigăt enervat de sus.

— Vino jos să auzi ce zice fiică-ta! Știi ce are de gând să facă? Știi ce a făcut în tot acest timp?

Câteva minute mai târziu, mama lui Kaye era în bucătărie, cu un batic din piele roșie pe cap. Purta un tricou negru și pantaloni de trening.

— Ce-ai mai făcut?

— Nu am făcut nimic, spuse Kaye. Trebuia să-și închipuie că avea să urmeze cearta asta, dar acum se simțea indiferentă, ca și cum ar fi privit-o de departe, de foarte departe. Nu m-am dus la școală și nu i-am spus bunicii că fac asta.

— Nu face pe deșteapta cu mine, spuse bunica lui Kaye.

Ellen se sprijini de pragul ușii de la bucătărie.

— Uite ce e, nu mai contează ce a făcut, pentru că o să plecăm la New York la începutul săptămânii viitoare. O să fiu solistă la Meow Factory.

Și Kaye și bunica ei îi aruncară lui Ellen priviri aproape identice de groază. Ellen ridică din umeri, trecând pe lângă ele ca să umple cafetiera cu apa.

— Aveam de gând să-ți zic aseară, dar nu ai venit la cină.

— Eu nu merg la New York, spuse Kaye dezgustată de cât de copilăroasă îi era vocea.

Oare era aceeași fată care îl insultase pe cavalerul preferat al reginei Curții Malefice? Care reușise să se înțeleagă cu un kelpie?

— Ellen, nu pot să cred că nu-ți pasă că singura ta fiică nu a mai mers la școală. Buzele bunicii lui Kaye erau strânse într-o linie subțire.

Ellen ridică iar din umeri.

— Kaye e fata isteată, mamă. Poate să hotărască și singură.

— Tu ești mama ei. E treaba ta să te asiguri că ia deciziile cele mai bune.

— A mers vreodată asta la mine? Mereu ai încercat să decizi în locul meu și uite unde am ajuns. Nu o să fac aceeași greșală cu Kaye. Și ce dacă nu vrea să se ducă la școală? Școala era aiurea când am fost eu și nu-mi imaginez că s-a schimbat ceva între timp. Kaye știe să scrie și să citească - și cu asta se laudă și majoritatea celor în ultimul an de

liceu - a citit probabil mai multe cărți decât majoritatea fetelor de vârsta ei.

— Nu fi proastă, Ellen. Ce-o să muncească? Ce viitor are? Nu vrei ceva mai bun pentru Kaye decât ai tu?

— Vreau să aibă viitorul pe care și-l dorește ea.

Kaye se strecura afară din camera. Cele doua femei aveau să se certe o bună bucată de timp, așa că nu o să observe că ea plecase sau nu o să le pese, o perioada. Tot ce voia era să doarmă.

Telefonul sună aproape de capul ei, acolo unde-1 lăsase. Kaye mormăi și apăsă pe buton.

— Alo, spuse ea morocănoasă.

Nu reușise să doarmă decât în reprize, foindu-se și întorcându-se de pe o parte pe alta. Păturile erau prea calde, dar, odată ce le dădu jos, se simți neprotejată, vulnerabilă. Visele îi erau prea pline de arătări cu ochii înguști care o înghionteau cu degetele cu gheare.

— La naiba! Ești acolo!

Recunosc vocea lui Comy. Părea șocat și foarte ușurat.

— Corny! Am fost dată afară. Nu am mai găsit drumul către (ine. Se uită la ceas. Era ora unu după-amiaza. Mă gândesc că poate dealul este deschis doar noaptea.

— Vin la tine.

Ea dădu din cap și apoi, dându-și seama că el nu o vedea, rosti gândul cu voce tare.

— Da. Sigur. Vino. Ești bine?

Telefonul se închise și ea își trecu mâna agitată prin păr înainte să-și lase capul să-i cada înapoi pe pernă.

— Arata bine chipul tău vrăjit, fu primul lucru pe care-1 rosti Corny când intra la ea în cameră. Apoi se uită prin jur. Hei, hei hamsteri!

Ea clipi în sus la el.

— Cum ai reușit să ieși? Te-am căutat de nebună. dacă m-ar fi văzut polițiștii, ar fi zis că sunt vreun jefuitor de morminte care încearcă să dezgroape cadavrele cu mâinile goale.

— M-am trezit azi-dimineață în afara dealului. M-am gândit că mi-ai tras clapa și că aveam să pățesc o fază de genul Rip Van Winkle și să descopăr că sunt în anul 2112 și nimeni nu a auzit vreodată de mine.

Se încrunta afectat.

— Roiben m-a dat afară. Iartă-mă! Nu voiam să te las, dar m-am temut că dacă îi spun de tine o să-și dea seama cine sunt de fapt.

Comy zâmbi.

— Adică el nu știa?

Ea dădu din cap și tremură.

— Deci, ce părere ai despre Curtea Malefică?

Un zâmbet larg și vicelan i se întipări pe chip.

— Oh, Kaye! răsufle el. A fost minunat! A fost perfect!

Ea își îngusta privirea.

— Omorau chestii, Comy! De distracție. Chestii ca noi.

El păru să nu o audă pentru că ochii lui se uitau pe lângă ea, la fereastra luminoasă.

— Era un cavaler, nu al tău... El a... Corny tremură și păru că schimbă abrupt sensul propoziției sale. A avea o mantie plină de spini.

— L-am văzut vorbind cu regina, spuse Kaye.

Comy își dădu jacheta jos de pe umeri. A avea zgârieturi mari de-a lungul brațelor.

— Ce ți s-a întâmplat?

Zâmbetul lui Corny se lărgi, dar privirea îi era închisă într-o amintire. Își mută privirea către ea din nou.

— Păi, evident că am ajuns și eu în ghearele mantiei.

Ea strâmba din nas.

— Ce eufemism. Ți-a făcut ceva rău?

— Nu mai mult decât am vrut eu să-mi facă, spuse Comy.

Lui Kaye nu-i plăcea ce auzea și nici felul în care arăta el când spunea lucrurile acelea.

— Dar tu, Kaye? Te-ai răzbunat pe Robin cu Plete Dalbe?

Kaye nu-și putu ascunde roșeala care îi urcă în obraji.

— Ce? întreba el.

Kaye îi povesti, îmbujorându-se și mai tare. Spusă cu voce tare, aventura ei părea și mai patetică.

— Deci vrei să spui că l-ai făcut să te pupe iar?

Kaye se uită la el, dar nu-și putu stăpâni un chicotit.

— Nu știu dacă să îți zic că ești o șmecheră sau să mă tem foarte tare de ce ai de gând să faci în viitor cu numele acela al lui. Chiar poți să-i ordoni așa la nesfârșit?

Kaye se întinse să-l pocnească în glumă.

— Dar tu și cavalerul tău? Vreau să spun, uite-te la brațele tale; (i se pare normal așa ceva?

— Tremur de fiecare dată când le ating, spuse Corny cu seriozitate.

— Cel puțin ne speriem unul pe altul.

— Mda, în fine, trebuie să mă duc acasă. Deci ce urmează în programul basmelor?

Kaye ridică din umeri.

— Păi, cred că sunt sacrificată.

— Minunat. Când va fi asta?

Kaye dădu din cap.

— Ce n-aș da să știu și eu. De Samhain, adică de Halloween, nu? Probabil noaptea.

Comy se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

— Mai sunt două zile până la Halloween.

— Știu, spuse Kaye. Dar nu e ca și cum trebuie să facem noi ceva.

Trebuie doar să țip și să urlu și să mă prefac o vreme că sunt om.

— Și dacă se enervează că au fost trași pe sfoară?

Kaye ridică din umeri.

— Nu știu. Nu mă privește pe mine, nu? Tot ce trebuie să fac este să fiu o victimă bună, nu?

— Mda, să sperăm că nu vei fi o victimă prea bună.

— Spike și Lutie nu m-ar pune în pericol cu adevărat.

— Mda, bine. Asta-i bine.

— Ce, tu crezi că ar face-o?

— Cred că sună periculos. Ce am văzut până acum din lumea basmelor pare destul de periculos.

— Adevărat, spuse Kaye.

— A, își aminti Corny. M-a văzut Jimmy când am trecut pe lângă casă. A spus că dacă vrei slujba

poți să începi diseară la șase. E tura de după mine, așa că vâd că nu mă dă afara până la urma.

Ea zâmbi.

— Deci presupun că ne vedem diseară. Mă bucur că ești bine.

— Aș fi și mai bine dacă aș fi încă acolo, spuse Comy, și toate grijile se năpustiră ca un val asupra ei.

— Comy...

El zâmbi, cu zâmbetul acela ciudat pe care-1 căpătase sub deal, iar ea vru sâ-1 scuture de umeri.

Ceva trebuia sâ-1 rupâ din fantezia aceea.

— Ne vedem diseară, spuse el, punându-și jacheta.

Tresări când materialul i se frecă de brațe, iar Kaye spera că era din cauză ca zgârieturile îl dureau.

După ce Comy plecă, Kaye se uită la bilețelele roz lipite pe spatele ușii. Erau mesajele pe care mama ei le preluase pentru ea. Unul era de la Jimmy - probabil în legătură cu slujba - iar toate celelalte erau de la Kenny.

Kaye se așeză pe salteaua de pe jos, luă telefonul și formă numărul de pe primul bilețel cu mesaje de la Kenny. Se gândi să-i spună unde o putea găsi în seara aceea. Era un loc public. Dacă venea s-o vadă acolo, ea putea să rupă vraja și apoi totul cu Janet putea să revină la normal.

— Hei, răspunse o voce de bărbat.

Pe fundal se auzeau niște bâzâituri metalice vagi și alte sunete stridente.

— Ăâ... Salut, se bâlbâi ea. Am crezut că ești la școală.

— Ai sunat pe mobil, spuse Kenny. Sunt în clasă.

— Kaye la telefon.

Se simți prost din nou, ca și cum câteva vorbe de la el ar fi fost vreun fel de binecuvântare de care ea nu era demnă.

— Știu. Vorbește repede că o sâ faci profa atac. Vreau sâ te vad. Diseară.

— Lucrez. Poți veni la...

— La ce oră? spuse el întrerupând-o.

Kaye se simțea ciudat; era foarte atentă la fiecare cuvânt rostit, așteptând ca el să înceapă să o tachineze și fiind absurd de recunoscătoare când el nu o făcu.

— La șase.

— Ne vedem după ore. Știi care e mașina mea?

— Nu. De ce nu vrei să vii la mine la serviciu? încercă ea sâ preia din nou controlul asupra discuției.

— La intrare atunci. Cea mare. Trebuie sâ te vad.

Kaye ezita, dar nu avea nici un motiv real să nu se întâlnească cu el. La urma urmei, avea nevoie de o singura clipa ca să îi îndepărteze

vraja. Indiferent de ce se va întâmpla după aceea, era mai bine să fie un loc din care să poată pleca.

— Bine.

— Foarte bine.

Închise telefonul. Discuția lor îi lăsase o senzație de parcă ar fi băut cafea veche de două zile pe stomacul gol. Nervii îi erau pe jar. Când ridică o mână, nu fu surprinsă să vadă că vibra ușor, asemenea corzilor de chitara abia atinse. Închise ochii și trase adânc aer în piept, după care se dezbracă de hainele măcelărite ale lui Comy și se îmbrăca cu ale ei. Hainele îi veneau bine peste iluzia unui spate neted, dar simțurile ei duale puteau simți bum bacul moale al tricoului peste aripi.

Era ciudat să stea în fața școlii, când de fapt ar fi trebuit să fie în clasă, la oră. Unii dintre copii i se păreau cunoscuți, îi știa din gimnaziu. Cei mai mulți arătau ca niște străini, dar asta și erau.

„Ființe umane, șopti mintea ei. Sunt toți ființe umane și tu nu.“

Scutura din cap. Nu-i plăcea firul pe care-1 urmau gândurile ei. Era destul de ciudat că nu fusese la școală de ani de zile. Uneori, ca de exemplu acum, îi ducea dorul. Urâse școala primară. Ea și Janet fuseseră prietene de nevoie. Copiii o tachinau pe Janet pentru hainele ei la mână a doua, iar pe Kaye pentru poveștile ei. În oraș, în schimb, nimeni nu o cunoștea pe Kaye, și în plus, acolo erau o grămadă de copii ciudați. Dar tocmai când lucrurile la școala se îmbunătățiseră, plecase.

— Hei! spuse Kenny.

Purta ochelari de soare și un tricou gri pe sub o haină grea de marină. Își scoase ochelarii când se apropie de ea. Avea cearcăne.

— De ce nu m-ai sunat ieri? Ți-am lăsat un milion de mesaje acasă. Mama ta a spus că ești la Janet, dar am verificat și nu erai acolo.

— Iartă-mă, spuse ea. Am fost plecată.

Kenny arăta atât de serios, încât lui Kaye i se păru brusc că toată situația era oarecum amuzantă. Magia îi veni ușor acum, urcându-i-se în degete și înțepând-o pe limbă, dar ea nu făcu ni mic să ridice vraja.

— Kaye, eu... Începu el, apoi păru că se gândește mai bine la ceea ce avea de gând să spună. Nu pot să dorm. Nu pot să mănânc. Nu fac decât să mă gândesc la tine.

— Știu, spuse ea dulceag.

Copiii care treceau pe lângă ei îi aruncau lui Kenny priviri piezișe. Kaye înțelese brusc de ce îl lăsase să o sărute la restaurant, de ce îl voia totuși.

Voia să-l controleze.

El era imaginea fiecărui iubit arogant care o tratase rău pe mama ei. El reprezenta fiecare băiat care îi spusese că era o ciudată, care râsese de ea sau care nu voia decât să se sărute cu ea. Era de o mie de ori mai puțin real decât Roiben.

Fața i se desfăcu într-un rânjet larg. Nu avea de gând să se mai prefacă, nu avea de ce să-și demonstreze cât valora cu ajutorul lui Kenny, nu mai dorea să știe cât de diferite erau buzele unui băiat popular de ale altuia.

— Te rog, Kaye, spuse el apucând-o de încheietura mâinii, ținând-o strâns, trăgând-o spre el.

De data aceasta se trase brusc, nu-1 lăsă să o strivească de el, nu-1 lăsă îndeajuns de aproape încât să o sărute din nou. În schimb, își răsuci mâna ca să și-o elibereze din strânsoarea lui și sări pe marginea de ciment a scărilor.

— Vrei ceva? îl ironiza Kaye.

Copiii se opriră pe alee să privească.

— Pe tine, spuse Kenny întinzându-se să o prindă din nou.

Dar ea fu de departe mult mai rapidă. Râse, dansând afară din strânsoarea lui.

— Nu poți să ai ce nu poți să prinzi, îl provocă ea, înclinându-și capul.

Nebunia îi făcu sângele să îi clocotească în vene. Cum îndrăznește el să o facă să se simtă ciudată?

Cum îndrăznește să o facă să-și măsoare cuvintele?

El se repezi să o ia de mână, dar ea o trase cu ușurință, învârtindu-se de-a lungul zidului de ciment.

— Kaye! spuse el.

Ea sări jos cu picioarele desfăcute și bărbia îndreptată spre el.

— Mă adori, Kenny?

— Da, spuse el frenetic.

— Ești nebun după mine? Mori să mă ai?

— Da!

Ochii lui Kenny se întunecaseră de dorință și patimă. În spa tele lui, elevii râdeau și-și șopteau lucruri la ureche unul altuia.

Râse și Kaye. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Spune-mi din nou ce ai face ca să mă ai.

— Orice, spuse el fără ezitare. Dă-mi o șansă! Pune-mă să fac ceva!

Râsul i se stinse în gât. Îi smulse vraja, dispersându-i ițele cu mâna, ca și cum ar fi măturat pânzele de păianjen.

— Las-o balta, spuse ea, furioasă fără motiv.

Furioasa și brusc rușinata.

Kenny privi în jurul lui, de parcă abia atunci își aducea aminte unde era. Kaye putea să vadă cum roșeața începe să urce pe gâtul lui tatuat. El se uita la ea cu groază în priviri.

— Ce naiba mi-ai făcut?

— Spune-i lui Janet să mă sune, spuse ea, fără să-i pese că nu avea nici o logică, fără să-i pese de nimic decât că trebuia să scape de acolo înainte să-și piardă controlul de tot.

Nu-i arunca nici măcar o privire când traversă parcarele elevilor și se îndreptă spre casă.

Jimmy o aștepta în biroul benzinăriei. Îi înmâna o jachetă albastră inscripționată cu Amoco în colț. Kaye nu-1 văzuse niciodată pe Comy purtând-o. Se îmbracă ascultătoare cu ea în timp ce el îi explica ce avea de făcut.

Veniră câteva mașini, iar ea mânuiește pompa cu atenție, având grija la metal.

Simțea cum o îneacă gazele nocive ale benzinei și gândurile îngrozitoare la ceea ce făcuse. Se simțise atât de bine, i se păruse absolut corect să se joace cu Kenny în felul în care o făcuse. Iar acum, câ știa de ce era în stare, oare era posibil să uite sau era doar o chestiune de timp înainte să-și poată folosi iar puterile?

Se auzi un foșnet în apropiere, iar Kaye se uită îngrijorată înspre pădure. Era Noaptea Relelor, iar Jimmy o avertizase că s-ar putea să vină niște copii să umple locul cu hârtie igienică.

În schimb, silueta care se ivi avea părul negru ca uleiul, iar mantia de pe umerii lui se dădu în spate scoțând la iveală spinii din interior, așezați ca un pat de cuie. În afară de albul pielii lui, singura chestie palidă deschisă la culoare pe care o purta era o piatră albă atârând de un lanț lung.

— Tu? spuse ea. Tu ești cavalerul Curții Benefice de care mi-a zis Spike.

Îl văzuse vorbind cu Nicnevin la petrecere. Părea loial reginei. Oare făcea parte din plan?

— Ești pe mâini bune acum, spuse Nephamael.

— Tu i-ai făcut lui Comy semnele pe brațe.

— Chiar așa. Este delicios!

Văzuți de aproape, ochii îi erau galbeni. Privindu-i bine, Kaye își dădu brusc seama de ce îi păreau atât de familiari. Îi văzuse în har, în noaptea când Lloyd își pierduse controlul.

— Tu! spuse Kaye. Tu i-ai făcut ceva lui Lloyd, nu-i așa?

— Trebuia să facem ceva ca să te întorci acasă, Kaye.

Cavalerul își atinse piatra de la gât, iar Kaye simți cum vraja se strecoară în jurul ei, instalându-se pe corpul ei cu o greutate opresivă. Pentru o clipă se simți sufocată, în timp ce mirosurile deveniră vagi, iar vederea îngreunată.

— Adu-ți aminte ca trebuie să facem să pară real, spuse el în timp ce ea se îneca.

— Ce-mi faci? reuși Kaye să spună.

Totul părea amortit și ciudat.

— Vraja pe care o purtai nu păcălea pe nimeni. Pur și simplu ți-o înapoiez pe cea pe care ar fi trebuit s-o porți.

— Dar Halloween e abia mâine, protestă Kaye.

Simțea o înțepătură ciudată de-a lungul mâinilor. De data aceasta nu părea ca și cum ar fi venit din interiorul ei. Se întâmpla ceva. Inima începu să-i bata cu putere și simți... ceva, o ciu dățenie. Apoi o formă întunecată se repezi din nori.

Ceva urlă asupra lor.

Kaye își acoperi chipul cu mâinile. Încercă să țipe, dar când deschise gura nu reuși să articuleze nici un cuvânt.

Niște mâini o apucară de cămașă, de picioare și de păr, ridicând-o și aducând-o în mijlocul unei mulțimi de creaturi. Ea dădea din picioare și mușca, sfâșiindu-le părul lung ca mătasea de porumb și rupându-le aripile prăfuite. Chipuri ascuțite ca de felina șuierau în timp ce niște degete o pișcau, dar zburau în continuare într-un șir lung de monștri, iar ea era cu ei.

„Tu, cea pe care n-am putut-o salva, Asculta-ma!“

Czeslaw Milosz, Dedicatie

Kaye răgușise de la atâta țipat. Gheare ascuțite i se înfingeau în încheieturi, în timp ce aripi de lilieci, păsări și insecte se mișcau scoțând mai puțin zgomot decât rufele pe sârmă la uscat. Zburau pe străzi pe nesimțite. Ea țipă, dar păreau că se mișcau între lumea aceasta și cea de dincolo, pentru că nimeni nu se uita în sus și nimeni nu vorbea, și nimeni nu făcea altceva decât cel mult să tremure sau să tresară puțin în timp ce o hoardă de monștri făceau boltă în cer deasupra lor. Kaye mușcă și zgârie, și se agită până când furia cu pene a aripilor ei străluci peste cei care o țineau captivă. Nu slăbiseră strânsoarea nici măcar o dată. Constituiau o singură ființa întortocheată din care ea era o parte infimă și fără voie, și tot ce putea face era să țipe.

Apoi se năpustiră jos, căzând prin cer atât de repede, încât lui Kaye i se tăie respirația. Dealul Cimitir se deschise să-i întâm pine sosirea. Aerul îi împinse țipetele cu forța înapoi pe gât, iar ea le înghiți.

Kaye se sprijini pe mâini și pe genunchi când căzu, dar își scrânti și glezna. Pentru o clipă îi fu imposibil să respire. Monștrii cădeau cu ușurință în jurul ei, chicotind și sărind pe pământ. Fie care tăietură și vânătaie para că se trezește la viață, pulsând cu patimă. Oasele îi păreau sărite din încheieturi.

Zeci de creaturi o priveau cu ochi negri și strălucitori ca ai ei. Ceva o apucă de păr și îi trase capul în spate. Privirea ei întâlni niște ochi aurii, ca de bufnița.

— Șoricel gustos!

Când vorbea, buzele groase și întunecate ale arătării se mișcau. Vocea ei amintea de frunzele uscate sfărâmate.

Kaye închise gura. Se mai înghesuiau și alții înăuntru, apăsând cu fețele lor mult prea aproape. Zelul lor înfometat îi provoca amețeli. Dădu din mâini ca să-i țină la distanță. Mici creaturi înaripate zburătăceau prin jurul ei și-și arătau dinții.

— Ne distrăm pe cinste, spuse femeia cu ochi de bufnița, tră gând-o de păr atât de tare, încât Kaye resimți durerea în tot corpul.

Creatura îi dădu drumul și Kaye căzu pe genunchii ei deja juliți. — Las-o în pace! spuse Nephamael, ridicând-o în picioare. Era ca și cum ceva ar fi tăiat dealul la bază și l-ar fi ridicat pe niște piloni groși. Ciuperci palide ca niște cadavre, fiecare de dimensiunea pumnilor ei, stăteau smocuri pe pământ. Dedesubtul tavanului de pământ, un popor fantastic petrecea ca într-un cort.

Degetele lui Nephamael îi apăsau umerii ca și cum ar fi fost hotărât să-i lase vânătați. Spinii din vârful fiecărui deget înmănușat îi zgâriau pielea cu fiecare pas împiedicat pe care-1 făcea.

O conduse către podiumul înalt de pământ, iar ea fu nevoita să tragă adânc aer în piept de mai multe ori pentru a nu cădea pradă groazei care amenința să o copleșească. Regina era așezată pe tronul ei; niște băieți gemeni cu picioare de țap stăteau în genunchi de o parte și de alta, unul din ei cântând nepăsător la un flaut. Roibea stătea în stânga ei și era îmbrăcat cu niște haine de un argintiuînchis care păreau din cârpă și din metal în același timp.

Perle de apă zimțate îi înconjurau gulerul și manșetele, amintindu-i de niște dinți. Arăta măreț, strălucind ca luna însăși.

Era și la fel de departe ca luna, aspru și lipsit de expresie.

În partea dreaptă a reginei mai erau doi cavaleri, unul îmbrăcat în haine de un roșu atât de întunecat încât părea maro, iar al doilea în albastru fumuriu. Ceva mai departe pe podium, ascunsă în mare parte de tron, se afla o creatură cu chip de vulpe care purta o bonetă de o formă ciudată. În gheare ținea o perie și o foaie lungă și curbată de scoarță de mesteacăn, care îi folosea drept pergament.

Kaye fu obligată să îngenuncheze. Îl simți pe Nephamael îngenunchind în spatele ei.

Regina Curții Malefice privi în jos la ea și schița un zâmbet. Părul ei roșu ca sângele era împletit în cosițe groase și pline de bijuterii, iar griul întunecat al rochiei îi făcea pielea să pară și mai palidă și mai cremoasă. Era inuman de frumoasă, dar în zâmbetul ei nu era pic de bunătate. Pe Kaye o tulburau ochii aceia albaștri și nemiloși, în care căuta un semn de bunăvoință.

Aerul era gros de un miros dulce de polen care o făcea pe Kaye să se simtă amețită și lipsită de concentrare. Era greu să tragă în piept o gură sănătoasă de aer. Lui Kaye i se părea că ochii reginei erau prea limpezi, prea albaștri. Păreau falși. Apoi o lovi amețeala.

— Kaye Fierch, Curtea Malefică dorește să-ți acorde o mare onoare. Cuvintele reginei îi căzură în minte, fiecare dintre ele răsunând separat, fără să aibă vreun sens puse unul lângă altul. Te vei supune acesteia?

Kaye știa că i se pusese o întrebare și că era foarte important să răspundă. Încercă să-și adune gândurile împrăștiate. Ochii albaștri îi fixau pe ai ei. Ar fi vrut să închidă ochii. Ar fi vrut să oprească fiorul care se extindea înăuntrul ei, întinzându-i-se din piept și umplându-o cu un dor tremurător. Nu reuși decât să clipească încet.

— Poate că și tăcerea ei este un răspuns.

Vocea lui Roiben părea să vină de undeva de foarte departe. Apoi Kaye auzi râsete înfundate.

— Vino mai aproape, micuța muritoare. Regina se apleca în față, întinzând o mână albă ca un crin și, înainte ca Kaye să se mai gândească, se trezi târându-se înainte să o atingă. Regina își trecu degetele prin părul lui Kaye, ciufulindu-1 și apoi aranjându-1 la loc.

— Vrei să ne faci pe plac, nu-i așa, micuțo?

— Da.

Chiar voia. Nu își mai dorise niciodată ceva atât de mult.

Nicnevin zâmbi la auzul acestor vorbe, un zâmbet care îi schimonosi chipul. — De fapt, singura ta dorință este să ne faci nouă pe plac, nu-i așa?

— Da.

Kaye tremură de încântare când mâna reginei îi atinse obrazul.

— Ne vei mulțumi foarte mult, copila, dacă ești ascultătoare și vesela și nu pui la îndoiala lucrurile pe care le vei găsi ciudate.

Înțelegi?

— Da.

— Cerem să ne onorezi cu participarea ta la Jertfa. Accepti povara onoarei acesteia? Ceva din formularea acestei întrebări părea ciudat, dar Kaye știa ce răspuns să dea.

— Da.

Zâmbetul reginei era orbitor. Văzu cu coada ochiului privirea urâtă a lui Roiben și se întrebă care să fi fost motivul. Nu era el oare mulțumit ca Majestatea Sa era mulțumită?

— Cavalerul meu te va pregăti și te va înveșmânta. Nu trebuie să te străduiești prea tare să-i fii pe plac. Te chinuiești degeaba.

Regina dădu din cap aproape imperceptibil.

Roiben fu imediat lângă Kaye, trăgând-o în picioare. Mirosea a trifoi ars.

Rath Roiben Rye stătea în stânga Majestății Sale, la locul lui de onoare, cu pumnii încleștați atât de strâns, încât simțea inciziile în formă de semilună pe care unghiile i le făceau în palme. Fata răspundea fatal, cu vocea ei delicată ca cenușa. Nu făcuse nici o mișcare să-i spună numele, iar acum era mult prea târziu pentru asta.

Făcu un efort de voință ca să-și relaxeze mâinile. Nu voia ca regina lui să își dea seama ce riscuri își asumase. Faptul că o lăsase pe fata aceea să-i afle numele - să aibă putere absolută asupra lui - fusese o dovadă de nebunie. La început își spuse că se testa pe sine, dar motivele păreau mult mai complexe de atât. Devenea din ce în ce mai confuz pentru el - un șir de fapte fără nici o legătură, fără nici o continuare pe care s-o poată înțelege.

Scruta cu privirea mulțimea. Cunoștea Curtea Malefică, cunoștea scopurile nobililor, conflictele dintre ei, dorințele și obiceiurile lor. Îi cunoștea așa cum numai o persoană din exterior putea, iar Majestatea Sa prețuia acest lucru. Dar pe lângă faptul că îl prețuia, regina se și amuza pe socoteala lui, distrîndu-se să-l vadă cum suferă.

Totul era pus în balanță. Totul era ritual. Totul era durere.

Zânele solitare se adunaseră precaute la marginile așezării. Roiben știa că majoritatea nu aveau nici o intenție să fie legate de Curtea Malefică și pentru o clipă se întreba dacă s-ar putea cumva să refuze sacrificiul. Dar vedea de unde stătea că bea vinul tradițional extras din urzică. Veniseră să accepte servitutul. Într-adevăr, servitutul le putea oferi protecția pe care independența nu putea să o facă.

Un sunet delicat îi întoarse din nou ochii spre Kaye. Observa vânătăile și semnele vagi care arătau ca niște zgârieturi. Fata se uita la regină cu o adorare care îl îngreșoșa. Oare tot așa se uitase și el la regina benefică atunci când îi jurase credință? Își aminti că atunci

când Majestatea Sa Luminoasă se uita la unul dintre cavalerii ei, soarele părea să strălucească numai pentru acel cavaler. Lui îi fusese atât de ușor să rostească jurământul și toate promisiunile acelea învăluite în expresii formale. Și încă se mai supunea poruncilor sale, nu? În timp ce o fixa pe Kaye cu privirea, văzând-o cum îl aștepta fericita să o ducă în peșterile Palatului Malefic, unde lumina soarelui nu ajungea și să o facă frumoasă pentru propria moarte, Roiben se întreba dacă durerea lui valora ceva.

— Vino, spuse el.

Roiben păși din cort înspre coridoarele luminate de minerale cristalizate, din tavanele cărora atârnavă rădăcini. Lumina era difuză, iar din lumânări se scurgea ceara pe ziduri. Auzi zgomotul surd și sacadat făcut de ghetetele ei grele în timp ce-1 urma și vru să se uite în urmă, să-i dea alinarea unui zâmbet cel puțin, dar un zâmbet însemna o minciună și la ce avea să-i fie de folos?

Trecură pe lângă livezi de copaci albi ca oasele și încărcăți cu fructe mov. Trecură prin peșteri din cuarț și opal. Trecură pe lângă șiruri de uși, fiecare dintre ele având un alt chip sculptat pe ele. Deasupra tuturor, tavanul strălucea cu o lumină rece.

— Poți să mă întrebi ce vrei. Condamnările reginei nu sunt și ale mele.

Roiben speră că indiferent cu ce vrajă o învăluisse regina pe Kaye, aceasta putea să îi reziste.

— Îmi pare rău, să știi, spuse ea suav.

Ochii îi erau hipnotizați, cu pleoapele pe jumătate închise. Își plimba una din mâini de-a lungul peretelui strălucitor de mine rale, mângâindu-1 ca și cum ar fi fost burta vreunui animal.

— Îți pare rău? repeta el prosteste.

— La restaurant, spuse ea legănându-se ușor, dar fără să-și ia mâna de pe perete, nu mi-am dat seama ce ți-am cerut.

El tresări la auzul acestor vorbe. Puterea ei asupra lui era mai mare decât orice alt jurământ - era în adevăratul sens al cuvântului la mâna ei - iar ea își cerea iertare pentru istețimea ei. Dar poate și asta făcea parte din vrajă, să-i țină mintea departe de gândul de a supraviețui.

Mâna îi încremeni pe perete și își plecă ochii în podea.

Roiben trase adânc aer în piept.

— A fost bine gândită. Poate vei găsi încă o cale s-o folosești.

Nu era prea înțelept din partea lui să-i dea idei. Nici măcar nu știa de ce o rugase să-i tragă săgeata din piept, de vreme ce acum părea că se străduiește din răputeri să ajungă în aceeași situație.

Ea începu să râdă din senin, iar râsul ei părea a fi cel al unui spiriduș din neamul lui. — Chiar ai de gând să-mi aduci o rochie?

El dădu din cap.

— Este o cusătoreasă care poate să țeară păianjeni înapoi din mătase. Ea va avea grijă să ai o rochie... Se opri în mijlocul frazei, neștiind exact cum s-o termine. Asta nu era rochie de bal, ci giulgiu. O rochie frumoasă, termină el sec, și iată că o spusese.

Kaye râse din nou de încântare, răsucindu-se delicat pe un picior, improvizând un dans clătinat în timp ce-1 urmă prin coridorul lucitor, repetând cuvintele lui.

— Păianjeni înapoi din mătase...

Camerele lui Skillywidden erau așezate departe în adâncimile cavernoase ale palatului, acolo unde Roiben avea rar motive să ajungă. În camera prost luminată se aflau aruncate pe podea role de satin strălucind în culori calde de vară și auriu, mătăsuri care puteau trece cu ușurință prin urechea unui ac, brocarturi grele pline de animale mișcătoare ciudate. O masă lungă de lemn era acoperită de boluri de argint de mărimi diferite în care se aflau ace, papiote de ață și dantele - piei de șori cei, picături de rouă strălucitoare, frunze nemuritoare și multe alte lucruri mai puțin plăcute.

Roiben știa că cele mai fantastice lucruri din încăpere erau cele care păreau cele mai obișnuite. Războiul de țesut, care putea să țeară zânele în tapițerie, legându-le acolo până când termenul era împlinit, nu părea să fie nimic mai mult decât un război de țesut vechi și uzat. Fusul arăta ca un fus de tors obișnuit, din lemn neted și dur, dar el știa că firul lung și negru era împletit din par de om.

Cusătoreasa însăși era o creatură micuță cu membre fusiforme, lungi și bizare. Era îmbrăcată cu o pânză de un negru strălucitor care îi ascundea jumătate de chip și brațele lungi, în așa fel încât aproape se târa pe jos. Roiben făcu o plecăciune superficială în timp ce ochii aceia de un negru strălucitor îl priviră.

Muncitoarea își șuieră salutul și se apropie de ei ca să ridice brațele subțiri ale lui Kaye, strângându-le între degetul mare și arătător ca să le măsoare. Când ochii căprui ai lui Kaye îi întâlniră pe ai lui, Roiben putu observa scânteia de teamă din ei, chiar dacă trupul îi rămânea nemișcat.

— Excelent, spuse Skillywidden cu un glas răgușit. Ce-ți dau pe ea? Aș putea să-ți fac o tunică cu miros de flori de măr. Asta ți-ar aminti de casă, nu?

Kaye tremură.

— Am venit pentru rochie, nu pentru târg, spuse Roiben încercând și el să-și controleze un tremurat. Regina ar dori s-o vadă mai bine îmbrăcată pentru că ea este - și din nou îi fu greu să găsească vorbele potrivite să nu sperie fata - invitata de onoare.

Skillywidden chicoti și începu să caute prin baloturile ei de material. Amețeala vrăjită a lui Kaye părea să o împiedice să-și amintească faptul că această cusătoreasă o speria și că atingea o bucată de material care își schimba culoarea la fiecare atingere.

— Întinde brațele, cloncâni cusătoreasa, așa ca niște aripi de pasăre. Așa.

Kaye ținu brațele în sus în timp ce vrăjitoarea o acoperea cu material și șoptea lucruri fără sens. Băbuța apucă brusc bărbia lui Kaye și i-o smuci în jos, după care se duse la castroanele ei și începu să sape prin ele. Roiben nu avea altceva de făcut decât să aștepte.

Florile de măr nu-i mai aminteau lui Roiben de casă, deși Curtea Benefică era puternic parfumată de ei. Nu, mirosul de flori de măr îi amintea de o femeie a pădurii, al cărei chip maro era senin ca pământul, în ciuda faptului că era departe de copacul ei. Fusesse profetesă, dar refuzase să facă profeții pentru regina malefică. Lui i se ordonase s-o convingă.

Totuși, ce-și amintea el cel mai mult acum erau ultimele ei cuvinte, rostite în timp ce degetele îi zgâriau obrazul, iar seva groasă curgea din multele tăieturi din trupul ei.

„Tu ești cel care moare“, spusesse ea.

— Cavalerie? spuse Skillywidden, ridicând un ghem de mătase subțire și albă. E bună asta?

— Trimite rochia în apartamentul meu, spuse Roiben smulgându-se din gândurile lui. Regina dorește ca fata să fie adusă în brăcată la ea în peșteră în seara aceasta.

Skillywidden se uită în sus de la colecția pe care o asamblează, clipi ca o bufniță, după care mormăie ceva. Roiben se mulțumește cu acest răspuns; nu avea de ce să o grăbească mai mult pe cusătoreasă. Lui Kaye cu siguranță îi prindea bine orice întârziere.

— Vino, spuse Roiben, iar Kaye îl urmă supusă.

Pârea îmbătată de farmece.

Parcurgând din nou drumul prin Palatul Termitelor, Roiben se opri în sfârșit în fața unei uși de lemn cu un unicorn grosolan sculptat pe ea. O deschise cu o cheie de argint și o lăsă pe Kaye să intre prima. O privi cum se oprește să se uite la cărțile ce acopeau reau măsura joasă, trecându-și degetele peste volumele cartonate subțiri scrise de Yeats și de Milton, stăruind asupra unui volum legat în piele și cu cataramă de argint. Era o carte cu cântece vechi, dar nu avea titlul scris pe coperta prăfuită, iar ea nu o deschise să se uite pe pagini. Pe perete se afla aceeași tapiserie veche pe care o făcuse bucăți cândva într-o noapte. Se întrebă dacă nu cumva ca marea lui avea să i se pară o celulă. Nu avea cum să fie ceea ce se aștepta ea, după toate lucrurile minunate pe care le văzuse peste tot. Kaye privi tapiseria, analizând ce mai rămăsese din ea.

— E frumoasă. Cine e?

— Regina mea, spuse el.

Voia să se corecteze, dar pur și simplu nu putu.

— Nu cea a Curții Malefice? Cealaltă?

Kaye se așeză pe cuvertura cenușie de pe patul lui, înclină capul și privi portretul. El nu trebuia să se uite ca să vadă pictura ce îi înfățișa părul negru căzând ca o mantie pe rochia de smarald, o rochie frumoasă, dar simplă. Un muritor o țesuse, un barbat care, trăgând cu ochiul la regina benefică, își petrecuse cât îi mai rămăsese din viața țesându-i imaginea. Murise de foame, sânge rând, pătând cu degetele roșii tapiseria. Multă vreme Roiben îl invidiase pentru devotamentul lui desăvârșit.

— Cealaltă, fu el de acord.

— Am citit-o pe asta - arată Kaye spre Paradisul Pierdut - mă rog, o parte din ea.

— Și-s măcinate gândurile-i turburi. / De-ngrețoșare și de bănu iala / Și se învâltorează-n el tot

Iadul / în veci purtat în sine și în juru-i. / Și neputând scăpa din el cu-n pas / Așa cum nu putea fugi de sine / Chiar locul dacă și-l schimba întruna, cită el.

— Era într-una dintre antologiile acelea imense, dar nu am vorbit propriu zis despre ea la oră. Am păstrat cartea după ce m-am lăsat de școală - tu știi ce e liceul?

Vocea îi părea moleșită, dar conversația decurgea relativ normal. Chiar dacă vraja stăruia asupra ei, nu părea să o mai copleșească. Roiben își permise să vadă semnul acela ca pe unul pozitiv.

— Știm despre lumea voastră, cel puțin superficial. Zânele soli tare știu mai multe. Ele sunt cele care stau grămadă pe sub ferestre și se uită la televizor printre jaluzele. Am văzut un baton de ruj schimbat între nimfe pe o sumă scandaloașă.

— Păcat că nu m-au lăsat să-mi aduc geanta. Le mituiam ca să scap de aici.

Kaye chicoti, întinzându-se de tot pe pat.

Se trase până la tăblia patului, cu blugii negri roși la glezne acolo unde se întâlneau cu ghetetele scofâlcite. Era doar o fată. O fată care nu ar trebui să fie așa de curajoasă. În jurul încheie turilor, o brâțară de cauciuc îi intra în carne, iar modelele șterse de cerneala albastră încă se mai vedeau. Nu avea inele pe degete. Unghiile erau roase din came. Lucruri pe care el ar fi trebuit să le observe.

Arăta obosita. Roiben știa atât de puțin despre cum era viața ei înainte ca el să i-o dea peste cap. Își aminti încmntându-se de cămașa ruptă pe care ea o rupsese și mai tare ca să-i lege rana.

— Cel puțin credem că știm ceva despre lumea voastră. Totuși, nu știu nici pe departe cât ar trebui să știu despre tine.

— Nici eu nu știu mare lucru despre lume, spuse Kaye. Știu ceva doar despre orașul acela împuțit în care am crescut și despre orașul acela și mai împuțit în care ne-am mutat după aceea. Nici inacar nu am fost în altă țară. Mama își dorește sa fie o cântăreață faimoasă, dar de cele mai multe ori ajunge să se îmbete și să urle cât de proaste sunt celelalte soliste. Doamne, ce deprimant sună!

Roiben se gândi la ce s-ar întâmpla dacă sacrificiul nu ar avea loc, dacă ar reuși Kaye să evadeze cumva. Zânele solitare ar fi libere

timp de șapte ani. Își imaginează haosul pe care l-ar instaura lucrul acesta.

Aproape că-1 mulțumea.

— Nu cred că am fost chiar vesel nici eu, dragă Kaye.

Ea oftă, zâmbi, după care își lăsă capul să cadă pe spate, părul blond ciufulit împrăștiindu-se ca o aură peste pernele lui. Roiben se gândi absent că i-ar plăcea să-i împletească părul așa cum îl împletise odată pe al surorii lui.

— Am fost o vreme la liceu, continuă ea absentă, și apoi m-am dezobișnuit. Oamenii cred de obicei că sunt cam ciudată, ceea ce e amuzant deocamdată. Poate amuzanta nu e cuvântul potrivit.

El stătea la capătul patului și asculta pur și simplu. Credeam că să fii ciudat e un lucru bun. Nu în sensul defensiv totuși. Credeam că e ceva ce trebuia cultivat. Mi-am pierdut mult vremea prin baruri, instalând echipamentele, dezinstalându-le, încărcând camionetele, adunând-o pe mama de prin toaile - lucruri pe care alți copii nu le-au făcut. Și uneori se întâmplau chestii pur și simplu, chestii magice pe care nu le puteam controla. Dar totuși, toate astea, și mai ales tu... este atât de greu de acceptat că tu ești cât se poate de real.

Ultima frază o rostise cu o stimă pe care el nu o merita.

Și totuși, părea atât de normală. În conversație. Ba chiar părea normală, așezată prea confortabil pe patul unui străin.

— Încă mai vrei să îmi faci pe plac?

Zâmbetul ei fu surprins, puțin nedumerit.

— Bineînțeles că da.

— Ar fi mai bine dacă nu ai face-o, spuse el ezitând, încercând să caute o cale să o scoată din vraja aceea. Nu putea să facă nimic pentru ea dacă era în starea aceasta atunci când ceremonia propriu zisă avea să înceapă.

Ar fi mai bine dacă te-ai purta conform propriilor dorințe.

Ea se ridica și se uită atentă la el.

— Chiar crezi asta? Tu nu vrei să te întorci acasă?

— La Curtea Benefică? își permise să o spună cu glas tare. Preț de câteva secunde se gândi la ce îl întrebase, după care scutura din cap. Cândva, nu-mi doream nimic mai mult. Acum cred că nu aș mai fi bine-venit printre ei și nici nu cred că ne-am mai înțeles.

— Nu ești așa cum zic toți că ești, spuse Kaye, uitându-se la el cu atâta intensitate că el nu-i putu susținu privirea. Știu că nu ești.

— Nu știi nimic despre mine, spuse el.

Voia să o pedepsească pentru încrederea pe care o citea pe fața ei, să i-o anihileze acum, ca să nu fie nevoit mai târziu să-i înfrunte privirea care îl acuza de trădare.

Voia să-i spună că o găsea imposibil de fermecătoare, cel puțin așa, pe jumătate vrăjita, cu corpul plin de vânătăi și zgârieturi, Iară sa aibă habar că nu va mai prinde zorii zilei. Se întreba ce ar spune ea dacă ar ști lucrul acesta.

În schimb, încercă să schițeze un zâmbet.

— Permite-mi să-ți mai explic o dată. La Curtea Malefică există mulți cărora nu le pasă să verse sânge și să ucidă pentru a se distra. Dar asta înseamnă mai mult decât un măcel. Nicnevin domnește peste secrete antice, îngropate în măruntaiele anima lelor și ale mlaștinii. Amurgul ascunde tot atâtea adevăruri ca și zorii, poate chiar mai multe, de vreme ce sunt percepute cu mai puțină ușurință. Nu, nu cred că aș fi bine-venit înapoi, acum că văd toate acestea.

— Dar ei..., începu Kaye și ridică o mână pentru a-și susține obiecția.

— Grupuri mici de vietăți, dintre care zânele fac parte cu siguranța, au nevoie de dușmani pentru a-și justifica existența.

Gândește-te la îngerii lui Milton. Nu a fost oare Dumnezeu lui înțelept când le-a dat un diavol cu care să se lupte?

Kaye tâcu pentru o clipă.

— Bine, deci tu spui tu că cei benefici trebuie să-i urască pe cei malefici. Dar asta înseamnă că tu crezi că ei nu sunt răi deloc?

— Nu-mi vine în cap nici o insultă atât de puternică încât să se potrivească reginei malefice, dar pot să spun că am văzut și bunătate în unele părți din Curte. Mai multă bunătate și înțelepciune decât m-aș fi putut aștepta vreodată.

— Și atunci ce adversar are Curtea Malefică?

— Și din nou, comparațiile cu diavolii tăi sunt uimitoare. Se luptă cu propria plictiseală. Este o luptă care necesită de cele mai multe ori diversiuni foarte nemiloase.

Kaye tremură.

— Și tu?

Roiben ridică din umeri. Aproape că uitase cum era să stai pur și simplu să vorbești cu cineva.

— Eu sunt altceva, nici nu aparțin de vreo curte, dar nici solitar nu sunt. Există prea mulți stăpâni ai sufletului meu.

Kaye se ridică în genunchi și se întinse ca să-l ia de mână.

— Doar așa, ca să știi, eu am încredere în tine.

— Nu ar trebui, spuse el automat.

Cu toate astea, se trezi că nu mai voia să o pedepsească pentru încrederea ei oarbă. În schimb, dorea să fie demn de ea. Voia să fie cavalerul care fusese cândva. Doar pentru o clipă.

O privi cum ia o gură de aer, pregătindu-se poate pentru următorul subiect al conversației. El își dădu seama că nu mai putea suporta.

Roiben se aplecă în față înainte să se răzgândească și puse un sărut pe buzele ei uscate. Gura ei se deschise cu un val de respirație caldă, iar brațele ei îi mângâiară umerii oprindu-se ușor, aproape ezitant, pe gâtul lui.

Limba lui îi atinse buzele, căutând să scape de fior. Se simțea insuportabil de bine.

„Și se învâltorează-n el tot Iadul/În veci purtat în sine și în juru-i./Și neputând scăpa din el cu-n pas/Așa cum nu putea fugi de sine.“
Fermecată. Săruta o fată fermecată. Se trase în spate. Kaye părea puțin amețită și își trecu limba peste buza inferioară, dar nu rosti nici un cuvânt.

Roiben se întrebă ce va crede ea despre toate astea când mintea nu îi va mai fi încătușată de vrajă. Dar apoi își aduse aminte că pentru ea nu mai exista ziua de mâine. Există numai prezentul și, dacă el voia să o sărute, ei bine, nu mai era timp pentru consecințe.

Kaye se dădu ușor în spate, strângându-și genunchii la piept.

— Oare asta ar scoate-o din sărite?

Și, din nou, nu fu nevoie să o întrebe la cine se referea.

— Nu, spuse el frecându-și fața cu o mână și râzând scurt.

— Din contră. Fără îndoială că ar amuza-o.

— Dar pe cealaltă... cealaltă regină?

Roiben închise ochii din reflex ca și cum i s-ar fi aruncat ceva în față. Se întrebă cum de era îndrăgostit de o fată care putea să-l descoase cu un comentariu ciudat, să-l dezechilibreze cu o întrebare inutilă și serioasă.

— Poți să mă săruți dacă vrei, spuse ea încet, direct, înainte ca el să găsească un răspuns. Se părea că vraja se evaporase pentru că ochii

ei erau acum limpezi și luminoși. Ar trebui pur și simplu să încetez să-ți mai pun întrebări idioate, adăugă Kaye.

El se aplecă în față, dar apoi se auzi brusc o bătaie în ușă, discretă, dar insistentă. Pentru o clipă nu se mișcă. Voia să-i spună ceva despre ochii ei, să-i pună poate o întrebare mai bună despre farmecele ei sau cel puțin una care să implice un răspuns mai bun. Să-i spună că putea să-l întrebe tot ce voia. Și voia s-o sărute, voia cu atâta ardoare, că abia reuși să se ridice în picioare, să meargă la ușă și s-o deschidă.

Skillywidden găsisse pe undeva un soldat care să-i facă livrarea în locul ei. Acesta stătea în prag, puțind a sânge coagulat și a hoit. Zâmbetul îi dezvăluia niște dinți ascuțiți când se uită la fata întinsă în pat.

Roiben smulse haina albă din mâinile lui.

— Sper ca e curată.

— Majestatea Sa vrea să știe dacă ai terminat cu ea.

Rânjetul libidinos de pe chipul soldatului făcea să fie evident cum interpretase cuvintele acelea.

Roiben se umplu de o furie care-l înecă atât de neașteptat, încât se temea că tremură tot din cauza ei. Trase aer în piept de două ori. Spera ca mesagerul să nu observe. Soldații nu țineau așa mult la detalii.

— Poți să-i spui că nu am terminat încă, spuse el schițând un zâmbet și o plecăciune, în timp ce închise ușa, dar o să termin în scurt timp.

Când se întoarse spre ea, fața lui Kaye era inexpresivă.

Roiben înghiți emoția pe care o simțea fără să se deranjeze s-o identifice.

— Pune-o pe tine, spuse el aspru, fârâ să încerce să-și con troleze mânia din voce, lăsând-o să creadă că era direcționată către ea.

Arunca rochia către Kaye, pe care o privi cum tresare când mătasea lunecoasă căzu pe marginea patului și cum se apleacă tăcută să o ridice.

La urma urmei, fata nu avea încredere în el. Foarte bine.

— A venit timpul, spuse el.

Eu spun că abia atunci începe să existe Pe lume.“ Emily Dickinson, VI.

Un Cuvânt

Comy se scufunda mai adânc în apa caldă și plină de nămol, când Nephamael intră cu viteză în camera. Femeia zână care îl iunsese și-i masase pielea cu ulei termină și plecă fără ca el să-i ceară acest lucru.

— Te-au făcut chiar drăguț, spuse Nephamael, ochii lui galbeni reflectându-se în lumina pâlpâitoare a lumânării.

Comy se mișcă ușor jenat. Uleiul îi făcuse pielea ciudată la atingere, chiar și sub apă. Îl mânca gâtul acolo unde șuvițe din părul tuns se lipiseră de la ulei.

— Să mă faci pe mine să arăt bine e ca și cum ai încerca să transformi plumbul în aur, murmură el, sperând că păruse spiritual.

— Ți-e foame? întreba Nephamael cu vocea lui puternică.

Comy vru să întrebe de Kaye, dar îi fu atât de greu atunci când cavalerul începu să meargă spre el cu pași înceți și calculați.

Comy dădu din cap. Nu avea încredere în vocea lui. Încă nu-i venea să creadă că Nephamael îl adusese aici, scoțându-1 din viața lui ridicolă și mizerabila.

— În țara aceasta exista fructe care au gust mai bun decât toată carnea din lumea ta. Buzele lui largi se răsuciră într-un rânjet.

— Am voie?

— Sigur, sigur. Nephamael arată spre o grămadă de haine, îmbracâte și am să-ți arat.

Comy fu și recunoscător și dezamăgit când Nephamael îl lăsă să se îmbrace singur. Trăgând repede pe el tunica albastră de catifea și pantalonii strâmți, Comy ignora că pielea îi era udă learcă.

Nephamael aștepta pe hol. Își trecu degetele prin părul lui Comy, netezindu-1.

— Sunt sigur ca un compliment ar fi nepotrivit.

Cu mâinile acelea pe el, Comy nu putu să dea un răspuns.

— Vino, spuse Nephamael, iar Comy îl urma.

Ceara lumânărilor se scurgea pe pereți deasupra lor, imitând stalactitele. De departe se auzeau râsete și muzica. Merseră prin uși deschise din iederă argintie până când ajunseră într-o gradina unde

mere argintii îngreunau crengile copacilor până aproape de pământ. O alee îngusta din pietre albe șerpuia printre copaci și îna poi prin grădină. Deasupra livezii, tavanul curbat strălucea ca și cum ar fi fost zi, iar ei nu s-ar mai fi aflat sub deal. Comy simțea miros de pământ proaspăt săpat, de iarbă cosita și fructe putrede.

— Haide, spuse Nephamael arătând spre copaci. Mănâncă ce vrei.

Comy nu mai știa sigur dacă îi era foame. Dar, vrând să fie politicoș și să evite să-1 supere pe cavaler, merse și culese un măr dintr-un copac. Fructul i se rostogoli cu ușurința în mâna. Coaja argintie era caldă la atingere, ca și cum ar fi curs sânge pe sub ea.

Comy se uită la Nephamael, care părea să observe cu atenție o pasăre albă cocoțata pe unul dintre copaci. Comy luă cu grija o gura de mar.

Avea gust de plenitudine, de dor și de dorințe deșarte, așa că o singura înghițitură îl lăsă golit. Nephamael zâmbi superior în timp ce-1 privea pe Comy lingând fructul zdrobit, devorându-i pulpa, căzând în genunchi și sugând sâmburele palid.

Câteva dintre Gazde se adunară să-1 privească înfulecând, fețe frumoase cu trăsături pline și ochi ca lacrima se întoarseră spre el ca niște flori. Râdeau de fapt. Tot ce putea Comy să facă era să mănânce. Abia dacă-1 observă pe Nephamael râzând în hohote. O femeie cu antene subțiri și curbate îi aruncă o prună lovita. Căzu pe jos, iar Comy se aruncă să-i devoreze pulpa cu pământ cu tot. Linse pământul după ce fructul se termina, tânjind după vreo picătură murdară.

Furnici negre se târau pe fructele lipicioase căzute pe jos, iar el le mânca și pe acelea, căutând orbit fiecare fărâma.

După o vreme, Nephamael se apropie și duse un biscuite la huzele lui Comy. El îl lua fără să stea pe gânduri. Avea gust de rumeguș, dar totuși îl înghiți.

Îi simți solid în stomac, iar foamea copleșitoare se potoli. Rămase trântit sub un copac, treaz și conștient. Se uită la mâinile lui murdare, la hainele pătate, la Poporul râzând în hohote și se îneacă încercând să se abțină să nu plângă, ca un copil total neajutorat.

— Gata, gata, spuse Nephamael mângâindu-1 pe umăr pe Comy.

Acesta se ridică în picioare cu pumnii încleștați.

— Bietul de tine, Comy. Arăți atât de fragil, încât mă tem că o să-ți cedeze inima.

Tonul cavalerului sugera amuzament.

Comy simți că reacționează la vocea aceea bogată și suavă, simți rușinea și jena potolindu-se, până când nu le mai dădu importanță.

— Vino aici, animăluțul meu. Uite în ce hal arăți.

Nephamael își ridică mâna, făcându-i semn să vină la el.

Fu suficientă o privire în ochii aceia galbeni și Comy se topi pe loc. El păși în cercul făcut de brațele lui Nephamael, ghemuindu-se la atingerea spinilor.

În seara aceea, cheflii erau mai liniștiți. Nu mai erau lăutari care să se dueleze și nici dansuri violente. Nu mai erau grămezi de fructe sau prăjituri cu miere. În schimb, erau șoapte și râsete domolite. Singura lumină provenea din găurile din cortul de pământ și de la spiridușii mici care zburau peste adunare.

Lui Kaye îi era greu să gândească. Înainta cu picioarele înghețate pe pământul bătătorit. Amețeala provocată de vrajă se ridicase ușor, dar cu cât se simțea mai puțin fermecată, cu atât mai îngrozită era.

Urma să moară. Nu mai conta dacă picioarele îi erau reci.

Cu spatele la ea, Roiben o conducea prin mulțime.

Nu avea să moară, își aminti. Era un joc. Numai un joc.

Un deget i se ridică inconștient către gura ciudat de moale și umflata. Își amintea prea bine apăsarea buzelor lui, moliciunea lor, iar apoi își aminti expresia feței lui când se retrăsese - groază, poate, sau dezgust. Kaye scutura din cap să și-l limpezească, dar nimic nu voia să fie limpede.

Unii dintre cei pe lângă care trecea o priveau cu ochi strălucind de lăcomie, iar ea se întrebă cum aveau zânele solitare să-și împartă rămășițele ei.

Kaye luă o gură mare de aer rece de toamnă și apoi încă una. Situația era departe de a fi amuzantă.

Mâna lui Roiben îi strânse brațul, conducând-o printre creaturi, unele frumoase, altele grotești. Pământul era ud sub picioarele ei goale, iar ea se concentra asupra acestui lucru, încercând să se liniștească.

Regina stătea în centrul a ceva ce părea să fie un ring de dans mare și argintiu. Era compus din mai multe părți - fiecare gravată cu

imagini cu elfi și oameni legați - lipite împreună ca un puzzle, în centru, Kaye vedea cu ușurință niște cătușe decorate atașate unor lanțuri scurte și masive. Spre deosebire de bază, cătușele și lanțurile erau negreșit din fier. Îi simțea mirosul.

Straturile rochiei negre și diafane a lui Nicnevin fluturau în bătaia vântului. Cel mai lung strat, trena, era susținut în trei locuri de slujitori spiriduși. Gulerul îi era țeapăn, ridicându-se la ceafa ca o aripă de un negru translucid. Kaye își lăsă privirea să poposească pe buclele din cosițe roșcate adunate pe capul reginei. Voia să evite ochii aceia de un albastru fatal.

Roiben se lăsă într-un genunchi, iar ea nu trebui împinsă de la spate să facă același lucru. — Ridicați-vă, spuse regina.

Kaye și Roiben se ridicară.

Regina îi făcu lui Roiben un semn nerăbdător cu mâna să plece. El ezită pentru o clipă, după care se apropie de regină, lăsându-se din nou într-un genunchi.

— Aș da orice pentru eliberarea ei, spuse Roiben atât de încet, încât Kaye fu sigură că numai cei care erau foarte aproape auziseră.

Ținea capul plecat, iar Kaye nu-și dădea seama dacă el se uita la podeaua de pământ ori la piciorul încălțat al reginei.

Sinceritatea din vocea lui o sperie. Nu era deloc prudent să spună așa ceva. Oare credea că trebuie să facă asta pentru a se achita de o datorie pe care își imagina că o are față de ea? Oare credea că trebuie să facă asta pentru ca o sărutase?

Nicnevin îl mângâie pe Roiben pe cap. Vocea ei era la fel de suavă ca a lui, dar ochii îi străluceau de o plăcere fatală. Privea pe lângă el, în întunecimea de dincolo de peșteră.

— Nu ești încă slujitorul meu în toate? Mai este ceva din tine ce nu e al meu deja?

El își ridică privirea și se uită în ochii albaștri ai reginei Curții Malefice, iar Kaye vru să strige un avertisment, ceva, dar clipa fu înghețată și ea nu putu face nici o mișcare.

— Aș putea să vă ofer în schimb entuziasmul meu, spuse el. Mereu v-ați plâns că-mi lipsește.

Buzele reginei se arcuiră slab într-un zâmbet imperceptibil, dar nu pârea deloc amuzată.

— Cred că o să refuz. Am descoperit că te plac așa încăpățânat.

— Trebuie să fie ceva, insista Roiben.

Nicnevin își duse arătătorul la buzele ei roșii și bătu ușor. Când vorbi, vocea îi suna suficient de tare încât să se audă în amfiteatrul natural al peșterii din deal.

— Tragedia este atât de captivanta! M-ai înduioșat să mă ofer să te atrag într-un joc. Ce părere ai? — Sunt recunoscător, Majestatea Ta, spuse Roiben cu capul încă plecat.

Regina își întoarse privirea către Kaye.

— Ei bine, copilă, se pare că până la urmă i-ai făcut pe plac cavalerului meu. Răspunde la o ghicitoare și Curtea Malefica te va dărui lui.

Se auzi un murmur în mulțime.

Kaye dădu din cap, neștiind exact ce anume însemna să fii a cuiva la curtea zânelor.

În vocea reginei se simți o urmă de amuzament, atunci când vorbi.

— Taie-mă și plâng lacrimi roșii cum este carnea mea, dar inima mi-e de piatră. Te rog spune, fată muritoare, ce sunt?

„Ești tu însăși.“ Kaye își mușcă buza ca să-și potolească râsul isteric ce amenința să o podidească. Bine - piele roșie, inima de piatră - ce se potrivea descrierii? își amintea vag o poveste veche despre niște persoane ale căror inimi se transformaseră în pietre și apoi reveniseră la normal prin lacrimi, dar nu știa de unde anume îi venise. Nu, ghicitorile aveau de obicei răspunsuri simple, la mintea cocoșului, formate dintr-un singur cuvânt. Mereu păreau evidente odată ce aflai răspunsul.

Came. Poate vreun fel de fruct? Și piatra să fie sâmburele? Oh - o cireășă. Oare trebuia să fie amuzant?

Kaye își mușcă buza. Dacă răspundea corect la ghicitoare, putea să plece de acolo, lucru pe care îl dorea cu disperare. Își aruncă ochii de o parte și de alta a reginei, căutându-i pe Spike sau pe Lutie, dar, chiar dacă se aflau în mulțime, privirea ei fugara nu-i descoperi. Să plece de acolo nu făcea parte din plan. În acel moment nu era sigură dacă îi pasa foarte mult de plan.

Își mușcă buza și mai tare când își dădu seama cât de mult se îndepărtase Roiben de ea.

Realizaseră Lutie și Spike că s-ar putea să aibă nevoie de protecție în timp ce era prizoniera Curții Malefice? dacă diversele comentarii pe

care le auzise în seara aceea sugerau ceva, atunci Roiben era reținut - în mod clar un cavaler al Gazdei putea face ce voia cu un prizonier om. Dar, știind toate astea, dacă Spike credea că Roiben era un nenorocit, de ce o convinsese să meargă înainte cu planul și o lăsase în mâinile lui?

Nu, avea să răspundă la întrebare înainte ca lucrurile să scape de sub control. Avea să răspundă la întrebare, să-i spună totul lui Roiben - mai ales cât de rău îi părea - și nu-i rămânea decât să speră că el va înțelege. Apoi îl va căuta pe Spike și va obține niște răspunsuri adevărate.

— O cireasă! spuse Kaye cât de hotărâtă putu.

Roiben expiră scoțând un șuierat ascuțit, deși rămase în ge nunchi. Kaye se întreba de cât timp își ținea el respirația.

— Majestate, nu puteți..., începu secretarul cu fața de vulpe, dar regina malefică îl opri cu un gest al mâinii.

— Ridică-te, cavalerul meu. Ai ales bine. Este a ta!

Roiben se ridică și se întoarse ușor spre Kaye, pe fața lui citindu-se o ușurare nedisimulată. Kaye întinse mâna către el. Îi va explica totul imediat ce aveau permisiunea să plece. Îl va face să înțeleagă. — Acum îți ordon să îți oferi premiul spre sacrificare pentru Jertfa, spuse regina.

Se auziră râsete din mulțime.

Kaye văzu furia și rușinea unindu-se în ceva groaznic. Văzu mâna lui Roiben încleștându-se pe mânerul săbiei sale.

Apoi cavalerul păru că-și vine în fire și făcu o plecăciune în fața reginei sale zâmbind. Întorcându-se către Kaye, își apăsă buzele pe gâtul ei, își sprijini palmele de șoldurile ei și șopti, ast fel încât numai ea să-1 audă.

— Ce-i al tău, dar alții îl folosesc mai mult decât tine?

Gura lui alunecând pe gâtul ei o făcu pe Kaye să tremure. Deschise gura să vorbească, dar el dădu din cap, ridicând mâna să-i mângâie obrazul cu degetul mare.

— Gândește-te la asta.

Îi dădu drumul și pași afectat lângă ceilalți cavaleri.

Trei siluete îmbrăcate în alb o încătușară pe Kaye, mâinile lor cu mânuși grele mânuind cu grija fierul. Mai întâi îi legară gleznele, apoi încheieturile mâinilor. Cătușele de fier îi ardeau ușor pielea.

Patru cavaleri ai Curții Malefice pășiră spre nord, sud, est și vest. Roiben păși spre sud, la picioarele ei. Ochii lui nu-i întâlniră pe ai ei. „Ce-i al tău, dar alții îl folosesc mai mult decât tine?”

Patru bărbați scunzi și îndesați duceau grătare arzând cu foc verde spre cele patru puncte din jurul cercului unde stăteau cavalerii. Bărbații micuți se așezară în genunchi și începură să miște grătarele pe spatele lor ca niște scaunele vii.

Secretarul cu față de vulpe al reginei își ridică ambele mâini, după care se făcu liniște deplină în cort. O liniște stranie. Kaye scrută mulțimea în căutarea unui chip cunoscut. I se păru pentru o clipă că-1 zărește pe Spike, dar apoi nu mai fu sigură. Erau atât de multe creaturi acolo.

Și mai multe flăcări verzi pâlpâiau la marginile cortului, pro iectând umbre bizare.

Undeva, foarte departe de cerc, o singură toabă începu să bată.

Regina malefica începu să vorbească, vocea răsunându-i în tăcerea dimprejur.

— Ne-am adunat în seara aceasta sfântă ca să ne îndeplinim datoria sfânta. În seara aceasta, noi cei care conducem trebuie să îngenunchem.

Ca și cum ar fi fost aceeași ființă, Curtea toată se așeză în genunchi. Numai zânele solitare rămaseră în picioare. Chiar și regina îngenunche, rochia răsfirându-se ca un lac în jurul ei.

— Noi, Curtea Malefică, păstrătorii secretelor pământului, conducătorii sângelui și ai oaselor, oferim un sacrificiu voluntar în schimbul supușeniei voluntare a celor care poposesc pe țărâ murile noastre.

Evident că nu-i păsa nimănui că sacrificiul lor voluntar era în lanțuri, gândi Kaye. Bătaia în surdină a tobei era înnebunitoare. Era un contrast calm cu inima ei, care se zbătea să-i spargă pieptul.

Regina malefică vorbi din nou.

— Care este sacrificiul pe care-1 oferim?

Curtea vorbi ca o singură voce.

— Sânge de muritor. Spirit de muritor. Patimă de muritor.

Kaye îl desluși în mulțime pe Comy, alb ca varul, lângă

Nephamael. Părul lui șaten-deschis fusese tăiat mult mai scurt și pieptănat spre față. Detaliul acesta, dar și lipsa ochelarilor îl făceau

să parâ tras la față și vulnerabil. Era îmbrăcat în catifea albastră din cap până-n picioare, împopoțonat de parcă urma să joace teatru iacobin după încheierea ceremoniei de sacrificare.

Nephamael o privea cu ochii lui galbeni implacabili. Spera că avea să facă ceva foarte curând.

Încerca să se elibereze de vraja care-i ascundea adevăratul chip. Însă înfățișarea ei umană era grea ca un cearșaf ud. Nici măcar nu-și simțea aripile.

— Ce vrem în schimb? răsună vocea reginei malefice, frumoasa și îngrozitoare deopotrivă. Și din nou Gazda vorbește.

— Obediența. Stăpânire. Supunere.

Kaye își mută privirea și întâlnește ochii lui Roiben. Era în ge-nunchi, rostind cuvintele ritualului, cu ochii fulgerând în timp ce încerca să comunice cu ea pe calea improbabilă a gesturilor.

„Ce-i al tău, dar alții îl folosesc mai mult decât tine?”

În mod sigur, era o alta ghicitoare. Ce-i al tău? În lumea ghicitorilor, sunt lucrurile de baza - corpul, creierul, spiritul. Era destul de sigură că le folosea mai mult decât oricine altcineva.

— Întrebam: înțelegeți învoiala pe care o oferim?

De data aceasta numai zânele solitare vorbiră, iar vocile lor nu fură atât de bine sincronizate, creând efect de ecou.

— Înțelegem.

Kaye înțelese atunci că Roiben aștepta ca ea să facă ceva. Ghicitoarea se referea la ceva ce ea știa deja.

Îi privi fața trasă și înțelese atât de bine, încât i se tăie respirația. „Ce-i al tău, dar alții îl folosesc mai mult decât tine?”

Numele tău.”

Regina malefica îi întrerupse concentrarea. Părea să vorbească în ton cu toba distantă.

— Acceptați această muritoare drept sacrificiu?

— Acceptăm.

Kaye privi panicată în jur. La ce naiba voia el ca ea să-i folosească numele? Cortul era imens și plin. El chiar crezuse că putea să o scoată cumva de acolo?

— Și astfel va legați de noi?

Zânele solitare răspunseră la unison.

— Ne legăm.

Kaye nu se putu abține să nu tragă cu disperare de lanțuri. Panica se răspândea în ea ca un lichid, înghețându-i sângele în vene.

— Care sunt condițiile servitudinii voastre?

Era aproape dimineața. Kaye văzu strălucirea roșie de după flăcările verzi.

— Suntem legați de voi timp de șapte ani.

Regina își ridică pumnul.

— Să pecetluim învoiala cu sânge.

Nu venea nimeni să o salveze. Kaye trase tare de lanțuri, aruncându-se cu toată puterea în ele, dar erau strânse, iar vârful palmei ei nu se putea strecura printre ele. O ardeau și mai tare în timp ce se mișca. Regina malefică părea surprinsă. Kaye realiză vag că tăcerea și calmul ei trebuie să o fi făcut să pară încă sub influența vrăjii.

Se chinui să-și controleze panica atât cât să poată gândi.

Trebuia să-i folosească numele. Habar nu avea ce să-i ordone să facă. „Un ordin anume... salvează-mă... oprește-i... scoate-mă de aici?“ Roiben se uita la ea.

Ce se aștepta Roiben să facă ea? Nu avea nici o logică dar nu înai era vreme de gândire.

— Rath Roiben Rye. Vocea îi era înceată, cuvintele împleti ci ndu-se între ele din cauza panicii. Își dădu seama ce făcea, iar gâtul aproape i se închise. Taie-mi legaturile!

Roiben își scoase sabia subțire de-un deget, iar Curtea Male fică clocoti de zgomot. Cavalerul ezită un moment, apoi zâmbi. Era un zâmbet întunecat, oribil, cea mai teribilă expresie pe care o văzuse Kaye vreodată.

Cei trei cavaleri se năpustiră asupra lui înainte ca el să ajungă în cerc. Sabia grea a cavalerului verde se izbi de a lui Roiben în aceeași clipă în care un cavaler în haine roșii îl atacă din spate. Se răsuci, mai repede decât Kaye și-ar fi închipuit, și tăișul lui brăzdă fața cavalerului roșu. Elful îl țintui cu privirea clătinându-se, în timp ce sabia lui zăngănea în interiorul cercului.

Roiben încercă să pareze o lovitură de la al treilea cavaler, o femeie ce mânua un topor, dar fu prea târziu. Lama se înfipse în umărul lui drept până la os.

Roiben se clatină în spate, icnind de durere, iar sabia îi atârna în mâna dreaptă, vârful târându-i-se de-a lungul cercului de metal. Se ridică la timp ca să-1 înjunghie pe cavalerul verde în piept, în vreme ce acesta se pregătea să sară asupra lui. Cavalerul căzu pe-o parte, complet nemișcat. Avea o singură gaură în armură, dar din ea curgea un șuvoi de sânge.

Roiben și femeia cavaler se încercuiră unul pe altul, schim bând lovitură de probă. Armele lor nu era potrivite pentru acest tip de confruntare, sabia lui fiind prea subțire, iar toporul ei prea încet, dar cei doi combatanți erau suficient de periculoși pentru a compensa. Ea făcu o fandare, legănând toporul mai degrabă spre brațul lui decât spre corp, sperând să-1 prindă cu garda jos. El păși lateral, evitându-i lovitură, dar ratând-o pe ea cu o fluturare largă a lamei sale.

Alți soldați ai Curții Malefice veneau val-vârtej, prea mulți ca să-i poată Kaye număra - troli și hobiți, și spiriduși. Regina stătea nemișcată, cu buzele strânse într-o linie subțire.

Kaye trase de lanțuri, arcuindu-și tare spatele. Nici unul nu cedă.

Pe umărul lui Roiben, sângele începea să se închege într-o pată întunecată. Chiar dacă reușise să o îngenuncheze pe femeie, mai erau alți zece oponenti care-1 înconjurau. Urmă un moment vag de parări și fandări, corpul învârtindu-i-se să taie o mână cu gheare, să spintece un pântec neprotejat.

Și tot mai veneau.

Kaye își întoarse capul cât putu și-și lovi mâinile, încercând în van să le ungă suficient de tare cât să le poată scoată din cătușe, murmurând:

— Nu, nu, nu!

Regina țipa acum, dar Kaye nu-i deslușea cuvintele din cauza ciocnirilor săbiilor și a strigătelor privitorilor.

O figură micuța alunecă lângă Kaye, pe metal. Spike zgâria cătușele de la mâini cu un briceag.

— E foarte rău, spuse omulețul. Oh, Kaye, a mers totul foar te rău!

— O să moară! țipă ea. Apoi îi trecu prin cap ce putea să facă. Strigă cât de tare putu:

— Rath Roiben Rye, fugi!

Regina malefică se îndreptă val-vârtej spre ea. Buzele i se mișcară formând cuvinte, dar Kaye nu le putea auzi.

Roiben mai măcelări un oponent, stând cu spatele la Kaye. Nu era sigură dacă el măcar auzise ordinul. Poate nu reușise să fugă mai departe.

— Grăbește-te, Spike, spuse Kaye, străduindu-se să se abțină să fie un animal sălbatic captiv care se zbătea, lucru care i-ar fi slăbit șansele lui Spike să spargă încuietura.

Fruntea omulețului era încrețită de concentrare, iar degetele îi ardeau acolo unde atingeau fierul.

Brusc fu izbit la o parte de niște mâini invizibile.

— Poate ție ți se pare amuzant, dar mie mi se pare plictisitor!

Regina Curții Malefice puse un picior încălțat pe gâtul lui Kaye. Ea tuși, presiunea tăindu-i respirația, amenințând să-i crape gâtul.

Apoi presiunea dispăru, iar regina căzu. Picături mici de sânge plouară peste obrazul lui Kaye înainte ca trupul să se prăbușească lângă al ei. Se auzi un sfârâit dezgustător când obrazul reginei căzu pe fier. Era moartă.

Roiben se uita la ea, dar ochii lui erau fărâ țintă și sălbatici. Avea sânge la gură, dar Kaye nu crezu că era al lui. Cavalerul ridica sabia, iar ea abia avu timp să țipe înainte ca arma să izbească lanțurile care-i țineau gleznelor captive, lovind metalul atât de tare, încât ecoul răsună în toată peștera.

Spike se târa aproape de ea din nou, împungând trupul nemișcat al reginei malefice, mormâind de unul singur. Se făcu liniște.

Un susur brusc se auzi în aerul din jurul lui Kaye. Simțea vraja învârtindu-se peste ea, făcând cătușele de fier ce încă îi prindeau încheieturile și gleznelor să ardă insuportabil. Pielea îi era brusc prea strâmtă, prea fierbinte și se jupuia ca atunci pe gazon, numai că de data asta nu la fel de blând. Aripile i se eliberară din carnea subțire care le unea chiar când Roiben izbi sabia de lanțul ce-i încătușa mâna dreaptă.

Cu ochii măriți făcu un pas în spate. Era atât de șocat, încât nu fu atent să pareze lovitura unui spiriduș ce fugea spre el. Se întoarse, aproape prea târziu, iar lama mică și curbată a spiridușului îi tăie coapsa.

Fărâ protecția chipului omenesc, fierul îi ardea lui Kaye încheieturile și gleznelor ca fierul înroșit. Urlă de durere, străduindu-se să înlăture lanțurile, chinându-se să iasă de sub greutatea corpului reginei.

Spike părea să-și revină suficient cât să se ocupe din nou de ea, iar de data aceasta reuși să deschidă ultima încuietorie care mai era atașată de lanț. Pielea lui Kaye era plină de bășici acolo unde o atinse fierul.

— Trebuie să plecăm! Mișcă-te! o trăgea Spike de mână, cu fața albă de spaimă.

În jur izbucnise haosul. Nu-și dădea seama care dintre crea turile ce se luptau, alergau sau se ascundeau era dușman, sau dacă avea vreun prieten acolo în afară de hobitul care o grăbea să se ridice în picioare. Și în afara de Roiben, a cărui sabie se învârtea în arc, luptând împotriva unei sulite mânuite cu îndemânare de o creatură cu picățele și ochi aurii strălucitori.

Din umăr sângele curgea pe brațul drept în jos, spre picior. Mișcările îi erau țepene; Kaye își dădea seama.

Încerca să se ridice, ignorând durerea provocată de fier.

— Nu-1 putem lăsa aici.

O rafală de conuri de pin zbură deasupra lor, arzând acolo unde cădeau.

— Oh, și încă cum, spuse Spike, trăgând-o cu forțe proaspete. Să sperăm că nu se va răzbuna pe tine pentru că i-ai folosit numele așa.

— Nu, tu nu înțelegi, spuse ea, dar știa că de fapt ea era cea care nu înțelegea. Ea era cea care încercase să se prefacă. Roiben știuse tot timpul că își punea viața în mâinile ei.

„Idiotule!“, ar fi vrut ea să țipe.

— Rath Roiben Rye, îți ordon să ieși dracului de-aici cu mine și Spike, chiar acum!

Țipă cât o ținu gura, sigura ca era suficient de aproape încât el să o audă de data asta.

Roiben se întoarse, ochii strălucindu-i de turbare. Păru că-și transferă mânia în sabie, pentru că următoarea lovitură spintecă gâtul unui elf cu ochi aurii.

Kaye se clătina pe picioare, încercând să nu cada grămadă.

Gleznele și încheieturile îi ardeau; nu reușea să scape de gus tul și de mirosul de fier.

Apoi Roiben o trase prin mulțime cu o mână udă de sânge, începură să fugă, cu Spike în spatele lor, alergând și el.

Când ieșiră din cort, o siluetă se propti în fața lor, dar fu dobo rătă înaintea ca ea să observe mai mult decât o chestie ciudată de înaltă și de un gri șters.

Ajunseră apoi în cimitir, alergând pe cărarea pavată cu cuarț, pe lângă indicatoare de morminte cu flori de plastic, cutii de suc boțite, călcând pe mucuri de țigară și toate păreau a fi talismane care ar putea ține monștrii la distanță.

Până când își dădu seama că era și ea unul dintre monștri.

11

Dar de ești tu dușmanul meu, trebuie să-ntreb.

— O, lasă asta, dragul meu,

Ce rost mai are, dacă-n noi e numai foc?“

Yeats,

Masca

Kaye intră pe alee, iar mașina mamei ei îi părea familiară și ciudată în același timp, ca și cum făcea parte dintr-un desen pe care l-ar fi putut întoarce brusc pe o parte și ar fi descoperit că era plat. Ușa de la veranda din spate părea a fi poarta dintre două lumi și, chiar și așa aproape cum era, Kaye nu era sigură dacă îi va fi permis să pășească dincolo de bucătărie.

Nu se simțea atât obosită, cât amortită.

Roiben se sprijini de un ulm și închise ochii, cu sabia în teacă atârându-i slobodă dintr-o mână. Corpul îi tremura ușor și, pe lângă lucrurile familiare, sângele care îi uda brațul și coapsa părea înspăimântător.

Chiar în acel moment, Lutie se năpusti din unul dintre copaci și o înconjură pe Kaye de două ori înainte să aterizeze pe umărul ei și să bâjbâie să o sărute pe pielea udă de pe gât. Kaye fu sur prinsă și se feri de atingerea ei neașteptată.

— M-ai speriat, m-ai speriat, prostuțo, m-ai speriat, speriat, speriat! repetă Lutie încă lipită de gâtul ei.

— Și tu pe mine, spuse Kaye, lipindu-și mâna de trupul ei minuscul.

— Vor fi vreo douăzeci de cântece despre tine până la căderea serii, spuse Spike cu ochii lucind de mândrie.

— Ar fi fost de două ori mai multe dacă aş fi murit, cum plă- nuiseşi, nu-i așa? Spike căscă ochii.

— Niciodată nu am...

Kaye își mușcă buza, încercând să nu dea drumul șuvoiului de acuzații care-i veni în minte.

— dacă Nephamael urma să-mi schimbe chipul, avea să facă asta abia după ce aş fi murit!

— Dă-mi voie să plec, spiridușo, spuse Roiben. Ochii lui aveau o profunzime care o făcea să simtă fluturi în stomac. Am fost nesăbuit. Nu-ți port pică nici ție, nici alor tăi, dar nebunia asta se termină acum.

— Nu am plănuit să fac asta... cu numele tău. Nu am avut intenția să-1 folosesc vreodată.

Kaye întinse mâna ca să-i atingă mâneca.

Efectul fu instantaneu. Roiben o prinse de mână, răsucindu-i-o cu violența. Lutie țipa, sărind de pe umărul lui Kaye.

În vocea lui nu era nici furie, nici sarcasm, nici patima. Doar o profunzime ciudată, ca aceea din ochii lui.

— dacă vrei să-ți suport atingerea, trebuie să-mi ordoni să fac asta.

Apoi îi dădu repede drumul la mână, ca și cum ar fi fost făcuta din fier. Kaye tremura, îi era prea teamă să plângă și era prea tristă ca să poată vorbi.

Spike se uita la ea cu ochii mari, ca și cum ar fi avut de-a face cu un nebun.

— Păi atunci, Kaye, spune-i că poate să plece. A spus că nu ne va purta pică - e o ofertă generoasă.

— Nu! spuse ea, mai tare decât intenționase.

Toți se uitară la ea mirați, iar privirea lui Roiben se întunecă.

Trebuia să-i explice. Se întoarse către el, având grijă să nu-1 atingă.

— Vino înăuntru. Poți să îți cureți rănila acolo. Vreau doar să-ți explic. Poți să pleci diseară.

Ochii lui nu mai erau indiferenți; ardeau de furie. Pentru o clipă, Kaye avu senzația ca o va ucide înainte să-i poată rosti numele. Apoi se gândi că putea pur și simplu să plece și s-o provoace să-l oprească. Dar el nu făcu nici una, nici alta.

— Cum poruncești, stăpâna mea. Cuvintele îi alunecară de pe limba și o înjunghiară mai mult decât ar fi crezut Kaye că pot niște cuvinte. Aș prefera sa nu mai afle nimeni numele meu.

Spike se uita la cavalerul malefic și clipi, fără sa se oprească din tremurat. Lutie se uita la ei din scorbura ulmului.

— Vrajitoarea Scaieților trebuie să știe ce s-a întâmplat în seara aceasta, spuse Spike încet.

— Puteți pleca, zise Kaye. Vorbim despre asta mai târziu.

Scoase cheia de rezervă de sub o sticla prăfuită de înâlbitor și deschise ușa cât de încet putu. În casă era liniște.

Roiben o urmă pe Kaye în bucătărie, apoi închise ușa cu grija și umplu un pahar murdar cu apa de la robinet. Imaginea era atât de caraghioasă, încât Kaye nu se putu abține să nu se oprească să se uite la el. Cavalerul bâu, dându-și capul pe spate în așa fel încât mârul lui Adam îi ieși în evidență. Probabil că o văzu holbându-se; când termină de băut toată apa, se uită în direcția ei.

— Iartă-mă, spuse el.

— Nu, te rog. Fac o cafea. Uite, baia e acolo.

Îi făcu semn.

— Ai niște sare? întrebă el.

— Sare?

— Pentru piciorul meu. Nu știu în schimb ce se poate face cu brațul.

— Aa! Scotoci prin sertarul cu condimente al bunicii sale și scoase o cutie cu sare Morton. Nu ar fi mai bun iodul sau ceva de genul asta?

El scutură ursuz din cap și se îndreptă spre baie.

Se întoarse câteva minute mai târziu, părând ceva mai uman de data asta. Părul îi era mai mult alb decât argintiu, și nu mai părea atât de tras la față. Se dezbrăcase de cămașă, iar Kaye fu extrem de tulburată să vadă cicatricele de pe pieptul lui. Gâsise probabil o bucată de tifon, pentru că una dintre coapse îi părea pansată pe sub cracul pantalonilor.

Kaye turnă cafeaua în două căni; îi tremurau mâinile. Puse o linguriță de zahăr într-una din căni, apoi se uită întrebătoare la Roiben. El dădu din cap, și mai dădu încă o dată din cap când îi oferii lapte. — Când te-am cunoscut prima dată nu știam că sunt spiriduș, spuse ea.

El ridică o sprânceană.

— Dar bănuiesc că știai că nu ești om când m-ai șantajat să te sărut. Kaye își simți fața roșind cu putere. Dădu aprobator din cap.

— Întrebarea este, bineînțeles, dacă m-ai salvat în pădure ca să te recompensez cu numele meu.

Kaye se bâlbâi, iar sentimentul de greață din stomac se intensifică. Dacă asta credea el cu adevărat, nici nu era de mirare că era furios.

— Nu aveam de unde să știu ce urma să-mi oferi. N-am vrut decât să te scot din sărite la restaurant... și... știam că elfilor nu le place să-și spună numele.

— Într-o zi, cineva o să reteze limba aia ascuțita a ta chiar de la rădăcină! spuse el.

Kaye își mușcă buza de jos. La ce se aștepta - la vreo declarație de dragoste pornită de la un sărut pe care nici măcar nu-1 dăduse din suflet?

Privi cana aburindă din fața ei. Era sigură că dacă lua o înghițitură, o vomita.

Avea nevoie de o țigara. Jacheta lui Ellen era agățată de spătarul scaunului iar ea căuta prin ea după o țigară și o bricheta. O aprinse, în ciuda privirii surprinse a lui Roiben, și trase un fum profund.

Fumul îi arse plămâni ca focul. Se trezi deodată în genunchi pe linoleum, înecându-se, în timp ce țigara ardea porțiunea de plastic acolo unde căzuse.

Roiben stinse țigara cu călcâiul și se aplecă în față.

— Ce tot faci?

— Am vrut să fumez, spuse ea, așezată pe podea.

În ochi îi apărură lacrimi. Părea stupid că tocmai asta avea să o pornească, dar începu să plângă în hohote, venindu-i mai degrabă să vomite așa, cu stomacul gol, decât să plângă.

— E otravă curată, spuse el, nevenindu-i să creadă. Țigările îi omoară până și pe locuitorii din lumea de fier.

— Știu. Își apăsă fața de genunchi, ștergându-și obrazii de rochia de zână, dorindu-și să-1 fi lăsat să plece.

— Ești obosită, spuse el cu un oftat lung care ar fi putut semnifica enervare. Unde dormi? Ai face bine să-ți iei chipul de om totuși.

Fața îi era impasibilă, lipsită de orice emoție.

Kaye își șterse lacrimile de pe obraz și dădu din cap.

— Tu nu ești obosit?

— Sunt mort de oboseală.

Nu zâmbea, dar pe chipul lui se citi puțină relaxare.

Merseră în liniște la etaj. Noile ei simțuri o zăpăceau. Auzea sforăitul șuierat al mamei ei și respirația mai ușoară, înăbușită a bunicii. În capul scărilor simți mirosul de rumeguș și excremente de la hamsterii ei, mirosul de săpun și de deodorant din baie, simțea chiar și stratul gros de praf uleios ce acoperea obila din casă. Într-un fel sau altul, fiecare miros era mai viu și mai pronunțat decât își amintea ea să fi fost.

„Ignoră-le“, își spuse; lucrurile fuseseră la fel și data trecută când avusese chipul schimbat. Era doar un avantaj care compensa pentru faptul că nu putea atinge jumătate dintre chestiile de metal din casă, iar un fum de țigara o adusesese aproape în stare de leșin.

Intrară în dormitor, iar Kaye învârti cheia de moda veche să încuie ușa. În nici un caz nu avea cum să-i explice bunicii ei prezența lui Roiben, cu sau fără chip uman.

— Ei bine, eu am văzut camera ta, spuse ea. Acum ai și tu oca zia s-o vezi pe a mea.

Roiben își croi cu greu drum prin dezordine pentru a se așeza pe salteaua de pe jos. Kaye săpâ prin sacii de gunoi și găsi o cuvertura de un verde-mucegai găurită de la arsurile de țigara. Cea roz în care dormea de obicei era deja mototolită pe saltea, iar ea spera că nu mirosea prea tare a transpirație.

Roiben își scoase ghetetele, uitându-se prin cameră. Ea văzu cum el studiază mai întâi cușca hamsterilor, apoi mormanele de haine, cărți și reviste de pe podea.

— E cam mizerie, presupun.

Kaye se așeză pe lada patului ei alb.

Îl privi cum se întindea pe salteaua ei, fascinată de felul în care mușchii lui compacti i se mișcau pe sub piele. Părea periculos, chiar și așa obosit, bandajat și învelit în cuvertura ei roz. — Ce-ai făcut cu ea?

— Poftim?

— Cu fata a cărei cameră este aceasta - ce ai făcut cu ea?

— Ia mai du-te dracului! spuse ea atât de supărată, încât nu-i pasă pentru o clipă că îi ceruse să rămână cu ea pentru a-1 împâca.

— Crezi că mă încred eu în lacrimile unei spiridușe? întrebă el, întorcându-se ca să-și ascundă chipul de ea.

Înjurături nerostite i se agățau de limbă ca scaietii, rânindu-i gâtul în încercarea de a le înghiți.

Erau amândoi obosiți. Avea noroc - înca mai vorbea cu ea.

Așa obosită cum era, nu putea să doarmă. În schimb se uita la el, cum se foia și se răsucea, mototolind păturile în jurul lui.

Nu-i păruse niciodată atât de real ca în acel moment, cu părul moale și ciufulit, cu un picior gol atârând la marginea saltelei, poposind peste o carte de la biblioteca pe care intenționase mereu să-o returneze.

Dar nu voia să se gândească la el ca și cum ar fi fost real. Nu voia să se gândească la el deloc.

Iar apoi cineva o scutură să se trezească. Clipi în întunecimea neobișnuită a umbrelor nedeslușite. Roibea stătea lângă ea pe rama patului și o apucase cu mâinile atât de puternic, încât era sigură că urma să se învinețească.

— Spune-mi ce-ai vrut să-mi spui, Kaye! ceru el cu ochii strălucitori.

Kaye încerca să se trezească. Nimic din ceea ce tocmai se întâmpla nu avea sens și cu siguranța nici suferința atât de limpede ce se citea pe fața lui.

— Voiai să-mi spui că ești un spiriduș, insistă el. Nu mai era timp.

Ea dădu din cap, încă buimacă de somn. El părea imens; în treaga cameră era învăluită de prezența lui, așa că lui Kaye îi era imposibil să se uite în altă parte decât în ochii lui.

— Spune-mi, zise el, dându-i părul de pe față cu o mângâiere aspră.

— Nu am avut niciodată intenția să... am vrut să..., se bâlbâi ea moleșită, fără să reușească să pună cuvintele în ordine.

Mâinile lui se opriră. De data aceasta, tonul vocii lui era mai scăzut.

— Fă-mă să te cred.

— Nu pot, spuse ea. Trebuia să se concentreze, să găsească răspunsul care să îndrepte lucrurile.

Știi că nu pot.

— Culcă-te la loc, Kaye, spuse el ușor, de data asta fărâ să o atingă, având mâinile strânse în pumni pe genunchi.

Kaye se sprijini pe coate, realizând vag că trebuia să-l opreas- I că înainte să se ridice din pat.

— Lasă-mă să-ți arăt, spuse ea aplecându-se să-și lipească buzele de ale lui.

Buzele lui se desfăcură fără ca el să opună vreun pic de rezis tență, lăsând-o să-l sărute ca și cum ar fi putut gusta adevărul de pe limba ei.

După o clipă, se retrase delicat din sărutul ei.

— Nu la asta m-am referit, spuse el schițând un zâmbet melancolic.

Kaye se lăsă să cadă pe pernă, cu obrajii îmbujorați. Somnul îi fugise, iar acum era șocată de gestul ei.

Roiben alunecă de pe pat și se așeză pe podea. Nu se uita la ea, ci la lumina argintie care se vedea de sub jaluzelele de plas- 1 tic murdare.

Kaye se rostogoli pe-o parte, să-i vadă chipul. Degetele ei sfărâmau nervos o bucățică de ceară de pe cuvertură.

— Am răspuns la ghicitoare. Am crezut că o să mă lase să plec și totuși am răspuns. El se uită la ea brusc, uluit.

— Chiar ai făcut-o. De ce?

Kaye încercă să-i explice. El o asculta, cel puțin pentru moment. Avu grija să-și mențină vocea perfect la același nivel, perfect sinceră.

— Pentru că nu trebuia să meargă așa cum a mers. Nu m-am gândit niciodată să mă folosesc de tine așa... Tu nu trebuia să...

— Bucură-te că am făcut-o, spuse el cu blândețe. Întinse mâna și o mângâie pe obraz. E ciudat să te vâd așa.

Ea tremură.

— Cum așa?

— Verde, spuse el, ochii fiindu-i ca ceața, ca fumul, ca toate lucrurile imateriale.

Kaye se pierdu când îl privi în ochi. Era prea frumos. Ca o vrajă.

Vocea îi era deosebit de dulce când vorbi din nou.

— Am avut patima să ucid, Kaye.

Nu-și dădea seama dacă ceea ce tocmai spusese fusese o rugăciune pentru trecut sau o pledoarie pentru viitor.

Kaye se întinse pe saltea și își trase cuvertura pe umeri, pri vind pânzele de păianjen legându-se cu fiecare curent de aer ce se strecura printre crăpăturile ferestrei vechi. Cuvintele îi răsuna pe marginile gândurilor, vorbe pe care le auzise, dar nu le înțelese.

Vâzuse cicatricile care îi traversau pieptul, zeci de semne, fâșii palide și albe de piele mărginite cu roz.

Își imaginează Curtea Malefică așa cum o văzuse în noaptea în care se strecurase înăuntru cu Corny, cu excepția faptului că acum se uitau toți la noua lor jucărie, un cavaler benefic cu păr argintiu și ochi atât de frumoși.

— Roiben? șopti ea în camera tăcută. Mai ești treaz?

Dar, chiar dacă era, nu-i răspunse.

O bătaie în ușă o trezi.

— Kaye, trebuie să te trezești.

Vocea mamei ei suna forțată.

Kaye mormăi. Se întinse cu greu din poziția inconfortabilă din patul micuț, simțind urma fiecărui arc de metal de-a lungul spatelui ei.

Bătaia nu se opri.

— Mă omoară bunică-ta dacă te mai las să lipsești o zi de la școala. Kaye se ridică din pat clătinându-se, împiedicându-se de Roiben, și întoarse cheia în încuietoare. Roiben se ridică, cu ochii lipiți de somn.

— Chipul, spuse el răgușit.

— La naiba!

Aproape că deschisese ușa cu aripile acelea mari atașate de spatele ei și având culoarea verde.

Se concentra pentru o clipă, atrăgând energie prin mâinile ei, simțindu-i zângănitul în degete. Se concentra asupra trăsăturilor ei, asupra ochilor, pielii, părului, aripilor. Încheieturile și gleznelor erau încă iritate, iar Kaye avu grijă să se folosească de vrajă pentru a acoperi decolorarea pielii acolo unde fusese arsă de fier.

Apoi deschise ușa.

Ellen se uita la ea, după care se uită în spatele ei, la Roiben.

— Kaye...

— E Halloween, mamă, spuse Kaye, pițigându-și vocea într-un miorlăit.

— El cine-i?

— Robin. Ne-am făcut prea varză să mai putem conduce unde va. Nu te uita așa la mine - nici măcar nu am dormit în același pat.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Roiben amețit.

În contextul acela, tonul lui formal suna a beție, iar Kaye simți un chef coplesitor să chicotească.

Ellen ridica din sprâncene.

— Bine, dormiți să vă reveniți. Dar să nu vă faceți un obicei din asta, spuse ea într-un final. Și dacă vreunul din voi varsă, să facă bine să curețe după aceea.

— Bine, cască Kaye, închizând ușa. Având în vedere cantitatea totală de vomă pe care o curățase pe parcursul a șaisprezece ani - majoritatea aparținând mamei sale - lui Kaye i se păru un comentariu destul de nedrept, dar era prea obosita să se insiste asupra acestui fapt.

Câteva clipe mai târziu, Kaye era din nou ghemuită pe pat, adormind la loc cu ușurința.

A treia oară când Kaye se trezi, afară era întuneric. Se întinse leneșă, în timp ce stomacul ei se strânse în ghem. Se întinse după lampa de la capătul mesei și o aprinse, inundând camera cu o lumină galbena, palidă.

Roiben dispăruse.

Cuvertura roz era mototolita la marginea saltelei, cu două perne lângă ea. Cearșaful care acoperea salteaua era tras la o parte, ca și cum el ar fi dormit neliniștit. Nu era nici un indiciu despre locul în care plecase; nu era nici un semn de la revedere.

Îl rugase să stea doar pe timp de zi. După lăsarea întunericului fusese liber să plece.

Își scoase în grabă pe cap rochia de elf, o aruncă pe jos pe lângă celelalte rufe și apucă primele haine care-i veniră la mână - un tricou alb simplu și pantaloni în carouri cu fermoare pe părți, își despleti părul și-l descâlci cu dificultate cu mâna. Trebuia să-l găsească... Avea să-l găsească, cu siguranță...

Kaye se opri cu una din mâini încă în păr. El nu voia ca ea să-l găsească. Dacă ar fi vrut să mai aibă de-a face cu ea ar fi putut măcar să-și ia la revedere. Ea își ceruse iertare, iar el o ascultase. Ba chiar o și iertase într-un fel. Cam asta fusese. Nu mai avea nici un motiv să se ducă după el, în cazul în care nu se punea la socoteală atingerea delicată a mâinii lui pe obrazul ei sau acceptarea blândă a unui alt sărut. Și oricum, cât valorau lucrurile acelea? Mai puțin decât nimic.

Dar când coborî scările, Roiben era acolo, chiar acolo, așezat pe canapeaua înflorată a bunicii ei, iar Ellen stătea lângă el. Mama lui

Kaye era îmbrăcată cu o rochie roșie, iar din părul său ieșeau în evidență două cornițe de diavol cu paiete.

Kaye se opri în capul scărilor, șocată. Era o scenă pe cât de imposibilă, pe atât de firească. Televizorul era deschis, iar lumina albastră ce pâlpâia de la el îi accentua trăsăturile lui Roiben în așa fel încât ea nu-și dădu seama dacă el încă își purta chipul vrăjit.

Inmuia bucățele de pâine albă și simpla în mierea de albine dintr-un borcan, luând porțiuni mari și groase din lichidul gălbui pe care le arunca apoi în gură și le mânca.

— Mulțumesc, spuse el. E foarte bun.

Mama lui Kaye râse de politețea lui.

— Nu știu cum poți mânca chestia aia. Căh. Ellen se strâmbă. E prea dulce.

— E perfect!

Rânji și-și linse degetele. Zâmbetul lui era atât de sincer și atât de nedisimulat, încât părea nelalocul lui pe fața lui. Kaye se între bă dacă așa arata înainte să facă parte din Curtea Malefică.

— Ești un tânăr ciudat, spuse Ellen, lucru care îl făcu să zâm bească și mai larg.

Kaye se întrebă dacă el râdea de glumă sau de faptul că era atât de adevărat.

Mai coborî câțiva pași, iar Ellen se uită în sus. Și Roiben se întoarse către ea, dar Kaye nu reuși să citească nimic în ochii aceia cenușii.

— 'Neața, spuse Roiben, iar vocea îi era la fel de caldă și lentă ca mierea pe care o mânca.

— Tot ca naiba arați, puștoaico, spuse mama ei! Bea niște apă și ia o aspirină. Băutura te deshidratează.

Kaye se strâmba și coborî și restul scărilor.

La televizor, un Batman animat îl urmarea pe Joker printr-un hambar vechi și înfricoșător. Ii aminti de clădirea veche cu carusel.

— Va uitați la desene animate?

— Încep știrile în zece minute. Vreau să văd vremea. Mă duc la New York la paradă. O, draga mea, când m-am întâlnit ieri cu Liz i-am spus ce mai faci și chestii de genul ăsta. A spus că are ceva pentru tine.

— Te-ai întâlnit cu Liz? Credeam că ești supărată pe ea.

— Ei... Cele rele să se spele.

Ellen era mereu mai fericită când făcea parte dintr-o trupă.

— Deci mi-a trimis un album?

— Nu. O sacoșă cu haine vechi. Voia să le arunce. Nu o mai încap chestiile astea. E în sufragerie.

Sacoșa gri.

Kaye desfăcu sacoșa. Era plină de materiale strălucitoare, piele și vinii lucios. Și da, acolo se afla, de un mov sclipicios, așa cum și-l amintea, costumul de pisica. Îl scoase afara reverențios.

— Cum de nu mi-ai spus adevăratul motiv pentru care nu voiai să te muți la New York? aruncă Ellen o privire cu subînțeles în direcția lui Roiben.

Chipul cavalerului era inexpressiv.

Kaye nu părea să-și poată pune gândurile în mișcare pentru a încropi un răspuns.

— Vreți cafea sau altceva de băut?

Mama ei ridică din umeri.

— Este în bucătărie. Cred că e rămasă de dimineața - aș putea să fac proaspătă.

— Nu, o aduc eu, spuse Kaye.

Merse în bucătărie și turnă chestia aceea neagră într-o ceașcă. după ce îi puse lapte se transforma într-un lichid de culoare gri închis și murdar. Mai adăugă câteva lingurițe generoase pline cu zahăr după care o bău ca și cum ar fi fost obligată.

Roiben nu părea deloc supărat; ba din contră, părea să se simtă foarte confortabil întins pe canapea.

Kaye ar fi trebuit să se simtă și ea mai bine, dar ghemul din stomac părea să fie și mai strâns.

Era deja seară, iar el avea să plece în curând. Kaye îl voia, voia ca el să o vrea mai mult decât ar avea dreptul sau motive, iar gândul acesta era la fel de amar ca o cafeaua veche de-o zi.

— Kaye?

Roiben stătea în pragul ușii, cu un borcan de miere aproape gol într-o mână.

— Oh, salut! spuse ea prosteste, ridicând cana. Ce rea e! O să fac niște cafea proaspătă. — Am fost... Voiam să îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai explicat ce s-a întâmplat. Pentru că m-ai convins să stau aici noaptea trecută.

Ea luă cafeaua veche și o vărsă în chiuveta, ascunzând zâmbetul jenat ce îi juca pe buze. Umplu vasul cu apă fierbinte și-l învârti de câteva ori înainte să arunce și apa aceea.

El vorbi foarte încet.

— Pentru că nu te-ai temut de mine.

Ea rânji.

— Glumești? Mi-e groază de tine.

El îi zâmbi, cu unul dintre zâmbetele lui argintii, ametoare și scurte.

— Atunci îți mulțumesc că o ascunzi. Destul de realist, așa putea spune.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Nici o problemă. Vreau să spun că dacă știam că îți place așa de tare...

Roiben își dădu ochii peste cap; ce bine era să stea acolo zâmbind timid unul la altul. Toate cuvintele proste pe care voise să i le spună începuseră brusc să urce pe gât, disperate să fie rostite.

— Pur și simplu mă bucur că s-a terminat, spuse ea, rupând vraja, și se întoarse să bage cafea în filtru.

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

— S-a terminat?

Ea se opri între două mișcări.

— Da, s-a terminat. Suntem aici în siguranță și s-a terminat.

— Nu așa vrea să te îngrijorez, spuse el, dar mă îndoiesc amarnic...

— Kaye! strigă Ellen din camera cealaltă. Vino să vezi asta. Cică este un urs în libertate.

— O clipă, mamă, răspunse Kaye. Se întoarse către Roiben. Cum adică nu s-a terminat?

— Kaye, Tărâmul Basmelor este un loc guvernat de un set de obiceiuri dure și obligatorii. Ceea ce ai făcut tu va avea urmări.

— Toate lucrurile au urmări, spuse ea, iar consecința a ceea ce am făcut este că zânele solitare sunt libere din nou, tu ești liber, și regina cea rea a murit. Mie mi se pare destul de terminat totul.

— Kaye, până vii tu se termină, strigă Ellen!

Kaye trase adânc aer în piept și intră în cealaltă cameră.

Ellen arăta spre ecran.

— Ia uită-te la asta.

Pe ecran se afla un reporter în mijlocul Parcului Allaire State, anunțând că un om fusese ucis și parțial devorat. Crainicul relata că, judecând după semnele de gheare, autoritățile speculau că fu sese vorba despre un urs.

— Acum chiar că mi-e foame, spuse Kaye.

Crainicul continuă, cu părul lui cărunt dat pe spate ca sâ nu se miște vreun fir, iar vocea exagerat de dramatică:

— Bărbatul încă își mai ținea câinele în lesă când a fost găsit. Animalul a fost luat în custodie de filiala din West Long Branch a Societății de Prevenire a Cruzimii împotriva Animalelor, care îi așteaptă rudele să vină sâ-1 revendice.

— Mă întreb ce fel de câine era, spuse Kaye în timp ce Roiben se întoarse în camera de zi. Ellen se strâmbă.

— Mă duc să mă machiez. Poți să afli tu pentru mine dacă plouă sau nu? Trebuie să dea vremea în curând.

— Sigur, spuse Kaye întinzându-se pe canapea.

La televizor reveni același crainic cu un alt avertisment în legătură cu câinele respectiv, explicând că existau mai multe rapoarte neconfirmate despre bebeluși și copii dispăruți. În câteva relatări incredibile se spunea că bebelușii fuseseră furați din pătuțul lor, din cărucioare sau din leagănele din parc. Totuși, nimeni nu văzuse nimic, iar de un urs nici nu putea fi vorba.

Un reprezentant al grădinii zoologice Popcorn Park vorbea la o conferință de presă. Omul cu păr alb își lustruia metodic ochelarii și era aproape înlăcrimat în timp ce explica că era greu de spus ce animal evadase, din moment ce în dimineața aceea toate animalele fuseseră găsite în alte cuști decât ale lor. Tigrii mânca- seră deja câteva lame înainte sâ apuce îngrijitorii sâ-i scoată din țarcul acestora. Căprioara era într-o cușcă mică de păsări, speriată în spațiul restrâns. El suspecta că PETA ar fi fost răspunzătoare pentru acest incident. Nu înțelegea cum se putuse întâmpla așa ceva într-o grădină zoologică atât de bine condusă și îngrijită.

O alta știre anunța că o tânără care se întorcea de la cursuri de la Universitatea Monmouth fusese răpită în acea dimineață de către un atacator neidentificat. Fusese eliberată spre seară, după o zi

chinuitoare în care fusese obligată să rezolve ghicitori pentru a scăpa de tortură. Tânăra se afla în prezent la Centrul Medical Monmouth, iar starea ei era stabilă.

Kaye se ridică brusc.

— Ghicitori?

— Aici e mâna ta, spuse Roiben uitându-se la Kaye din partea cealaltă a camerei de zi întunecate.

Ce părere ai despre prima zi din următorii șapte ani?

Kaye scutură din cap, neînțelegând ce voia el să spună.

Ecranul arăta bărbați și femei pe targi în Parcul Thompson. Fuseseră găsiți goi, dansând în cerc. Numai prin intervenția forțată a poliției putuseră fi opriți. Hainele le fuseseră găsite prin împrejurimi, iar cei care se prinseseră în horă nici măcar nu se cunoșteau înainte de a le da prin cap să facă asta.

Acum primeau îngrijiri pentru că erau deshidratați și aveau picioarele umflate.

În spatele camerelor de filmat, Kaye vedea cu ușurință ciupercile otrăvitoare grase crescând într-un cerc gros.

Kaye își trecu o mână peste față.

— Dar de ce? Nu înțeleg.

Roiben vorbi în timp ce începu să se plimbe prin cameră.

— Totul este mereu mai ușor când este considerat alb sau negru, nu? La urma urmei, dacă prietenii tău sunt buni și înțelepți în seamnă că toate zânele solitare trebuie să fie bune și înțelepte. Dacă prietenii tăi îi respectă pe oameni, se tem și au cunoștințe despre lumea lor, atunci toate zânele solitare le urmează exemplul.

Sună telefonul, făcând-o pe Kaye să tresară. Se ridică și răspunse.

— Alo?

Era Janet. Pârea calmă.

— Salut, Kaye.

— Ăă, salut.

Janet era ultima persoana de la care s-ar fi așteptat să sune.

— Mă întrebam dacă nu vrei să ieșim.

— Poftim? spuse Kaye.

— Nu, serios. Mergem toți să dansăm diseară. Vii și tu?

— Nu ai văzut știrile?

— Nu, de ce?

Kaye se chinui să găsească o explicație.

— Se pare că a scăpat un urs de la zoo.

— Noi merge la Debarcader. Nu fi ciudată. Vii?

— N-ar trebui să vă duceți. Janet, chiar nu este sigur să ieși.

— Atunci nu veni, spuse Janet. Apropo, nu l-ai văzut pe frate-miu?

Kaye îngheță.

— Comy a dispărut?

— Mda, răspunse Janet. De ieri.

Kaye nu se putu abține să nu tresară. Corny era sub drăcia aia de deal. Era sigură. Se uită disperată la Roiben, dar el o privi inexpressiv. Nu o auzea pe Janet. Nici măcar nu-1 întâlnise pe Corny vreodată.

— Mai vorbim, bine? spuse Kaye.

— Sigur. Cum vrei. Pa. Închise telefonul.

— Cine era? întreba Roiben.

— Fratele lui Janet e încă sub deal... cu Nephamael.

Auzul numelui lui Nephamael îl făcu pe Roiben să stea pe loc.

— Mai sunt și alte secrete?

Kaye tresări.

— Comy. Era cu mine în seara în care eram... spiridușă.

— Încă ești spiridușă.

— Era acolo în seara aceea - cea în care nu ai știut că eram eu - și când eu am plecat, el... l-a cunoscut... pe Nephamael.

Roiben ridică din sprâncenele când auzi una ca asta.

— Comy era complet dus cu pluta. Nephamael i-a făcut râu, iar lui... i-a plăcut. Voia să se întoarcă acolo.

— Ai lăsat un prieten - un muritor - sub deal... singur? Lui Roiben părea să nu-i vină a crede. Ești complet lipsită de inimă? Ai văzut ce era acolo.

— Tu m-ai obligat să plec! Nu am putut să intru din nou. Am încercat.

— Credeam că urma să fim sinceri unul cu altul. Ce fel de sinceritate mai e și asta?

Kaye se simțea groaznic.

— Știi cine este Nephamael?

Ea scutură din cap, în timp ce spaima i se strecura în oase, făcând-o să se simtă grea, făcând-o să vrea să cada jos pe podea.

— El... el e cel care mi-a pus vraja și tot el a ridicat-o. Cândva a fost cel mai bun cavaler al Curții Malefice - asta înainte să fie trimis la Curtea Benefică ca parte din prețul pentru armistițiu. El a fost trimis acolo, iar eu am fost trimis la Nicnevin.

Kaye se ridică, șocată, gândindu-se la conversația dintre Nicnevin și Nephamael la care trăsese cu urechea. Cum de nu înțelesese asta atunci? Ce altă semnificație ar fi putut să mai aibă discuția lor?

— Deci Nephamael încă o slujește pe Nicnevin?

— Poate. Dar cel mai corect e să spui că este propriul său slujitor. Kaye, știi cumva cine a născocit planul să saboteze Jertfa?

— Crezi că a fost Nephamael?

— Nu știu. Spune-mi, cum și-au dat seama prietenii tăi ca ești spiridușă, de vreme ce nici măcar regina Curții Malefice nu a putut să vadă pe sub chipul uman?

— Vrajitoarea Scaieților a spus că își amintea când am fost schimbată.

— Dar cum se face că-1 cunosc pe Nephamael?

— Nu știu.

— Ne lipsesc niște informații, Kaye.

— De ce ar fi vrut Nephamael să-i provoace neazuri lui Nicnevin?

— Poate căuta să se răzbune pentru că fusese trimis departe. Mă îndoiesc că a găsit Curtea Benefică pe gustul său.

Kaye scutură din cap.

— Nu știu. Trebuie să-1 scot pe Comy de acolo.

— Kaye, dacă ceea ce spui este adevărat, să știi că s-ar putea să nu mai fie în viață. Inspiră brusc și repezit.

— E teafăr, spuse ea.

12

„Și pentru acele măști care stăruie să petreacă pe timp de noapte pe marea clară!“

Arthur Rimbaud, Oare ea dansează

Nu mai adusesese cu ea decât o persoană în Mlaștina Sticlelor. În vara în care avea nouă ani și Janet se obișnuise să o tachineze din cauza prietenilor ei imaginari, Kaye decisese că avea să demonstreze o dată pentru totdeauna că ei existau. În drum spre mlaștină, Janet

călcase pe o semilună de sticlă care-i tăiase tenișii și i se înfipsese în picior. Nu reușiseră să mai ajungă în vârful dealului.

Nu-i trecuse prin cap până atunci să-i bănuiască pe Lutie sau pe Spike sau chiar pe bietul Gristle că ar fi avut ceva de a face cu asta.

Din strada se vedeau cu ușurința lumini fulgerătoare, iar țipele tele erau purtate prin aerul nemișcat. Nu auzea vocile suficient de bine ca să-și poată da seama dacă erau ale unui grup de ado lescenti care beau bere sau ale altcuiva.

Roiben era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare - blugi, tricou și pardesiu lung pe care trebuie să le fi țesut din raze de luna și pânze de păianjen, pentru că era sigura că nu aveau cum să provină din nici un dulap din casa bunicii sale. Își dăduse părul pe spate, dar albul acela șocant îl făcea cumva să pară și mai inuman îmbrăcat așa, în haine modeme.

Se întrebă dacă și ea arăta inuman. Oare avea ceva ce ținea oamenii la distanță? Kaye presupusese întotdeauna că era pur și simplu ciudată, fără alte explicații. Uitându-se la el, avea îndoieli.

Roiben o privi și-și ridică întrebător o sprânceana.

— Mă uit la tine pur și simplu, spuse ea.

— Te uiți la mine?

— Mă... mă întrebam cum ai făcut... cu hainele.

— Aha. Se uită în jos ca și cum era prima dată când luase în considerație vestimentația lui. E doar magie.

— Și atunci, ce porți de fapt?

Cuvintele îi părăsiră gura înainte să se poată gândi la ele. Tresări.

Pe el nu păru să-1 deranjeze; ba chiar îi aruncă unul dintre zâmbetele lui rapide.

— Și dacă aș spune că absolut nimic?

— Atunci aș sublinia că dacă te uiți la ceva cu colțul ochiului poți să vezi direct prin magie, răspunse ea.

Vorbele ei provocară râsete surprinzătoare.

— Ce ușurare pentru amândoi că, de fapt, port exact ceea ce ai văzut că purtam în după-amiaza aceasta. Deși ai putea să subli mezi faptul că în costumația aceea, ultima ta grijă ar trebui să fie modestia mea.

— Nu-ți place?

Se uită în jos la costumul de pisică din vinii mov. Nu avu sese nici un motiv să nu-1 îmbrace imediat. La urma urmei, încă era Halloween.

— Uite, ăsta-i exact genul de întrebare cu care m-am obișnuit de la tine. Una pentru care nu exista un răspuns corect.

Kaye rânji și-și dădu seama că ăsta era un semn bun. Puteau s-o facă. Puteau să găsească o soluție. Totul avea să se rezolve.

— Aici jos? Întreba el, iar ea dădu din cap.

— Indiscret, mai rosti el înainte să-și ancoreze ghetetele în panta noroioasă și să coboare cu grijă culmea dealului.

Kaye îl urmă, împiedicându-se și menținându-și mai mult sau mai puțin ritmul propriu.

Bărbați și femei verzi erau pe jumătate scufundați în părțile cele mai adânci ale râului, forme androgine aspre de scoarța și lumini palpătoare.

Câteva dintre creaturi îl observară pe Roiben și alunecară în apă sau înapoi pe mal. Se auzeau șoapte.

— Kaye, spuse o voce răgușită, iar Kaye se întoarse.

Era Vrăjitoarea Scaieților, așezată pe un buștean. Bătu cu palma locul de lângă ea.

— N-au mers bine lucrurile sub deal.

— Nu, spuse Kaye așezându-se. Ar fi vrut să pună mai multă furie în voce, dar nu reuși. Era să mor.

— Dar te-a salvat cavalerul lui Nicnevin, nu-i așa?

Kaye dadu din cap ridicând ochii ca se uite la el, pe jumătate în umbra, cu mâinile în buzunarele pardesiului, strălucind impresionant. Imaginea lui o făcu să-și dorească să-i zâmbească, deși se temea că el ar putea să-i răspundă la zâmbet și atunci și-ar pierde aerul acela de dur.

— De ce l-ai adus printre noi?

— Dacă nu era el, eu eram moarta acum.

Vrăjitoarea Scaieților se uită spre cavaler și apoi din nou la Kaye.

— Ești conștienta de lucrurile pe care le-a făcut?

— Nu înțelegi? Ea l-a obligat!

— Nu îmi doresc să fiu bine-venit printre voi, bătrâna mamă, spuse Roiben, așezându-se într-un genunchi pe pământul moale.

Voiam numai să știu dacă știți care e prețul libertății voastre. Există troli și alte specii mai rele care sunt încântați să nu aibă drept stăpân decât propriile dorințe.

— Și ce-i cu asta? Întreba Spike, ieșind din spatele lor. Să sufere și muritorii cum am suferit și noi.

Kaye era șocată. Își aminti de disprețul lui Lutie față de fetele muritoare. Îi erau prietene numai pentru că era ceea ce era și nu din alt motiv. Își trecu degetele peste plasticul mov ce-i acoperea picioarele, lăsându-și unghiile să traseze mici linii în vinii. Își dorise ca ei să fie mai buni decât oamenii, dar nu erau, iar ea nu mai știa la ce să se aștepte din partea lor. Oscilase între prea multe stări în ultimele zile, era mahmură de la adrenalină, era îngrijorată pentru Corny și pentru Janet.

— Și acum suntem noi împotriva lor? Și nu mă refer la Curtea Malefică aici. De când au devenit muritorii dușmanii zânelor solitare? Întrebă Kaye, mânia scurgându-i-se în voce, facând-o aspră.

Se uita din nou la Roiben, pentru a-și recăpăta încrederea, lucru care de asemenea o îngrijora. Cum ajunsese el de la o persoană pe care pe jumătate o disprețuia să fie singura persoană pe care ea se putea baza, în doar câteva ore?

Mâna lui Roiben îi atinse ușor umărul, în semn de alinare. O amuză cât de tare căscă Spike ochii. Se întreba cam ce-și imagina Spike că se petrecuse între ei.

— Gândești ca o muritoare, spuse Spike.

— Pâi, Dumnezeule, până săptămâna trecută chiar mi-am petrecut fiecare zi din viața crezând că sunt o muritoare!

Sprâncenele groase ale lui Spike se încruntară și-și lasă capul pe-o parte, cu ochii negri lucind.

— Nu știi nimic despre Tărâmul Basmelor. Habar nu ai căror reguli trebuie să te supui.

— dacă nu am înțeles, este pentru că tu nu mi-ai spus. M-ai ținut în întuneric și te-ai folosit de mine!

— Tu ai fost de acord să ne ajuți. Ai văzut cât era de important ceea ce făceam.

— Trebuie să le spunem zânelor solitare că Nicnevin era nevinovată de sacrificiu. Treaba asta trebuie să înceteze, Spike.

— Eu nu mă întorc la sclavie. Pentru nici un muritor. Pentru nimic în lume.

— Dar regina malefică a murit.

— Nu contează. Întotdeauna exista alta, mai rea decât cea dinainte. Sa nu îndrăznești să încerci să repara chestia asta! Să nu îndrăznești să umbli de colo-colo cu povești!

— Și ce-o să faci tu? spuse Roiben blând.

— Nu e locul ei, protestă Spike, răsucind cu nervozitate perii lungi ai unei sprâncene între degete.

— Jertfa nu a fost încheiată. Motivul contează mai puțin. Rezultatul este același. Timp de șapte ani, zânele solitare de pe tărâmurile lui Nicnevin sunt libere.

— Asta dacă nu încheie un alt pact.

— De ce ar face una ca asta? vru Spike să știe. Umblă vorba că regina benefică vine din nord și aduce cu ea practic toată curtea, din câte am auzit eu.

Roiben îngheță când auzi una ca asta.

— De ce vine? spuse el pe nerăsuflăte.

Spike ridică din umeri.

— Probabil ca să vadă ce poate să pretindă de aici înainte ca maleficii să se pună pe picioare din nou. Nu e un moment bun să închei înțelegeri cu nimeni.

— Crezi că Nephamael îl va aduce pe Comy la Curtea Benefică? îl întreba Kaye pe Roiben.

El dădu din cap o dată.

— Va fi nevoit s-o facă, dacă are de gând să-l păstreze.

Roiben lăsa de înțeles că dacă Nephamael nu intenționa să-l păstreze pe Comy, acesta era mort deja.

— Știi cumva unde își vor așeza tabăra? îl întreba Kaye pe Spike.

— Într-o livadă, spuse Spike. Într-un loc unde oamenii își culeg singuri merele. Ar trebui să fie acolo mâine, înainte de răsăritul soarelui.

Kaye știa unde era locul respectiv. Fusese acolo într-o excursie cu școala și de alte câteva ori cu bunica ei. Livezile Delicioase.

— Așteaptă, vreau să vin cu tine, spuse Lutie, zburând pe umărul lui Kaye. Kaye simți o smucitură puternică în pâr atunci când Lutie prinse o șuvița.

— Iartă-mă, spuse micuța zână, plină de remușcări.

— Roiben, ea este Lutie-loo. Lutie-loo, el este Roiben.

Lui Kaye îi plăcea la nebunie când el zâmbea. Chiar îi plăcea.

— Îmi face o deosebita plăcere să te cunosc, spuse Roiben, atingând mâna minusculă cu două degete.

Kaye se plimba pe trotuar așa cum o făcuse cu nici o săptămână în urmă. În seara aceea, luna era în scădere, avea un aspect distorsionat, iar briza sărată a mării îi învăluisese pielea și părul ca o ceață groasă. Particulele strălucitoare argintii luceau pe costumul elastic de pisică de vinii mov în timp ce se mișca.

O nelinișteea faptul că nu știa unde se afla Comy. Era dispusă să-1 caute oriunde, dar nu știa de unde să înceapă. Decise într-un final să meargă totuși la dans. Kaye își făcea atâtea griji pentru Comy și pentru Janet, încât trebuia să facă ceva, orice, indiferent dacă era sau nu nevoie.

Bubuiturile muzicii dinăuntru clădirii abandonate erau atât de puternice, încât simțea basul bătând prin plăcile de lemn ale podului. Cândva numit Galaxia, clubul era așezat jumătate pe stradă și jumătate pe ce mai rămăsese din debarcader. Cu ceva ani în urmă, o parte din debarcader arsese, distrugând tarabele cu jocuri, un tobogan și o casă bântuită. Scheletul înnegrit care mai rămăsese era folosit numai ca loc de lansare pentru artificiile anuale ale orașului. Galaxia fusese cândva un bar obișnuit din Jersey și un club de dans - firma vopsită încă mai atârna deasupra intrării, deși se spălăcise, iar marginile îi erau tocite de la nisipul purtat de vânt.

În seara aceasta se vedeau bastoane fosforescente și haine în culori vii pulsând cu fiecare străfulgerare a unei lumini intermitente prin fereastra. Kaye nu era sigură dacă locul fusese închiriat sau dacă cei de acolo intraseră prin efracție. În jurul ușii erau mulți tineri, unii costumați pentru Halloween, alții purtând blugii lor largi de zi cu zi și tricouri. O fată cu părul împletit în sute de codițe strălucitoare dansa pe loc, cu un ursuleț prins de inelul curelei cu un elastic galben fosforescent.

Înainte să se apropie prea tare, Roiben ridică două frunze din noroi. În mâinile sale, acestea se transformară în bancnote nou-nouțe pe care le împături repede și le băgă în buzunarul par desiului. Lutie își scoase capul și apoi îl băgă la loc.

— Trebuie să mai lucrez la faza cu vrâjile, nu? spuse Kaye, iar el îi răspunse doar cu un zâmbet.

La intrare, o fată cu o perucă albastră tip stup, cu ruj albastru și un inel albastru în buză îi dadu restul.

— Mișto costumația, îi spuse fata lui Kaye, trecându-și privirea invidioasă peste costumul de pisică.

Kaye zâmbi în semn de mulțumire, după care intrară.

Trupurile se frecau unele de altele, unduindu-se ca niște valuri puternice, dansatorii având loc numai să țopăie pe loc. Pe bar dansa un clown pictat în culori fosforescente ce străluceau în lumina neagră. Două fete costumate în pisici, ambele având body-uri albe și codițe atașate, dansau lângă el. Muzica era atât de zgomotoasă, încât Kaye nici măcar nu încercă să vorbească cu Roiben; își strecura pur și simplu mâna într-una și-l trase prin mulțime. El o lăsă să-l conducă până în spate, acolo unde niște uși duble se deschideau către un trotuar înnegrit, folosit pe post de ring de dans improvizat pentru cei care nu mai încăpeau în club.

Era la fel de plin ca înăuntru, trupurile mișcându-se împreună în așa fel încât chiar și cei care stăteau de-a lungul pereților se atingeau unii de alții.

— Vezi ceva? țipă ea.

El scutură din cap.

Doi tipi costumați în cai și purtând sticle cu apă, îi împinseră la o parte. I se păru că-l vede pe Doughboy în mulțime, fărâ să fie costumat în nimic, dar nu era sigură.

— Kaye! îi țipă Roiben în ureche. Acolo! Uite!

Urmări cu privirea mișcarea bruscă a mâinii lui, dar nu observă nimic. Ridică din umeri, știind că gesturile erau mai ușor de înțeles decât cuvintele.

— Uite-i pe prietenii tăi, țipă el.

Porniră în direcția unei femei înalte cu buze groase și păr șaten. Femeia se opri din dans și începu să strige la el, cu brațele gesticulând sălbatic când se apropie de ea. Apoi se întoarse ca și cum ar fi vrut să fugă, dar el o prinse de braț.

Kaye îi lăsă acolo în toiul conflictului și își făcu loc cu greu prin mulțime. Dacă era o singură zână pe acolo și Roiben tocmai o găsisse, atunci poate că nu mai avea de ce să-și facă griji. Părea imposibil ca

în mulțimea de dansatori zbunguiți să fie ceva peri culos sau supranatural. Kaye se trezi relaxându-se.

Kenny era pe dig, dansând cu Fatima și cu Janet. Fatima purta trei straturi diferite de fuste lungi, o eșarfă pe cap și cercei mari în urechi, arătând ca o țigancă sau ca un pirat. Janet era îmbrăcată complet în negru și avea mustăți desenate pe față cu un creion dermatograf. Mustățile îi aminteau lui Kaye mai degrabă de un șoarece, decât de o pisică.

Kaye trase adânc aer în piept.

— Salut!

Fatima își ridică sprâncenele, iar Kenny se holbă la ea ca și cum nu ar fi avut chipul uman pe deasupra.

— Salut, spuse Janet.

Nu era prima oară când Kaye se întreba de ce oare o invitase Janet. Poate ca să-i dea o lecție lui Kenny? Judecând după fața pe care o făcu atunci când se duse la ei, Kaye decisese că probabil funcționase.

Kaye se băta în ritmul muzicii. Era prea puțin loc ca să mai dea și din mâini, asta în cazul în care nu le ridică deasupra capului.

— Mă duc să aduc niște apă, strigă Kenny și se îndepărta.

— Vin imediat, îi spuse Kaye lui Janet, care încercă să-i spună ceva în timp ce se întoarse să meargă după Kenny.

Îl găsi la rând la toaletă.

— Îmi pare rău.

Ochii lui Kenny se îngustară. Nu-i răspunse.

Kaye trase aer în piept. Mentea i se învârtea de atâtea griji, dar își dădu seama că nu avea ce să-i spună și nici nu avea nevoie să audă nimic de la el. Îi era de ajuns să-l știe în siguranța, cu ochii limpezi și liberi de orice vrajă.

— Ne vedem înapoi afară, spuse Kaye, simțindu-se prost pen tru că-1 urmărise prin tot clubul degeaba.

Începu să danseze în drum spre Janet și Fatima.

Apoi muzica se schimba.

Era același ritm sacadat și de nedeslușit al muzicii tehno, doar că se auzeau instrumente neobișnuite pe fundal, sunete ascuțite ciudate și șoapte. „Dansează!“ Trupul lui Kaye se supuse automat, învârtind-o în învâlmășeala de trupuri.

Toata lumea dansa. Oamenii se ciocneau unii de alții cu brațele ridicate în aer, dând din cap în ritmul muzicii. Nu se sprijinea nimeni de perete. Nu stătea nimeni la coadă și nimeni nu fuma la marginea apei. Toată lumea dansa - trupuri transpirate lipite strâns unele de altele, în beția sunetului.

La început în mintea lui Kaye se strecură cu ușurință o bănuială discretă. Apoi începu să observe zânele.

Prima pe care o observa Kaye fu o zână pistruiată cu părul roșu ca focul care se ivi făcând o pirueta. Dansa la fel ca ceilalți, dar când văzu că Kaye se uita la ea, îi făcu cu ochiul. Uitându-se repede în jur, Kaye observa ca erau mai multe, spirite înaripate cu inelușe de argint în vârful urechilor, drăcușori mari cât niște câini care beau apă îmbuteliată de pe bar, un spiriduș verde cu un băț albastru fosforescent în gură. Mai erau și alți elfi, umbre vagi la marginea clubului, scânteieri de solzi strălucitori, momind dansatorii în băile goale și afară pe dig. lângă Janet dansa un băiat închis la culoare, deranjant de cunoscut. Kaye își făcu loc cu violență prin mulțime, lovind oamenii la o parte cu coatele chiar la timp să o vadă pe Janet zâmbind la kelpie și lăsându-1 să o conducă la marginea digului.

— Janet! striga Kaye, făcându-și loc cu greu înspre apă.

Dar când ajunse acolo, se mai vedeau doar panglici de bucle roșii scufundându-se sub valuri. Stătu să se uite pentru o clipă, până când, cuprinsă de disperare, sari în apă. Apa neagră și rece ca gheața se închise deasupra capului ei.

Mușchii i se încordară de șoc atunci când se băga o dată în apă apoi ieși la suprafață cu dinții clănțânindu-i, scuipând apă sărată. Mâinile ei agitate prinseră niște șuvițe de păr și trase, cu sălbăticie, cu disperare. Picioarele ei loveau automat apa.

Ieși cu mâinile goale, cu excepția unui smoc de păr roșu încălzit.

— Janet! strigă ea în timp ce un val se sparse aproape deasupra ei, împingând-o în gunoaiele de sub dig. Trase adânc aer în piept și se scufundă, deschizând ochii în timp ce înotă, sperând cu disperare să vadă măcar o singură licărire de păr roșu, aruncându-și mâinile ca niște gheare.

Ieși la suprafața apei din nou, tușind fără suflare. Fusese prea întuneric să vadă ceva, iar brațele ei întinse nu dăduseră de nimic.

— Janet! țipă Kaye, lovind cu o mână apa, provocând o ploaie chiar deasupra ei.

Lovea apa cu sălbăticie înfuriindu-se pe Janet, pe ea însăși și mai ales pe marea neagră, rece și lipsită de sentimente, care o înghițise pe Janet.

Apoi, ridicându-se deasupra valurilor ca o statuie magnifică, îl zări pe kelpie, cu nările fluturând în timp ce nori de aburi fierbinți se ridicau din ele.

— Unde e Janet? strigă Kaye.

— Oh, nu, ești pe teritoriul meu acum. Fără rugăminți.

— Sâ facem un târg, te rog. Dâ-i drumul.

Îi era greu sâ vorbească printre dinții clănțănind. Corpul i se adapta încetul cu încetul, amortind la temperatura oceanului.

Kaye se uită în ochii licărind discret, paloarea lor reflectându-se în marea neagră ca niște luni depărtate.

— Te rog!

— Nu mai e nevoie de târguri și tocmeli. Am terminat. Poți să iei cea mai rămas din ea dacă vrei. lângă calul negru se ivi la suprafață un trup cu fața în jos. În părul roșu i se încâlciseră alge.

Kaye înotă spre Janet și îi întoarse capul, dând părul la o parte ca sâ-i vadă ochii lipsiți de viața, mângâlelele în formă de mustăți încâ pătându-i obrazii, buzele albastre și gura întredeschisa. — S-a zbătut minunat, spuse kelpie.

— Nu, nu, nu, nu!

Kaye îmbrățișa corpul, încercând cu disperare să-i țina capul sus. Apa curgea din gura lui Janet ca și cum ar fi fost o carafă.

— De ce ești așa de trista? Oricum urma sa moara.

— Nu în seara asta! țipă Kaye, înghițind apă. Nu ar fi murit în seara asta.

— Toate zilele seamănă între ele.

— Spune-i asta lui Nicnevin. O sâ simți și tu odată ce-a simțit Janet. Totul moare, kelpie, și asta mâ include pe mine și pe tine, fie că suntem zâne sau nu.

Kelpie pâru ciudat de îmblânzit. Scoase afara un suflu de aer cald.

Apoi se scufunda, lăsând-o

singura în mijlocul mării, lovind apa și ținând trupul lui Janet. Un alt val se formă, împingând corpul lui Janet către plajă. Kaye o luă pe

Janet de-o mână, nu mai rece decât a ei, dar înfricoșător de flexibilă, și înota spre mal. Când se apropie, valurile deveniră mai mari și mai violente, spârgându-se peste ea. Trupul lui Janet îi fu smuls din strânsoare și aruncat pe plajă.

Îl văzu pe Roiben alergând spre mal. Cavalerul se aplecă să se uite la Janet în timp ce Kaye, încă în apă, se chinuia să se ridice în picioare. Tuși și scuipă o combinație de salivă și nisip.

— Tu cauți moartea cu lumânarea? Ai crede că atâția ani de experiență ca muritor te-ar face mai conștientă de propriul sfârșit.

Tipa.

Mai avuseseră o discuție pe subiectul ăsta, purtată pe ace lași ton.

Roiben își deschise pardesiul și-l închise în jurul ei, fără să mai conteze că hainele ei ude i le udau și pe ale lui. Țiuiau sirenele, iar Kaye văzu lumini intermitente.

— Nu. Mâinile lui îi cuprinseseră capul înainte ca ea să apuce să se întoarcă. Nu te uita! Trebuie să plecăm.

Kaye se trase din strânsoarea lui.

— Trebuie s-o văd! Să-mi iau rămas-bun.

Făcu zece pași prin nisipul ud și căzu în genunchi, ignorând valurile care inundau nisipul din jurul genunchilor. Janet fusese aruncată pe mal ca o bucată de gunoi, și acum zăcea fără suflare într-o poziție ciudată. Kaye o întinse pe spate, cu brațele pe lângă corp.

Dădu la o parte părul roșu și atinse fața rece a lui Janet cu degetele ei reci. Și din acel moment păru că lumea întreagă înghețase și că nu-i va mai fi cald niciodată.

13

„Tu, ce mi-ai fost ca ziua de frumoasă Ești iad pustiu, ești noaptea-ntunecoasă.“

William Shakespeare, Sonetul CXLVII

Kaye se trezi pe salteaua din dormitorul ei, învelită în cuverturi, îmbrăcată doar în lenjerie intimă și în tricoul pe care Roiben i-l împrumutase cu o zi înainte. Pieptul lui gol îi ținea loc de per nă, iar pentru o clipă nu-și aminti de ce părul îi era atât de țeapăn, iar genele îi erau lipite între ele cu o crustă subțire de sare. Când își aduse aminte, se dădu jos din pat scoțând un geamăt.

Janet era moartă, înecata. Cu plămâni plini de apă. Moartă. Cuvântul îi răsuna în cap ca și cum în repetarea lui s-ar fi ascuns vreun indiciu spre alt adevăr.

Își aducea vag aminte ce se întâmplase cu o noapte în urmă, cum Roiben o adusesse acasă și o vrăjise pe bunica ei să se opreasă că din urlat în timp ce el o ducea pe Kaye la etaj. Țipase la el pentru asta, țipase și plânsese și într-un final adormise.

Kaye merse ușor la oglindă. Arăta stoarsă de puteri. Își simțea capul greu de la plâns, iar ochii îi erau umflați de la somn. Aveacearcăne și chiar și buzele îi păreau palide și crăpate. Și le linse. Erau sărate.

Janet era moartă. Era numai vina ei. Poate dacă nu l-ar fi urmărit pe Kenny... Poate dacă nu ar fi făcut-o geloasă pe Janet, aceasta nu s-ar fi dus după kelpie acela. Poate dacă...

Și Comy nu apăruse încă.

Închise ochii și-și sfâșie chipul pe care-1 purta, lăsându-1 să se evapore în aer. Ce văzu atunci fu mai rău. Părul încă îi era țeapăn de la sare, buzele încă îi erau crăpate și, mai mult de atât, trasa turile aspre de spiriduș îi exagerau aspectul obosit.

Văzu în oglindă reflectarea tricoului pe care-1 purta și-și aminti vag cum se dezbrăcase în stradă, atunci când își dăduse seama ca oricât ar fi stat ghemuita sub pardesiul lui Roiben nu i s-ar fi oprit dinții din clănțănit. Costumul de pisică se pare că nu fusese ca un al doilea strat de piele, pentru că reținuse apa în el. Roiben o ajutase să-1 dea jos, după care o înfășurase în tricoul și în pardesiul său.

Invocă magia în degetele ei și încercă să-și diminueze negreala din jurul ochilor și să-și aranjeze părul în bucle netede ca-n reviste. Îi fu ușor și un zâmbet mic și surprins îi apăsă în colțul gurii când își aplica un contur la ochi numai trecându-și unghia peste ei și își tamponă ochii cu un albastru deschis. Îi mai atinse încă o dată până se făcură de un violet profund.

Uitându-se în jos, își folosi magia pentru a se îmbrăca într-o rochie de bal cu o crinolina bufantă, din mătase rubinie, încrustată cu pietre prețioase. I se păru ciudat de cunoscută până când își dădu seama de unde provenea imaginea - era o ilustrație din Prințul-broască, o carte veche de povești de-a ei. Apoi, cu numai o mișcare a mâinii, își schimbă vestimentația cu un costum verde renascentist, ciorapi verzi de plasă, o versiune modificată a prin țului din aceeași poveste.

Roiben se mișcă pe saltea, clipind la ea. Nu purta chipul uman, iar părul îi era strălucitor ca o monedă de argint acolo unde era bătut de lumină. Lutie stătea pe aceeași pernă, înfășurata într-o bucla de-a lui Roiben de parcă ar fi fost o cuvertura.

— Nu pot să cobor, spuse Kaye.

Nu putea să dea ochii cu bunica ei, mai ales după cele întâmplate cu o seară în urma, iar Kaye se îndoia amarnic că mama ei se întorsese acasă. Amintirile lui Kaye de la ultima paradă de Halloween de la New York cuprindeau o masă de pene și sclipici și bărbați pe catalige. Ellen băuse atunci atât de multa șampanie ieftină, încât uitase complet cum să ajungă unde erau cazate, așa că petrecuseră noaptea dormind la metrou.

— Am putea ieși pe fereastră, propuse Roiben, iar ea se întreba dacă o tachina sau dacă chiar îi acceptase muștrările ciudate atât de ușor.

Nu-și amintea mare lucru din ceea ce îi spusese cu o seară înainte - poate că discursul ei fusese atât de îngrozitor și de irațional, încât acum nu-1 mai surprindea nimic.

— Și cum ajungem în livadă? E tocmai în Colt's Neck.

El își trecu degetele prin păr, pieptănându-1 cu mâna, și apoi se întoarse către Lutie.

— Mi-ai făcut noduri în păr.

Lutie chicoti într-un fel ce aducea puțin a panică.

Roiben se întoarse oftând către Kaye.

— Există metode, spuse el, dar majoritatea dintre ele nu ar fi pe placul tău.

Avea motivele ei să nu se îndoiască de asta.

— Să luam mașina lui Comy, spuse ea.

Roiben ridica din sprâncene.

— Știu unde este și mai știu și unde ține cheile.

Roiben se ridică de pe saltea și se așeză pe tăblia patului, ca și cum ar fi fost canapeaua în care sperase cândva să o transforme.

— Mașinile sunt făcute integral din oțel. În caz că ai uitat. Kaye stătu o clipă, după care începu să răscolească prin

mormanele de pungii negre de gunoi. După câteva momente de căutare, ridică triumfătoare o

pereche de mânuși portocalii, ignorându-i neîncrederea din priviri.

— Am oțel și la ghete, spuse ea încâlțându-se în timp ce vorbea, dar pielea mă protejează de atingerea lui... abia dacă-1 simt.

— Ai vrea și o țigară să se asorteze la asta? întrebă Roiben sec.

— Cred că îmi plăcea mai mult de tine înainte să înveți să ai simțul umorului.

Vocea lui era prudenta.

— Și eu, care credeam că nu mă placi deloc...

Kaye își pieptânâ pe spate noul ei păr mătăsos și-și frecă tâmplele. Trebuia să spună ceva, să facă ceva, dar era sigură că dacă s-ar fi oprit să-și pună gândurile haotice în ordine, ar fi fost dârâmată. Oare se purta așa din cauza serii trecute? Acum abia dacă-și amintea să fi tipat la el; în mintea ei era o învălmășeală de durere și furie. Dar totul era schimbat între ei în dimineața aceasta, și ea nu știa cum să îndrepte lucrurile. întinse mâna și-l atinse ușor chiar sub claviculă, deschizând gura să vorbească... apoi închizând-o din nou. Dădu ușor din cap, sperând că el va înțelege cumva că îi părea rău, că îi era recunoscătoare, că-1 plăcea prea mult.

Dădu din nou din cap, de data aceasta mai tare, și făcu un pas în spate.

Mai întâi să rezolve problema cu Corny. Apoi se va ocupa de restul.

Ieșiră pe fereastra, Roiben cățărându-se cu ușurință, Lutie zburând, iar Kaye reușind o combinație nefericită între săritura și alunecare. Se împiedică la aterizare.

— Zboară! spuse Lutie.

Kaye îi aruncă o privire răutăcioasă, după care își puse mânușile. Se uită în jos și văzu că încă purta acel costum. Roiben era îmbrăcat în haine negre din piele din cap până-n picioare. Aripile lui Lutie răspândeau curcubeie iridiscente peste amândoi în timp ce se rotea prin aer ca o libelulă nebună.

— Pe aici!

Kaye îi conduse prin parcul de rulote. Portiera mașinii era încuiată, iar Kaye nu ezită să lovească geamul cu mâna înmânușată. Acesta se crăpă, ia ea îl lovi în continuare până când îi sângerară încheieturile degetelor.

— Oprește-te, spuse Roiben prinzând-o de mânâ când se retrase pentru a da încă un pumn.

Se opri, uluită, uitându-se la fereastră.

Roiben scoase un cuțit dintr-o gheată. Oare fusese mereu acolo sau îl făurise el pe loc?

— Folosește mânerul, spuse el. Vocea îi suna foarte obosita. Sau o piatră.

Kaye reuși să ciobească fereastra suficient cât să-și bage mâna să forțeze încuietoarea. Privi în jur prin parcare de rulote, surprinsă că nimeni nu venea să o împiedice să fure o mașină în plină zi.

Își puse mânușa la loc după care deschise portiera și intră, tresărind când respiră aerul metalic, îmbâcsit. Se aplecă să desfacă încuietoarea pe partea cealaltă și deschise fereastra din partea ei înainte să scoată cheia ascunsă în parasolar. Roiben se urcă îngrijorat pe scaunul pasagerului, iar Lutie zbură alături de el, strâm bând din nas la Kaye în timp ce zbură prin jurul banchetei din spate și apoi se cocoță într-un final pe tabloul de bord prăfuit.

Kaye băgă cheia în contact și o răsuci, simțind fierbințeala fierului chiar și prin mânuși. Nu era chiar o senzație neplăcută, dar simți un bâzâit în cap, care știa că urma să se agraveze.

Kaye apasă în jos pedala de accelerație. Motorul toarse, dar mașina nu se mișcă. Înjurând, Kaye lăasă frâna de mână, după care apasă pedala de accelerație. Mașina hurui înainte atât de repede, încât fu nevoie să izbească pedala de frână ca s-o oprească. Lutie se rostogoli în poala lui Kaye. Roiben se uită la ea din poziția în care se afla, lipit de bord.

— De câte ori ai mai condus?

— Niciodată, mârâi Kaye.

— Niciodată?

— Nu am încă vârsta necesară.

Chicoti când rosti asta, dar îi ieși un sunet ascuțit, aproape isteric. Apăsă piciorul pe pedala mai delicat, și mașina reacționa mai bine. Întoarse volanul și începu să conducă înspre stradă.

Lutie scoase un scâncet mic și apoi se câțară pe costumul lui Kaye. Mirosul de fier era copleșitor.

Kaye intră pe autostrada, ușurată că nu mai urmau curbe, intersecții sau semne de oprire. Tot ce trebuia să facă era să se păstreze pe o singură bandă până aproape de destinație. Își reaminti că trebuiau să ajungă acolo înainte ca prietenul ei Comy să mai pățească ceva. Apăsă mai tare pe pedala de accelerație, manevrând

mașina ca s-o mențină pe mijlocul benzii, în timp ce gonia pe autostrada.

Simțea că i se încețoșează privirea, iar fierul îi făcea capul să se învârtă. Nici măcar curenții de aer ce suflau pe fereastră nu erau de ajuns. Își scutură capul încercând să se debaraseze de sentimentul de greutate care părea să i se instaleze sub forma unei benzi de-a lungul tâmplilor.

— Kaye! schelâlâi Lutie chiar la timp, iar Kaye trase cu violența de volan spre dreapta pentru a se feri din calea mașinii în care aproape că intrase.

Mașina atinse iarba de pe marginea autostrăzii cu o roată înainte să-și recapete controlul.

Scheunatul lui Lutie era ca ciripitul unei vrăbii. Roiben nu scosese nici un sunet, dar Kaye nu voia săși ia ochii de la drum atât de mult încât să-i vadă expresia feței.

În sfârșit, se apropiau de destinație, iar Kaye întoarse la o intersecție, cu o viteză periculos de mare. Menținu mașina pe marginea drumului de vreme ce nu găsea o cale să o readucă ușor pe benzile regulamentare. Trecu doar de doua semafoare, după care putu sa tragă mașina în livadă și să parcheze. Roiben coborî din mașină aproape din mers. Lutie se agăța de haina lui Kaye, încă tremurând.

— La întoarcere poate Comy să conducă.

— Asta chiar că mâ motivează sa-1 caut!

Vocea lui Roiben tremura ușor, în ciuda încercării lui de a fi răutăcios. Kaye își aminti din excursia cu școala că livada era formată din hectare întregi de pomi fructiferi și o piață unde se vindeau dulceturi, lapte și suc de mere cu scorțișoara. Astăzi aveau spre vânzare, la prețuri scandalos de mici, grămezi de dovlecei și bostani.

Parcarea era plină de minivanuri din care se revărsau copii cu mamele lor, care alergau după ei și-i îndrumau. Kaye îl urma pe Roiben croindu-și drum prin mulțime, în jurul unui monument imens din fân și dovlecei. Una dintre mame își trase brusc copilul într-o parte, din calea lor. Kaye își verifica imediat chipul, ridicând o mână pentru a o cerceta și întorcând-o la lu mină să fie sigură că nu era verde. Apoi aruncă o privire spre Roiben și înțelese că arătau destul de ciudat, reacția mamei fiind îndreptățită. Simțea cum se

schimba aerul pe măsură ce păseau printre copaci, iar sunetul motoarelor și al râsetelor păli. Nu mai simțea mirosul de fier și trase adânc aer în piept, expirând fiecare fum de eșapament. Era ca atunci când intrase sub deal și simțise ruperea stranie pe care se obișnuise să o asocieze cu pășirea în Tărâmul Basmelor.

Pe pajiște pășteau cai albi, iar clopoștii argintii de la gâturile lor zăngăneau când ridicau capetele. Merii împlețiți erau încă încărcăți de recolta de toamnă târzie. Aerul era cald și dulce mirosind a promisiune de primăvară și a un nou început. Membrii Curții Benefice erau răspândiți pe toată câmpia, stând sau dormind pe paturi de mătase. Kaye simți miros de levănțică proas păță și iarba neagră atunci când trecu printre ei.

Poporul era la fel de variat ca și cel din Curtea Malefica, doar că aici membrii lui erau îmbrăcați în culori mai vii. Trecură pe lângă un om cu chip de vulpe îmbrăcat cu o haină rufoasa făcută din multe feluri de material, cu panglici atârdate. O spiridușă purta o rochie placată cu aur, luminoasă ca soarele. Șoptea ceva în urechea unui băiat care purta o rochie la fel ca a ei, numai că de un albastru ca oul de măcăleandru. Mai mulți elfi stăteau aplecați asupra a ceea ce părea a fi un joc, aruncând pietre strălucitoare în mijlocul unui cerc desenat pe pământ. Kaye nu reușea să vadă care era scopul jocului, dar observă că grupul ofta sau aclama, în funcție de un mod sau altul în care cădeau pietrele.

Undeva în apropiere, la marginea mulțimii, o femeie în formă de copac, cu pielea ca scoarța și cu degete ce se transformau în frunze la unghii, șoptea ceva unui măr mut, întorcându-și capul încet din când în când ca să-i privească pe cei șapte omuleți care stăteau unul pe umerii celuilalt. Formaseră o scară de elfi care se bălăngănea înainte și înapoi de la bază la vârf, unde un omuleț se chinuia cu disperare să culeagă un măr dolofan.

O fată înaripata alerga de colo-colo, iar un băiețel se târa în patru labe după ea, având părul împletit cu flori. Un pui de om. Kaye se cutremură.

Uitându-se mai atenta prin jur, observă mai mulți copii, poate nici unul mai mare de șase ani. Zânele îi pieptăneau și îi mângâiau, iar ei stăteau cu ochii pe jumătate închiși și visători. Unul stătea cu capul pe genunchii unei zâne cu piele albastră. Trei copilași, toți trei cu

coronițe de margarete pe cap, dansau stângaci cu trei omuleți cu pălării de ciuperci. Domnii și doamnele zâne bateau din palme.

Kaye grăbi pasul, vrând să-l oprească pe Roiben și să-l întrebe de copii. Dar apoi văzu direcția în care se uita el și uită de toate întrebările. lângă niște copaci cu flori de primăvara, chiar și atunci, în plină toamnă, se afla o zână cu păr castaniu-roșcat îmbrăcată cu o haina de un verde smarald, ce-i flutura ca o rochie. Kaye se opri din mers când o văzu; abia dacă-și mai aminti să respire. Era cel mai frumos lucru pe care-1 văzuse vreodată. Pielea îi era lipsită de orice imperfecțiune, părul ei strălucea ca arama în soare sub o cunună împletită din iederă și flori de sânger, ochii îi erau la fel de strălucitori ca verdele merelor care atârnav lângă ei. Kaye nu reuși să-și mai ia ochii de la ea; era atât de frumoasă, încât totul în jur părea plictisitor și pal.

Nu fu nevoie ca Roiben să-i spună că aceasta era regina Curții Benefice.

Doamnele ei de onoare purtau rochii din materiale ușoare în nuanțe trandafirii sau gri. Când se apropiară de ele, una dintre femei inspiră atât de puternic, încât aproape că țipă și își acoperi gura cu mâna. Roiben întoarse capul să o salute și zâmbi.

Kaye se încorda. Zâmbetul acela părea nepotrivit pe buzele lui, era mai degrabă un spasm al gurii, decât o exprimare a plăcerii.

Un cavaler se strecură între ei și regină. Era îmbrăcat în armu ră verde din bucăți, iar părul îi era ca auriul frumos al mătășii de porumb. Purta o sulită interesanta, atât de ornată cu modele, încât Kaye se întrebă dacă nu cumva era doar de decor.

— Talathain, spuse Roiben înclinându-și scurt capul.

— Nu ești bine-venit aici, spuse cavalerul.

Lutie bombăni din buzunarul lui Kaye și-l fixă cu privirea pe noul cavaler, cu o fascinație nedisimulata.

— Anunța-mi prezența reginei, spuse Roiben. Dacă Majestatea Sa nu dorește să mă primească, atunci voi pleca imediat de aici. Kaye încercă să protesteze, dar Roiben îi puse o mână pe braț.

Însoțitorii mei vor fi, bineînțeles, liberi să stea sau să plece, după bunul lor plac, continuă el.

Privirea lui Talathain se îndrepta către regina și apoi înapoi la Roiben, pe chipul lui citindu-se un soi de gelozie.

Un semn cu mâna lui îmbrăcata în armură puse în alertă alți câțiva cavaleri. Sosi un paj, îl asculta pe Talathain, după care o zbughi sa vorbească cu regina.

Îupă ce se aplecă grațioasă să îl asculte pe pajul micuț, regina se îndepărtă de doamnele ei și se îndreptă, prin iarbă, către ei. Nu se uită la Kaye. Ochii ei poposiră numai pe Roiben.

Kaye observă cum se schimba fața lui Roiben când se uita la Majestatea Sa. Era un dor în privirea lui care o copleșea pe Kaye. Era privirea serioasă a unui câine, pierdut în sălbăticie, încă sperând că va mai simți atingerea blândă a mâinii stăpânului său.

Se gândi la tapiseria de pe peretele din camera lui și la lu crurile rostite și nerostite. Și înțelese pe loc de ce se retrăsese el din sărutările ei - trebuie să fi prețuit dragostea pentru regină în tot acest timp, sperând să aibă șansa să o revadă. Kaye fusese oarba, prea plină de dorințele sale pentru a vedea ceea ce era chiar în fața ochilor ei.

Kaye fu recunoscătoare când Roiben îngenunche, pentru a putea și ea să se așeze într-un genunchi și să-și ascundă durerea de pe chip sub un cap plecat.

— Ce formal ești, cavalerul meu! spuse regina.

Kaye aruncă o privire spre Regină. Ochii ei erau blânzi și umezi, și verzi ca bijuteriile. Kaye oftă. Se simți brusc foarte obosita și foarte simpla. Kaye își dori ca Roiben să întrebe de Comy și apoi să plece acasă.

— Nu mai sunt al Majestații Tale, spuse el ca și cum și-ar fi regretat vorbele.

— Dacă nu al meu, atunci al cui ești?

Conversația avea prea multe subînțelesuri pentru ca Kaye să fie sigura că o înțelegea. Oare fuseseră amanți?

— Al nimânui, Silarial, spuse el respectuos, schițând un zâmbet în timp ce în ochi i se citea mirare. Rostea cuvintele ca și cum i-ar fi fost teamă să vorbească prea tare, ca nu cumva să spargă vreun lucru prea scump ca să-l poată plăti. Poate doar al meu.

Zâmbetul ei nu păli, nu se schimbă. Era un zâmbet perfect - buze perfect curbate, echilibru perfect între bucurie și afecțiune - era atât de perfect, încât Kaye nu reuși să-i reziste, pierzând firul conversației, așa că fu nedumerita când regina vorbi din nou.

— Și dacă nu ai venit să rămâi acasă, atunci de ce-ai venit?

— Îl caut pe Nephamael. Are cu el un tânăr pe care însoțitoarea mea trebuie să-l ia înapoi în Lumea de Fier.

Silarial scutură din cap.

— Nu se mai află printre ai noștri. Când regina Curții Malefice a murit și zânele solitare au fost eliberate... Aici făcu o pauză și-l privi pe Roiben. I se citea tulburarea pe chip. I-a uzurpat tronul și s-a autoproclamat rege.

Capul lui Kaye țâșni în sus. Cu ochii mari, fără să se gân dească, vorbi:

— Nephamael este regele Curții Malefice?

Își mușca buza, dar regina se întoarse către el indulgenta.

— Pe cine ai adus la noi?

— Numele ei este Kaye. Este un copil schimbat.

Părea distras.

Sprâncenele roșcate ale reginei se ridicară.

— O ajuți pe ea să recupereze un muritor pe care Nephamael l-a lipsit de suflet?

— Da, spuse Roiben.

— Și care este prețul serviciului tău, Roiben, tu care îți aparții?

Își ridică mâna și se jucă absentă cu o

amuletă de la gât. Kaye nu mai suporta

să-i privească perfecțiunea feței. Se uită

în schimb la colierul reginei. Piatra îi era palidă ca laptele și atârna de un lanț lung. I se părea

foarte cunoscuta.

O pată roșiatică îi coloră lui Roiben obrazii. Oare era posibil să fi roșit?

— Nu există nici un preț.

Kaye își aminti unde mai văzuse colierul - Nephamael purta unul la fel. Îl avea la gât în noaptea în care venise să o ia pentru Jertfă.

Regina se aplecă în față, aproape în mod conspirativ, ca și cum Kaye ar fi fost de mult uitată.

— Mi-ai spus cândva că ai face orice să-mi dovedești că mă iubești. Mai este valabil? Roșeala din obraji i se intensifică, dar, când vorbi, vocea lui Roiben fu de oțel.

— Nu mai este.

„Oare ce înseamnă asta“, se întreba Kaye. Însemna ceva, cu siguranța, ceva care nu avea nici o legătură cu dragostea, ci cu re gina care murise. Despre asta era vorba, de fapt, își dădu ea seama. Regina lui îl tratase ca pe o jucărie de care se săturase și pe care o dăduse la schimb, fără să îi pese dacă noua lui stăpână va fi dură cu el, chiar fără să îi pese că aceasta l-ar putea distruge, în mod clar, planurile ei includeau recuperarea jucăriei.

— Și dacă ți-aș spune că deja, spre satisfacția mea, mi-ai dove dit-o? Vino, mai stai cu noi. Avem vin de miere și mere roșii, proaspete. Stai lângă mine din nou.

Kaye își mușcă buza până la sânge. Durerea o ajuta să accepte că Roiben nu era al ei și că nu avea să fie niciodată al ei. Și dacă era mult prea târziu să pretindă că nu o durea, atunci ar putea cel puțin să îngroape suferința aceea undeva în adâncul ei, ca măcar să nu afle el niciodată.

Roiben se uita la Silarial cu o combinație de dor și dispreț.

— Te rog să mă ierți, spuse Roiben, dar mirosul de mere mă face să vărs.

Regina păru mai întâi șocată, apoi de-a dreptul furioasă. Roiben urmărea impasibil schimbul acesta de stări de pe chipul ei.

— Atunci ai face bine să te grăbești să pleci, spuse regina.

Roiben dădu din cap și făcu o plecăciune. Kaye aproape că uită să facă același lucru.

Când se depărtară cu câțiva pași, femeia cu păr alb îl prinse pe Roiben de braț și-l trase spre ea, râzând.

— Roiben!

Era femeia care icnise mai devreme. Avea părul lung până la genunchi și două codițe împletite, prinse pe cap. Era îmbrăcată ca zânele din suita reginei.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spuse ea, și din nou îi tremura un zâmbet pe față. Câte lucruri am auzit...

— Toate adevărate, fără îndoială, spuse Roiben atingând-o ușor. Își trecu degetele prin părul fetei, iar Kaye tremură empatică, cunoscând atingerea degetelor acelora lungi. Părul tău este atât de lung.

— Nu l-am mai tăiat de când ai plecat. Femeia se întoarse către Kaye. Am auzit că fratele meu abia dacă ți-a făcut cunoștință cu

regina. Întrebarea mea este - încearcă Roiben să ne protejeze pe noi de tine sau pe tine de noi?

Kaye râse surprinsă.

— Ethine, spuse Roiben dând din cap mai întâi spre una și apoi spre cealaltă.

Râsul colorat al femeii era asemănător cu sticla spartă.

— Te-ai lepădat de manierele tale curtenești.

— Așa mi s-a spus, zise Roiben.

Ethine întinse mâna spre crengile mărului și desprinse o sin gura floare.

— Tot ce contează este că te-ai întors acasă, spuse ea, punându-și floarea după ureche.

Kaye observa tresărirea discretă a lui Roiben când Ethine îl atinse și se întreba dacă reacția lui o rănise.

— Aceasta nu mai este casa mea, spuse Roiben.

— Bineînțeles că este. Unde altundeva să te duci? Ochii ei se mutară pe Kaye, analizând-o pentru prima dată. Te-a rănit, știi asta, dar o să o ierți în timp. Întotdeauna ai iertat-o.

— Dorințele se mai schimbă, spuse el.

— Ce ți-au făcut? întrebă Ethine îngrozită.

— Orice mi-ar fi făcut, orice am făcut... mi-am umplut mâinile de sânge, iar petele acestuia ating până și poalele reginei Tărâmului Elfilor.

— Nu vorbi așa. Cândva o iubeai.

— Și încă o mai iubesc, mai mult de milă.

Kaye se întoarse. Nu mai voia să audă. Discuția asta nu avea nici o legătură cu ea.

Pomi cu pași repezi spre mașină. Unul dintre copii se ridicase pe vârfuri, întinzându-se după un mar la care nu ajungea. Purta o tunica verde, legată la mijloc cu un cordon de mătase. — Bună, spuse Kaye.

— Salut!

Băiatul rânji la ea rugător, iar ea rupse fructul. Acesta se desprinse de pe creangă cu un pocnet ușor.

— Unde e mama ta? întrebă Kaye, lustruind mărul de haină.

Băiatul se uită urât la ea, o buclă de păr șaten-închis acoperindu-i ochii.

- Dă-1 înapoi!
- Mereu ai locuit cu zânele?
- Ihî, spuse el cu ochii pe măr.
- De cât timp? întreba ea.

El întinse mâna lui grăsună, și ea îi dădu mărul. Mușcă imediat din el. Ea îl așteptă să mestece, dar imediat ce înghiți îmbucătura aceea, începu să roadă din el din nou. Apoi, ca și cum tocmai și-ar fi amintit de ea, se uită în sus cu vinovăție. Ridică din umeri și mormăi cu gura plină.

- Dintotdeauna.
- Mulțumesc, spuse Kaye, ciufulind părul castaniu al băiatului.

Nu mai avea nici un rost să-l mai întrebe ceva. Știa tot atâtea lucruri ca și ea. Apoi, se întoarse din nou la el.

- Hei, știi cumva o fată pe nume Kaye?

Băiatul se încruntă într-un gest exagerat de gândire, după care arăta spre una dintre pături.

- Ihî. Cred că e pe acolo.

Tot sângele i se ridică la cap, iar Kaye se simți invadată de căldura și amețală ca și cum ar fi stat cu capul în jos. Degetele îi erau înghețate.

Lăsându-1 pe băiat cu mărul său, Kaye merse printre paturi și opri fiecare fetița, indiferent cum arăta.

- Te cheamă Kaye, drăguțo?

Dar când se văzu pe sine, știi. Ochii migdalați contrastau ciudat cu clăia de păr blond, făcând-o pe fetița să arate ca o zână, în ciuda corpului rotunjit și a urechilor rotunde. Asiatică și blondă. Kaye nu reuși să facă altceva decât să se uite cum fata - mult, mult prea mică să fie Kaye în orice lume rezonabilă - rupse o buruiană și, îndoind cu grijă tulpina, făcu floarea să zboare în direcția unei doamne elf drăguțe care râse.

Toate întrebările pe care Kaye voia să le pună o înecau. Se răsuci pe călcâie și merse cu pași apăsați spre Roiben, prinzându-1 strâns de braț.

- Trebuie să plecăm acum! țipă ea, tremurând furioasă. Comy ar putea fi mort deja.

Ethine rămase cu gura căscată când Roiben înghiți ce mai avea de zis și dădu din cap. Kaye se întoarse și o pomi repede spre mașină, lăsându-1 pe Roiben să o urmeze.

14

„Pe dealuri,
stejari
imenși cad
în
genunchi;

poți să atingi părți
pe care nu ai dreptul să le atingi.“
Kay Ryan, Coroană

Nu ajunse la mașină.

— Kaye, oprește-te! Te rog, oprește-te!

Roiben era chiar în spatele ei.

Ea se opri, uitându-se printre copaci la minivanuri și la auto stradă. Se uita oriunde, numai înapoi nu, la Curtea Benefică, la copiii fără vârste și la Roiben.

— Tremuri toată.

— Sunt furioasă! Freci timpul aiurea când noi avem lucruri de făcut. Calmul lui o înfurie și mai tare.

— Ei bine, îmi pare rău.

Tonul lui aproape sarcastic n-o convinse pe Kaye că-i părea rău. Îi ardea fața.

— De ce ești aici?

Urmâ o clipă de tăcere.

— Pentru că tocmai m-ai salvat dintr-o conversație care implica niște muștrări nu prea politicoase.

— Nu... De ce ești încă aici? Ce mai cauți aici?

El tăcea. Kaye nu-i putea vedea fața decât dacă se întorcea, lucru pe care refuza să-l facă.

— Deci vrei să plec?

Ochii ei ardeau de lacrimile pe care nu le vărsa. Simțea pur și simplu că dădea pe dinafară. — Nu fac decât..., începu să vorbească, apoi se opri. La naiba, nu avem timp de așa ceva!

— Kaye...

— Nu! Începu să meargă. Trebuie să plecăm. Chiar acum!

— Dacă nu reușești să te controlezi, nu ai cu ce să-1 ajuți pe Cornelius.

Se opri din mers și ridică ambele mâini deasupra capului, cu degetele răsfirate.

— Nu pot! Eu nu sunt ca tine!

Roiben o opri, punându-i mâna pe umăr. Ea refuză să-i întâlnească privirea, iar el o smuci brusc și îi lipi trupul de al lui. Mușchii ei se încordară, dar cavalerul o strânse și mai tare, fărâ să-i vorbească.

După o clipă, Kaye se lăsă moale, oftând lung și tremurător. Degetele lui lungi îi mângâiau părul.

Mirosea a miere, a transpirație și a detergent de care folosea bunica ei.

Își frecă obrazul de pieptul lui, închizând ochii ca să alunge gândurile care trăncăneau nedeslușit în capul ei, șoptindu-i rugăminți să le dea atenție.

— Sunt aici pentru că ești o fată bună, încântătoare și extrem, extrem de curajoasă, rosti el încet. Și pentru că vreau să fiu aici.

Kaye se uită la el printre gene. El zâmbi și-și sprijini bărbia în creștetul capului ei, mângâind-o pe spate.

— Vrei să fii aici?

El râse.

— Foarte mult. Te îndoiești?

— Of, spuse ea, neputând să-și pună mintea în mișcare de atâta bucurie. Bucurie care, pe moment, era suficientă pentru a da deoparte celelalte griji. Pentru că era adevărat, cumva, el era aici cu ea și nu cu regina benefică. Of!

Mâinile lui îi trasau linii lungi și egale de sub aripi, de pe omoplați până în partea de jos a spatelui.

— Și asta te mulțumește?

— Poftim? Își ridică din nou capul spre el, uitându-se urât. Normal ca da. Glumești?

El se trase înapoi ca să se uite la ea o clipă, studiindu-i chipul.

— Bine, ofta el, și-i lipi capul încă o dată de pieptul lui, mângâindu-i părul și închizând ochii.

Bine!

Râmaseră așa un moment lung. Într-un târziu, el se retrase din îmbrățișare.

— Din fericire, spuse el, nu trebuie să mergem cu mașina ca să ajungem la Curtea Malefică. Vino cu mine.

Copacul era imens și noduros, trunchiul lui cioturos și găunos dând impresia că se deforma sub propria greutate. Scoarța era subțire și crâpată, jupuindu-se ca pielea uscată. Spre baza lui, unde rădăcinile se bifurcau, se afla un orificiu larg.

Lutie bâzâi în sus din gaură.

— Nu sunt paznici, spuse ea, instalându-și corpul minuscul în părul încâlcit al lui Kaye.

— Și asta unde duce? întreba Kaye, încercând să-și controleze tremuratul, să nu lase să se vadă cât de nepregătită era pentru asta.

— Înăuntru pe la bucâtării, îi răspunse Roiben, strecurându-și corpul, începând cu picioarele, prin orificiile din copac.

În cele din urmă, capul lui dispăru în întuneric, șuvițe argintii alunecând prin scoarța despicată.

Kaye auzi o bubuitura când Roiben își dădu drumul pe podea.

Se strădui să încapă prin deschizătura, simțind cum lemnul mai moale cedează, făcându-se așchii când se strecură înăuntru și împinse, îngropându-și picioarele până la genunchi. Apoi, pe spa te, încolăcindu-se în jos ca un șarpe, reuși să-și facă loc. Fu o cădere lungă și scoase un scâncet când ateriză.

Tunelul era fierbinte și cețos de la aburi. Fața lui Roiben era asudată, iar părul îi păru ud și greu când îl dădea pe spate cu o mână. Îi făcu semn cu capul spre stânga, iar ea o luă în fața lui prin valul de abur.

Bucătăria era o cameră imensă cu un foc arzând în mijloc și aparent fără vreun sistem de ventilație. Elfii umblau de colo-colo ducând oale mari, grămezi de șobolani jupuiți, prăjiturele și coșuri cu mere argintii sau rostogoleau butoaie cu vin. Mirosul de sânge o înăbuși. Sângele păta pereții și podeaua, fierbea în oale și dădea pe dinafară din farfuriile cu came crudă. Roiben mergea în spatele ei, ținându-i mâna pe spate și împingând-o când trebuiau să înainteze sau trăgând-o de haină când trebuiau să se oprească.

Se strecurară în cameră, rămânând aproape de perete. Un elf bătrân veștejit stătea pe un scaunel, cu picioarele bătăle și du-i-se pe-o parte, cu limba atârnându-i din gură. Se concentra să picteze

merele negre cu un lac roșu lucios. Părul alb îi era ciufulit în smocuri sălbatice, și-și ajusta periodic micuții ochelari când îi alunecau pe nas. lângă pictorul de mere, un om imens și verde cu țepi mici pe chelie și colții ieșiți peste buza groasă

superioara mânuia un topor pe deasupra unei colecții de cadavre de animale cu forme ciudate, hâcuindu-le în bucățele. Brațele cărnoase ale bărbatului era pline de sus până jos cu tatuaje cu trandafiri și spini.

Kaye se strecură la fel de tăcută ca de fiecare dată când venea târziu acasă sau de fiecare dată când pleca dintr-un magazin cu buzunarele pline. Se concentra pe picioare, plecându-și capul ușor când trecu pragul.

În curând, coridorul strâmt deveni abrupt și se deschise într-un pasaj mai lat, pavat cu marmura gri și susținut de stâlpi mari, sculptați. Din tavan picurau stalactite. Kaye auzea oameni în fața, cu pantofii pocnind ca gândăceii pe podeaua de piatră.

Roiben o trase pe Kaye și se aruncă în spatele stâlpului. Scoase sabia din teacă și o ținu lipita de piept. Ea găsi briceagul pe care i-1 dăduse el mai devreme și apucă disperata mânerul.

Dar pașii se dovediră a fi pe un alt coridor. Kaye răsufla ușurată fără să își fi dat seama că își ținea respirația.

Se strecurară în felul aceasta până când ajunseră la niște uși duble.

— Ce-o fi aici? întrebă Kaye.

— Vinul și elixirul tinereții, îi răspunse el șoptit.

Camera era toată din piatră și puțea a drojdie; lângă perete erau înșirate butoaie și sticle pline cu infuzii de diferite flori. Era petale de trandafiri, de violete, galbenele întregi, urzici plutind ca niște nave spațiale organice și alte ierburi pe care nu le putea identifica. În încăpere nu era nimeni.

— Ce sunt alea? șopti ea.

— Pelin, coada-șoricelului, ciuboțica-cucului, micșunea, turiță-mare, fenicul...

— Presupun că bei o grămadă de ceai din plante, spuse ea.

El nu zâmbi când o conduse spre cea mai mică dintre cele două uși din cameră. Se întrebă dacă el se prinsese de glumă.

— Spălătoria, spuse el.

Camera următoare era la fel sau chiar mai plină de aburi decât bucătăriile. Ieșea din ventuze mici din tavan. În cameră se aflau câteva căzi mari pline cu apă cu săpun. O femeie palidă cu ochi întunecați storcea o haină albă, în timp ce alta amesteca în altă cadă cu un băț îndoit. Un bărbat cocoșat cu brațe lungi adăuga niște granule aceluia amestec, făcând apa să sfârâie.

Locul era strâmt, iar Kaye îi arunca o privire lui Roiben. Nu aveau nici o șansă să treacă prin cameră neobservați.

— Maigret, spuse Roiben zâmbind și întinzând larg brațele. Una dintre spălătorese se uită în sus, rânjetul ei dezvăluind că era știrbă.

— Cavalerul nostru!

Femeia șchiopăta spre ei și-l strânse la piept. Picioarele îi erau acoperite de poalele lungi ale rochiei, dar Kaye ar fi vrut să vadă de ce șchiopătează. În partea cealaltă a camerei, bărbatul și femeia ridicară ochii de la treburile lor și zâmbiră și ei.

— Pe tine chiar că nu mai speram să te mai vad vreodată.

— Caut un băiat, spuse Roiben. Om. Ca noul rege.

Femeia scoase un sunet de dezgust.

— Acela...e rege... Într-adevăr! Da, este un băiat prin preajmă, dar mai mult n-aș ști să-ți spun. Am învățat că nu e bine să atrag privirile nobilimii.

Roiben zâmbi cu subînțeles.

— La fel și eu.

— Te caută, să știi.

El dădu din cap.

— Am pus capăt într-un mod destul de spectaculos serviciului meu aici.

Bătrâna spălătoreasă îi rugă să plece. Roiben deschise o ușă mică și intrară pe un coridor pavat cu pietre strălucitoare.

— De unde știi că nu o să spună nimănui că ne-a văzut?

— Maigret crede că mi-e datoare cu ceva, spuse el și ridică din umeri.

— Are ceva la picioare?

— A dezamăgit pe unul dintre membrii nobilimii malefice. El a comandat sa se înroșească în foc niște papuci de fier și a pus-o să danseze în ei.

Kaye se cutremură.

— Și are asta vreo legătura cu datoria pe care crede ea că o are la tine?

— Poate, presupuse el.

— Unde ajungem pe aici?

— Pe aici este biblioteca, încăperea muzicală, sera și camera de șah.

— Camera de șah?

— Da, regina iubea foarte mult șahul. Era un joc de noroc, așa cum este pentru muritori jocul de cărți. Din câte îmi amintesc, s-a folosit odată de acest joc să câștige un soț.

— Lui Comy îi place șahul la nebunie - era în echipa de șah a liceului. — Trebuie să trecem prin biblioteca pentru ca să ajungem acolo.

Ezita.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu am văzut nici un paznic. Nici la intrare și nici aici.

— Și dacă asta înseamnă că ne descurcam foarte, foarte bine?

— Ceva trebuie să însemne, cu siguranța.

Ușa bibliotecii era colosala și eleganta, în mod clar diferita de ușile simple de la camerele de jos. Era făcută din lemn închis la culoare cu benzi de aramă și avea gravate cuvinte într-o limbă pe care Kaye nu o înțelegea. Roiben împinse ușa și o deschise.

Rafturile de cărți erau aranjate labirintic și erau atât de înalte, încât era imposibil de văzut dacă era vreo ieșire în partea cealaltă de camera. Și rafturile aveau sculpturi complicate cu chipuri de balauri și alte bestii ciudate și se simțea în aer un miros coplesitor de pământ proaspăt săpat. Ori de câte ori Kaye privea într-o direcție, ceva părea să se schimbe în colțul ochiului. Cărțile însele erau de mărimi atât de variate, încât Kaye se întreba dacă le citea cineva de la coadă la cap.

Pe măsură ce înaintau, ea încercă să deslușească titlurile, dar erau scrise în limbi ciudate.

La o cotitură, Kaye observă o siluetă strecurându-se printre umbre. Era silfidică și vag umană.

— Roiben, șopti ea.

— Păstrătorii de secrete, spuse el fără se privească în urmă. Nu vor spune nimănui că am trecut pe aici.

Kaye tremură. Se întrebă ce stătea scris în acele volume aliniat pe rafturile bibliotecii dacă ideea era ca secretele să fie păstrate. Erau oare siluetele custode, paznici sau scribi?

Când ajunseră la o intersecție printre rafturi, Kaye văzu încă o siluetă întunecată, cu părul lung și decolorat, frunte înaltă și ochi mari, negri și strălucitori. Se strecură în umbră la fel de ușor și de tăcut ca și cealaltă.

Kaye se bucură când ajunseră în fața unei uși mici și ovale, care se deschise cu ușurința la atingerea lui Roiben. Pe peretele camerei de șah atârnav draperii grele. Toată podeaua era pardosită cu plăci în alb și negru, iar piese înalte cam de un metru și jumătate se întrededeau pe marginile camerei. Comy dormea pe podea, corpul lui ocupând două pătrate de șah.

— Cornelius?

Roiben îngenunche și-l scutură pe Comy de umăr. Acesta își ridică privirea. Ochii lui priveau în gol, era plin de vânătăi și cel mai râu dintre toate era zâmbetul satisfăcut pe care-l întoarse către ei. Fața îi părea cumva îmbătrânită, iar în frunte avea un smoc alb de păr.

— Bună, bâigui el. Tu ești Robin al lui Kaye.

Kaye se așeză în genunchi.

— Ești bine acum, spuse ea mai mult pentru ea decât pentru el, mângâindu-i cu drag șuvițele ude de păr. O să fie bine.

— Kaye, spuse Roiben inexpressiv.

Ea se întoarse. Nephamael intrase în cameră din spatele draperiilor de pe peretele cel mai îndepărtat. Atinse coama de marmură a calului negru de șah.

— Salutări, spuse Nephamael. Să-mi scuzați gluma, dar trebuie să vă spun că mi-ați fost un adevărat ghimpe în spate.

— Ba eu cred că îmi ești dator, spuse Roiben. Datorită mie ești rege azi.

— Ce păcat că viața este nedreaptă atât de des, Rath Roiben Rye!

— Nu! icni Kaye.

Era imposibil! Roiben era prea departe de ceilalți când îi folo sise numele. Abia dacă-1 auzise ea însăși. El omorâse toți cavalerii care fuseseră prin apropiere, pe toți cei care ar fi putut auzi.

— Nu-1 mai știe nimeni, spuse Nephamael ca și cum i-ar fi citit gândurile. L-am ucis pe spiridușul care credea că se dă bine pe lângă mine dacă mi-1 spune.

— Spike, răsufla Kaye.

Nu era o întrebare.

— Rath Roiben Rye, prin puterea numelui tău adevărat, îți ordon să nu îmi faci rău niciodată și să mi te supui imediat și fără rezerve!

Gura de aer pe care o luă Roiben fu îndeajuns de mare să si muleze un țipăt.

Nephamael își dădu capul pe spate și râse, cu mâna încâ mân gândind piesa de șah.

— Îți mai ordon și să nu îți faci nici ție vreun rău, decât dacă îți poruncesc eu expres. Și acum, noul meu cavaler, pune mâna pe spiriduș!

Roiben se întoarse către Kaye, în timp ce Lutie țipă din buzunar. Kaye o luă către ușă, dar el fu de departe mult mai rapid. O prinse de păr și-i trase capul pe spate, după care îi dădu drumul la fel de brusc. după un moment de uimire, Kaye o zbughi pe ușă afară.

— Poate că ești foarte priceput la respectatul ordinilor, dar ești încă începător în a da ordine, îl auzi ea pe Roiben spunând în timp ce alerga din nou spre labirintul bibliotecii.

Mai devreme îl urmase pur și simplu pe Roiben printre rafturile întortocheate - acum, habar nu avea încotro se îndrepta. Se întoarse și iar se întoarse, ușurată că nu mai dădea de nici un ciudat de păstrător de secrete. Apoi, alergând pe lângă un podium cu un morman mic de cărți pe el, coti într-o fundătură.

Lutie se târî afară din buzunar și bâzâi în jurul ei.

— Ce ne facem, Kaye? Ce ne facem?

— Șșș, spuse Kaye. Încearcă să ascuți.

Kaye își auzea propria respirație, auzea pagini foșnind undeva în cameră, auzea ceva ce părea a fi un covor târât de-a lungul încăperii. Nici un sunet de pași. Nimeni nu o urmărea.

Încercă să invoce magia și să-și coloreze pielea în același ton ca al peretelui din spatele ei. Simți valurile magiei prin ea, după care privi în jos, la mâinile ei de culoarea lemnului.

Ce aveau să facă? Vinovăția și tristețea amenințau să o co pleșească. Își rezemă capul pe genunchi și trase adânc aer în piept de câteva ori.

Trebuia să-i scape pe toți de acolo. Ceea ce era ridicol. Ea era doar o spiridușă. Abia dacă știa cum se folosea magia, abia dacă știa cum să-și folosească propriile aripi.

Inteligentă. Cuvântul o ironiza, fiind suma tuturor lucrurilor care trebuiau să o caracterizeze, dar care nu i se potriveau.

„Gândește-te, Kaye! Gândește-te!“

Trase aer în piept. Rezolvase ghicitorile. Îl scosese pe Roiben din curte. Ba chiar își dăduse seama mai mult sau mai puțin cum să-și folosească puterile magice. Putea să facă și asta.

— Sa mergem. Te rog... să mergem, spuse Lutie așezându-se pe un genunchi al lui Kaye.

Kaye scutură din cap.

— Lutie, trebuie să existe o soluție. Trebuie doar să mă gândesc.

Toți erau elfi. Atunci trebuia să gândească asemenea unei ființe umane. Trebuia să se gândească la lucrurile pe care știa să le facă. Trucurile cu bricheta. Furatul din magazine. Și trebuia să se gândească în special la lucrurile pe care elfii nu le agreau.

Fierul.

Kaye se uită spre Lutie.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș înghiți fier?

Lutie ridică din umeri.

— Ți-ai arde gura. Ai putea să mori.

— Și dacă aș încerca să otrăvesc pe cineva cu fier?

Lutie se mișcă inconfortabil pe genunchiul lui Kaye, nevrându-i să creadă.

— Dar aici nu există fier!

Kaye trase adânc aer în piept și expiră ușor. Minte ei o lua razna mult prea repede, trebuia să o încetinească, să se calmeze. Era posibil să existe fier în Curtea Malefică, poate în componența armelor, dar ea habar nu avea unde ar fi putut fi ținute acestea.

Își privi corpul. Ce purta ea din Lumea de Fier? Tricoul, lenjeria intimă, ghetetele... Costumul verde era doar o vrajă.

Kaye se descheie repede la ghetete. În mod sigur exista fier în ele, ascuns pentru a nu-i atinge direct pielea, dar exista fără doar și poate. Le scoase din picioare și le analiza. Exista fier în inelele de oțel pentru că îi simțea căldura, ascunsă sub învelișul negru de plastic. Mai erau bucăți de fier ascunse în vârful ghetelor, deși erau mult prea mari pentru a-i fi de folos în cazul în care nu reușea să le mai mârunțească în vreun fel. Kaye scoase din buzunarul costumului cuțitul pe care i-1 dăduse Roiben și începu să desfacă tălpile ghetelor. Pe măsură ce le despica, găsi cuișoare de oțel strălucitoare atât de mici că puteau fi înghițite fără ca cineva să-și dea seama.

Kaye luă cuțitul într-o mână și o gheată în cealaltă și începu să o răscolească.

Comy era învăluit de sentimente noi. Stătea pe podeaua murdară a unui palat subteran. Curtenii cântau la instrumente, iar Nephamael îi dădea să mănânce boabe imense de struguri negri ca mantia sa. În jurul lui Comy se aflau tot felul de creaturi. Acestea dezlegau ghicitori sau jucau o partidă care implica azvârlitul unor pietre mai mult sau mai puțin rotunde.

Lumea lui Comy se limita la strugurii aceia. Nu exista nimic mai plăcut decât să-și frece gura de degetele acelea și nimic nu era mai dulce decât crâparea fiecărei bijuterii negre în gura lui.

— Cred că ai prea multa demnitate. Îți ordon să dansezi! îi spuse Nephamael noului lui prizonier.

Dedesubtul podiumului, câțiva cetățeni se îndepărtară de Ia activitățile lor obișnuite pentru a-1 privi pe Roiben dansând.

Corpul cavalerului era ca o coardă de arc sărită. Părul lui argintiu se unduia ca o flamură, dar ochii îi părea desprinși de corp, străfulgerând ca cei ai unui animal care și-ar sfâșia piciorul pentru a scăpa dintr-o capcană. Nu șovăia, dar mișcările îi erau bruște, spiralele îi erau disperate. Comy nu voia să-i fie milă de el, așa că-și îndepărtă privirea. Din mâna regelui căzu o boabă de strugure, dar Comy nu mai era atent.

Cavalerul continuă să danseze, în timp ce nobilimea malefică râdea și-l batjocorea.

— E prea simplu. N-o să obosească ușor. Biciuți-1 cât dansează!

Trei drăcușori înaintară să facă ceea ce li se ceruse. Dungi Însângerate se deschiseră pe pieptul și pe spatele cavalerului.

Comy se bucura că nu era Kaye acolo să vadă așa ceva.

— Oare ce misiune să-i dau eu pentru izbăvirea lui în curtea mea? Vreau să-l păstrez. Până acum a fost un talisman norocos.

— Puneți-1 să găsească o pasăre fără aripi care poate totuși să zboare.

— Să ne găsească o capră al cărei uger să dea vin în loc de lapte.

— Da, adu-ne o capră minunată, de felul acesta!

— Plictisitor, plictisitor, plictisitor, spuse Nephamael și se lăsă pe spate în tronul său. Uitându-se în jos la Comy, afișă un zâmbet plin de entuziasm.

— Vezi că ai ratat câteva bobite, spuse el tachinându-1. Cule-ge-le... cu dinții.

Comy își luă privirea de la Roiben fârâ să-și dea seama de asta. Făcu ce i se ordonase.

Nu era cine știe ce plan, de fapt. Kaye se folosise de puterile ei magice ca să arate precum Skillywidden, singura persoana din Curtea Malefică pe care Kaye și-o amintea bine și despre care presupuse că nu se afla pe lângă tron. Repeta rolul bătrânei în liniște pe hol, dar Lutie nu o ajuta deloc, râzând atât de tare, încât micuța zâna abia dacă-și mai putea controla zborul.

Apoi, având cuișoarele subțiri de fier arzându-i în palmele închise, pomi în căutarea sălii principale. Nu era greu de găsit. După camera șahului se aflau și alte uși, dar o singură scară ducea în sus.

Sala principală a Curții Malefice era cam cum și-o amintea ea și aproape la fel de plină cum fusese și data trecută. Acum, venind din centrul palatului, Kaye nimeri direct în spatele podiumului. Roiben dansa acolo, cu râni roșii, proaspăt deschise pe spate. Nephamael era așezat pe tronul de lemn decorat, cu cercul de fier arzând pe fruntea sa. Îl văzu cum lasă o mână în jos pentru a-1 mângâia pe Comy pe păr.

Trase adânc aer în piept și pași spre podium, mergând direct spre elful pe post de chelner responsabil cu vinul, care ținea o carafă din piele argintie de șopârlă, gata să reumple pocalul noului rege.

— Ei, cusătoreaso? întreba bărbatul, rânjind la ea, dezvelindu-și dinții ascuțiți și galbeni ce dădeau pe dinafară.

Apoi Lutie făcu exact ceea ce trebuia, bâzâind prin fața bărbatului astfel încât el se întinse să o prindă cu o mână și nu observa când Kaye scapă cuișoarele de fier în vin. Opusul furtului din magazine. Floare la ureche. Mult mai ușor decât strecuratul ham-sterilor în buzunare.

— Skillywidden! Kaye se întoarse și văzu că Nephamael vorbea cu ea. Apropie-te, cusătoreaso!

Kaye privi în jur; Lutie reușise să zboare, dar Kaye nu o vedea. Chiar dacă știa că așa era cel mai bine pentru amândouă, tot era îngrijorată. Deja fuseseră ranițe prea multe persoane din cauza ei. Kaye trase adânc aer în piept și merse către Nephamael, făcând o plecăciune apropiată de ce credea ea că ar face cusătoreasa.

— Ah, spuse el, arătând spre Roiben. Noua mea jucărie. E puternic, după cum vezi. Ba chiar și încântător. Am nevoie de un costum pentru el. Cred că mi-ar plăcea să fie ceva pe verde. Poate uniforma unui paj al Curții Benefice? Cred că asta mi-ar plăcea.

Kaye dădu din cap și când se uită din nou la Roiben începu să se îndepărteze.

— O clipă, spuse Nephamael. Lui Kaye inima îi bătea violent în piept. Apropie-te! Pășii supusă în față.

Rânjind viclan, Nephamael sări de pe tron și o apucă de umărul fusiform. Chipul lui aproape că exprima încântare și stomacul lui Kaye zvâcni de teama. Fu înconjurată de magie, iar vraja îi fu ruptă. Se simțea ca și cum ar fi fost sfâșiata în bucăți. Știa că urla din toți rărunchii, dar nu se putea abține, nu putea să facă nimic în timp ce vraja ei era ruptă. Căzu în genunchi, în tri cou și lenjerie intimă, așa cum se trezise în dimineața aceea, cu parul încă țeapăn de la sare.

Se auziră icnete zgomotoase și strigăte.

— Pune-i căluș la gură, spuse el, apoi leagă-i mâinile la spate și dă-mi mie frâiele!

Unul dintre oamenii lui păși în față să-i execute ordinele.

Nephamael se așeză din nou pe tron și ceru cu un gest să i se mai aducă vin. Kaye își ținu respirația, dar el luă pur și simplu pocalul fără să bea.

— Asta chiar că-i un festin neașteptat! Încă o piesă pentru micile mele jocuri. Vino aici, Roiben.

Roiben șovâi, cu trupul tremurându-i. Loviturile de bici roșii de pe spatele și pieptul lui, unele dintre ele încă sângerând, erau greu de suportat la vedere. Pâși în fața lui Nephamael.

— Îngenunchează!

Roiben se lăsă în genunchi icnind scurt de durere.

Nephamael bângâ mâna într-unul din pliurile mantiei sale și scoase afară un briceag. Lama era aurie, iar mânerul era făcut din fildeș. Îl aruncă în fața lui Roiben, unde ateriză zdrăngănind.

— Porunca mea este următoarea: când spun eu „începe“, tu iei cuțitul și tai spiridușă până moare. Sunt curios să văd dacă o vei ucide încet, făcând-o să sufere frumos pentru ca eu să mă distrez în timp ce tu tragi de timp... sau dacă îi vei tăia gâtul dintr-o simplă lovitură. Ar fi frumos din partea ta să faci asta. Ah! oftă el teatral, ridicând pocalul deasupra capului, ce bine ar fi dacă ți-ai pierde speranța.

Roiben se făcu alb la față.

Kaye tremura. Era greu să tragă aer în piept cu călușul la gura și nu putea în nici un caz să vorbească.

— Începe! spuse Nephamael, închinând pocalul.

Roiben se întoarse cu ochii umezi; buza de jos îi tremura. Trase aer în piept, uitându-se la cuțitul din mâna sa și apoi la Kaye. Închise ochii și apoi ea îl văzu făcând o pace îngrozitoare cu sine, luând o decizie îngrozitoare.

Kaye ar fi vrut să închidă ochii, dar nu putea. Încerca în schimb să întâlnească ochii lui Roiben, să ceară îndurare cu pri virea, dar el refuza să se uite la ea.

Când aștepta ca acel cuțit să-și hotărască unghiul, îl văzu pe Nephamael ridicând pocalul la gura și înclinându-1 pentru a lua o înghițitură mare. Pentru un moment, nu se întâmpla nimic; doar își șterse colțul gurii cu două degete. Apoi tuși, părând înspăimântat, privind violent prin peșteră. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei. Nephamael căzu în genunchi, cu mâinile la gât. Deschise gura, poate să vorbească, poate să strige, dar nu-i ieși nici un sunet.

Apoi Roiben se opri în fața ei, având încă în mâna cuțitul auriu. Își aminti că nu-i fusese dat nici un ordin care să-l anuleze pe acesta. Roiben era încă legat de porunca.

Se zbătu dintr-o parte în alta.

Simți niște degete mici lucrând la nodurile călușului.

Fața lui Roiben era o mască de șoc și teroare, în timp ce își privea propria mână coborând lama aurie spre pielea ei.

Kaye trase aer în piept de mai multe ori, pregătindu-se. Când simți călușul dezlegat, scuipe materialul și făcu un pas spre cuțit, șoptind:

— Rath Roiben Rye, oprește-te... Îți ordon să te oprești... Îți ordon să...

Simți cuțitul rânindu-i brațul când vorbi, îl auzi pe Roiben suspinând înainte să lase arma să cadă pe podea.

Apoi făcu un salt în aer, dând din aripi cu putere. Se ridică ușor spre tavanul arcuit, plutind pentru o clipă. Lutie se ridică lângă ea, chinându-se să-i desprindă frânghia ce-i lega mâinile.

Apoi dinspre intrări se auziră pași apăsați de cavaleri, sunet de armură și de clopote. Curtea Benefică sosise.

15

„Mai bine domn în iad ca rob în cer.“

Milton,

Paradisul Pierdut (Cartea I)

Cavalerii fură primii care pășiră în încăpere, îmbrăcați toți în armuri de un verde-închis, amintind de carapacele insectelor. Apoi urmară vreo douăsprezece doamne, fiecare purtând o rochie de o alta culoare. Kaye observa că Ethine era îmbrăcată într-un auriu blând. După curteni intră regina, strălucind într-o rochie palida ca luna, asemănătoare cu cea pe care o purta în tabloul lui Roiben. Pe deasupra purta o pelerină de un albastru-păun care matura podeaua când mergea calmă către podium.

— Roiben, spuse regina.

Un forfot se auzi din partea Curții Malefice. O creatură mare se împiedică înainte, numai ca să fie oprita de privirea de fier a unuia dintre cavaleri.

Nephamael încâ se zvârcolea pe podium, frecându-se cu degetele pe gât și pe piept. Părea să fie complet inconștient de sosirea stăpânei lui.

Roiben se uita la regina benefica și închise ochii, expirând atât de ușurat, încât Kaye se simți cuprinsă de groază. Era ceva în neregulă în toata povestea asta.

În jurul gâtului reginei benefice atârna un pandantiv alb prins de un lăntișor de argint. Kaye se uită la el ca și cum ar hipnotiza-o. Ochii reginei erau fixați pe podium, privindu-1 pe autopromovatul rege al Curții Malefice cum se zvârcolea.

— Nephamael te servea pe tine!

Revelația fu atât de șocantă, încât Kaye o rosti cu voce tare înainte să o judece cum trebuie. Se lăsă în jos să stea lângă Roiben.

Părea că totul se oprise la auzul acelor vorbe. Până și regina îngheță.

Kaye înainta, uitându-se la Roiben, rugându-1 să o creadă.

— Roiben, erai nevoit să o slujești pe Nicnevin, iar Nephamael trebuia să o slujească pe regina benefică. Erai nevoit. El nu putea să nu se supună, așa cum nici tu nu puteai.

Regina zâmbi blând.

— Spiridușă are dreptate pe de o parte. Dacă i-aș fi poruncit să stea lângă mine tot timpul, nu ar mai fi plecat. Dar eu nu am cerut niciodată asta. Odată plecat, nu mai putea auzi poruncile mele, și prin urmare nu le mai putea urma. Am venit astăzi aici să îndrept lucrurile.

Cuvintele acelea păreau atât de rezonabile rostite de regina. Kaye voia să se înșele, dar amuleta atârna încă grea în jurul gâtului reginei.

— Dar am văzut amuleta! Nephamael o ținea când m-a vrăjit să arăt umană. Părea că-și trage puterea din ea.

— Te înșeli, spiridușo, și ai face bine să taci acum. Avem lucruri mult mai importante de rezolvat.

Vocea reginei benefice era ferma, iar mai mulți dintre cavalerii ei se îndreptară către Kaye.

— Kaye..., spuse Roiben scuturând din cap. Amuleta este a ei. Mereu a fost așa. Kaye se întoarse către el cu ochii arzând.

— Nu greșesc!

Mulțimea murmură la auzul vorbelor ei. Kaye nu era sigură ce final ar fi fost mai pe placul Curții Malefice; probabil cel în care se va varsă mai mult sânge. Nu se îndoia de faptul că cel puțin erau bucuroși că cineva o insulta pe regina benefică.

Roiben ridică o mână.

— Vreau să ascult ce are de spus!

Declarația lui făcu puțină liniște în curte. Kaye se minună de asta. Stătea sprijinit de tron cu sânge curgându-i pe haine, fără arme, și totuși încă mai inspira suficient respect încât mulțimea făcu liniște pentru el.

Roiben dădu din cap în direcția lui Kaye.

— Vorbește!

Kaye trase adânc aer în piept și, când vorbi, se asigură că o face suficient de tare încât să o audă

toată lumea.

— Cred că este destul de evident acum că sunt spiridușă, dar am fost deghizată în om timp de... ei bine... șaisprezece ani. Am reușit să o găsesc pe fetița cu care am fost schimbată. Se afla încă în curtea lui Silarial. Roiben îi aruncă lui Kaye o privire tăioasă, dar ea continuă. Asta înseamnă că cineva din

Curtea Benefică m-a schimbat, deși locuiam în teritoriul malefic, foarte aproape de curtea lui Nicnevin. Când eram mică, aveam trei zâne care vegheau asupra mea. Și ele erau din Curtea Benefică.

— M-am mutat în Philadelphia, unde am locuit câțiva ani până când el - Kaye arată spre Nephamael - a apărut într-o zi la unul dintre spectacolele mamei mele. L-a luat deoparte pe bărbatul cu care locuiam și, câteva minute mai târziu, bărbatul a încercat să o omoare pe mama mea. A doua zi ne-am întors aici. Câteva zile mai târziu, vechile mele prietene, zânele, m-au contactat și mi-au spus că aveau nevoie de mine să le ajut să ducă la îndeplinire un plan.

Dar ele nu erau suficient de puternice ca să mă propună lui Nicnevin pentru Jertfa. În schimb, Nephamael era. El a fost cel care s-a ocupat de asta. Deci, cum a ajuns Nephamael să facă parte dintrun plan benefic? I-a ordonat ea. Este singurul lucru care are sens. Singurul lui beneficiu a fost intervenția lui Roiben. Dacă Nicnevin nu ar fi murit, Nephamael nu ar fi avut nimic de câștigat, ci doar Silarial. Chiar dacă el ar fi fost rege, tot ea ar fi condus Curtea Malefică, prin el.

— Să nu mai aud o vorbă! ceru regina benefica.

— Ba ai să mai auzi, spuse Roiben, ridicând tonul de nerăbdare și apoi calmându-se. Ești nemuritoare, Silarial, așa că îți permiți să ne acorzi puțin timp. Vreau să aud și restul poveștii ei.

Kaye vorbea repede, cuvintele intrând unele în altele în încercarea ei de a spune tot.

— Amuleta de la gâtul ei. Ea a fost cea care m-a făcut să-mi dau seama ce se întâmpla. Nephamael o avea în seara în care m-a adus aici să fiu sacrificata. A folosit-o să pună o vraja puternică asupra mea. Era colierul ei, vraja ei. Aveau de gând să mă lase să fiu sacrificată, apoi să dezvăluie înșelăciunea și să dea vina pe Nicnevin. Iar astăzi, când am ajuns aici, Nephamael ne aștepta, dar nimeni nu știa că urma să venim să-1 găsim pe Corny în afară de Silarial și de curtea ei.

Când menționa numele lui Comy, Kaye nu se putu abține să nu-și arunce privirea spre el. Înlemni când îl văzu.

Se târâse unde se zvârcolea corpul lui Nephamael. O șuviță de păr îi căzuse pe față. Avea o vânâtaie pe obraz, de culoarea gurii lui pătate de strugure. Imaginea aceasta îi aminti lui Kaye prea mult de buzele reci ale lui Janet.

Ca și cum ar fi simțit căldura privirii ei, Corny se uită în sus. Ochii îi erau îndurerați.

— Comy, spuse Kaye, făcând o jumătate de pas în față.

Cu ochii încă la ea, Comy luă cuțitul auriu pe care-1 scăpase Roiben. Pe buzele sale se citea începutul unui zâmbet satisfăcut când îl ridică.

— Nu! țipă Kaye, alergând înnebunită către Comy, pentru a-1 împiedica să se înjunghie.

Lama ateriză în pieptul lui Nephamael. O data și încă o data, Comy înjunghie corpul cavalerului elf, cuțitul scoțând un zgomot înfiorător cu fiecare spintecatură. Pantalonii lui Comy musteau de sânge. Un sunet tăios îi ieși din adâncul gâtului.

Curtenii, benefici și malefici la un loc, priveau scena cu o fascinație absolută. Nimeni nu se clinti să de a o mână de ajutor atunci când Kaye îl apucă pe Comy de încheieturi și încercă să-l ia cu forța de lângă cadavru.

Tremura, dar când Kaye îl trase în față ca să-1 îmbrățișeze, observă că râdea. Râdea atât de tare, că aproape se îneca.

— Uite ce ai făcut! spuse regina benefică.

Kaye nu înțelese pe moment că ea vorbea cu Comy, și nu despre el.

Un cavaler benefic pâși înainte și își strecură mâna în mantie. Kaye se uită îngrozită cum acesta scoase o creangă lungă pe care o netezi până ce deveni o săgeata înfiorător de cunoscută. Era în dreptată fix spre ea.

— Roiben, pune-i capăt sau îi pun eu! ceru regina benefică. Am avut destulă răbdare. E vremea să te întorci acasă.

Roiben nu se răstise, dar vocea lui răsună prin peșteră când merse spre Kaye.

— Sunt acasă, Majestate. Acum spune-i omului tău să lase arma jos și-ți voi permite să părăsești Curtea Malefică nevătămată.

Peste curte se instala tăcerea.

Kaye rămăsese mută de uimire. Nicnevin se folosise bine de Roiben, mult mai bine decât s-ar fi gândit ea. Îl ținuse aproape de ea. Îl folosise împotriva restului Curții Malefice. Kaye își aminti cum se fereau din calea lui când o escorta prin mulțime. Nu era unul dintre ei, asta era adevărat, dar era distant ca un rege.

Nimeni nu-l provoca.

Sprâncenele subțiri și perfecte ale reginei se arcuiră.

— Ai îndrăzni?

Sora lui Roiben făcu un pas în față, dar nu spuse nimic. Îl ruga din priviri.

Se uita de jur împrejurul curții, iar Kaye îl văzu trăgând aer în piept. Apoi vorbi.

— Ascultați-mă și aflați înțelegerea pe care v-o ofer. Zânele solitare au câștigat șapte ani de libertate, dar șapte ani vor trece cât ai zice pește. Legați-vă de mine acum, malefici și solitari deopotrivă, și o să vă dau totul de Samhain. Libertate de la apus până la răsărit pe vecie.

Kaye văzu mai multe creaturi malefice urcând pe podium. Nu-i atacară pe cei din partea benefică, dar rânjetele lor până la urechi erau malițioase.

Regina fu ferma pe poziție.

— Cred, cavalerul meu, ca vei găsi mult mai ușoară sarcina de a pretinde un regat decât aceea de a-1 păstra.

Spunând acestea se întoarse, mantia ei lungă măturând un model circular în praful de pe podea. Cavalerii și curtenii ei se întoarseră, de asemenea. Numai Ethine ezită.

Roiben scutură din cap.

Silarial se uită în urmă și, observând-o pe Ethine, își deschise mantia. Sora lui Roiben se lăsă îmbrățișată și atrasă împreună cu restul Curții Benefice. Nu văzu niciodată zâmbetul crud care se juca

pe buzele reginei benefice și nici felul în care ochii ei se întâlneau cu ai lui Roiben peste capul plecat al surorii lui.

Când și ultimul benefic pârâsi încăperea, Roiben, autoproclamat rege al Curții Malefice, aproape căzu în tronul său. Kaye încercă să-i zâmbească, dar el nu se uita la ea. Cerceta peștera cu ochii lui, de culoarea cenușii.

Comy încă nu se oprise din râs.

Însăși camera de priveghi era mică și victoriană. Mobila era sculptată din lemn închis la culoare. Până și tapetul era sobru, flori de iris maronii dintr-o catifea pufoasă în relief. Erau acolo oameni de la școală, oameni pe care Kaye abia dacă și-i mai amintea. Kenny, Doughboy, Marcus și Fatima erau toți acolo, strânși grămadă, șușotind întruna între ei, chiar și atunci când vorbea preotul.

Comy o ținu pe Kaye de mână pe tot parcursul ceremoniei, degetele lui reci și transpirate strângându-le pe ale ei suficient de tare încât să o doară. Nu plânse, nici măcar atunci când ea începu să lăcrimeze, dar părea palid și istovit în costumul negru pe care-1 purta. De fiecare dată când Kaye se uita la vânătaia albăstruie de pe obrazul lui, aceasta i se părea și mai dezgustătoare.

Mama lui Kaye fusese îngrozită, crezând că murise și Kaye... atât de îngrozită, că decisă să facă naveta la oraș în loc să se mute acolo. Până și bunica lui Kaye era drăguța cu ea. Ellen o lăsase pe Kaye la priveghi în seara aceea și promisese să vină să o ia dacă ea îi dădea telefon că vrea acasă. Era ciudat și oarecum plăcut, dar Kaye nu voia să se obișnuiască cu răsfățul.

Janet era așezată ca într-o pictură, cu bucele roșii și buzele tot roșii. Era frumoasă - Ophelia înconjurată de buchete de flori ale căror nume numai Roiben le putea spune. Dar Kaye simțea mirosul chimicalelor cu care o injectaseră, simțea carnea putredă a ceea ce mai rămăsese din ea și aproape că vărsa când se apropiară. Nu putu totuși să nu mângâie carnea rece și bizar de fermă a brațului lui Janet. Kaye lăsă cadoul pe care-1 adusese - o sticlă de lac de unghii albastru strălucitor - în sicriu.

Comy își păstră strânsoarea pe mâna ei în timp ce se uită la corpul surorii lui.

După aceea, Kaye și Comy statură afară, așteptând ca mama lui să-și ia la revedere de la rude.

— Oh, mai câ uitam, spuse Comy cu vocea foarte liniștită, mama s-a oprit pe la magazin înainte să venim aici. A trebuit să intru ca să-mi iau țigări. Băga mâna în buzunarul jachetei de piele și scoase câteva paie cu dungi multicolore înconjurând pachetul. Un mânunchi de Pixy Stix.

Kaye zâmbi.

— Eu ar trebui să te înveselesc pe tine.

— Tu ți-ai făcut deja datoria de salvator, spuse el. Ia uită-te... desfa bomboana asta și gustă praf magic adevărat. Are gust de zahăr acru. Ea chicoti, la fel și el, un râs ciudat și disperat care se ridică în spirale către cerul nopții.

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă Kaye.

— Nu știu. La naiba, încă trebuie să mă mai gândesc la ce am făcut deja.

— Știu ce vrei să spui... dar, știi că nimic din ceea ce s-a întâmplat nu e din vina ta, da?

— Cu excepția părții cu cuțitul de la final?

— Nici măcar aceea. Poate în mod special nici aceea.

— Data viitoare... spuse Comy cu ochii luminați într-un fel care o liniști pe Kaye până să audă cuvintele ce urmau. Kaye, nu voi mai fi niciodată lipsit de putere. Orice s-ar întâmpla. Orice.

— Ce vrei să spui?

El îi răspunse strângându-i mâna mai tare. După câteva clipe, spuse:

— Dar tu?

Ea ridica din umeri.

— Ți-am spus că pot să fac bani din frunze?

— Serios? spuse el ridicând sprâncenele.

Mama lui se apropie de ei însoțită de niște rude, iar Corny îi dădu în sfârșit drumul la mână lui Kaye ca să se urce în mașină. Mâna îi era udă și fierbinte.

Plecară și ultimii oameni de la priveghi și închideau, așa că ea trecu strada ca să folosească telefonul public din fața supermarketului. O sună pe mama ei, apoi se așeză pe trotuar, în fața unui cal de plastic care se bălăngănea înainte și înapoi dacă îl hrăneai cu monede. Luminile fluorescente, mirosul organic de legume putrede și foșnetul

de pungi de plastic de-a lungul parcării îi păreau atât de obișnuite, încât se simțea deconectată de la evenimentele din urmă cu două zile.

Nu-1 mai văzuse pe Roiben. Nu era ca și cum s-ar fi întâmplat ceva rău între ei, doar că ea trebuise să-1 aducă pe Comy acasă, iar el era nevoit să stea să facă ce fac noii monarhi. Nici măcar nu-i păruse rău că nu-1 văzuse. Era mai degrabă un sentiment de ușurare, ca atunci când știi că ceva dureros se apropie, dar poți să-1 amâni o perioadă. Dacă l-ar vedea, ar trebui să asculte ce credea el de fapt despre relația lor, acum că el era rege.

Uitându-se la calul de plastic, Kaye invoca magia. Un moment mai târziu, animalul își scutura coama și sari din suportul de metal. Galopă în noapte sub privirile ei, copitele de plastic tro-pâindu-i pe asfalt.

— Am ceva de-al tău și aș vrea să-ți înapoiez.

Vocea lui Roiben o făcu să tresară. Cum reușise să se apropie atât de tare fără ca ea să-1 audă? Și totuși, nu se putu abține să nu zâmbească ironic, la fel cum nu putea să se abțină să nu se mustre pentru asta.

— Ce?

Roiben se aplecă înainte și-i prinse gura într-a lui. Kaye închise ochii, iar buzele i se despărțiră ușor în timp ce simțea sărutul punându-i stăpânire pe simțuri, transformându-i gân durile în fum.

— Ăăă... Kaye se retrase puțin șovăielnică. Și de ce-i al meu?

— E sărutul pe care l-am furat de la tine când erai fermecata, spuse el răbdător. — Aha... Păi, și dacă eu nu-1 vreau?

— Nu-1 vrei?

— Nu, spuse ea, rânjind cu gura până la urechi, sperând că mama ei nu se va grăbi să vină. Ia-l înapoi, te rog.

— Sunt slujitorul tău, spuse regele Curții Malefice, cu buzele aproape de ale ei. S-a făcut.